

Anastasia Novych

EZOOSMÓZA

Praha 2014

Se skrytou realitou se člověk setkává dennodenně. **Poznání** jejich tajemství **pomáhá** člověku nejen získat zkušenosti, jak v tomto světě existovat, ale **udělat** další **krok** k tomu, jak více poznat sebe samého... **Mnohé** tak zvané lidské nemoci, nenadálé depresivní stavy, pokusy o sebevraždu, nešťastné případy či vraždy jsou často důsledkem **projevu** činnosti **skrytých sil**. Kdysi byli odvážlivci, kteří se jim postavili a chránili lidi na **té** straně **reality**. Nyní je **miska vah** Dobra a Zla **v rukou** samotného **člověka**. O všem rozhoduje jeho ezoosmóza.

Poprvé vydalo v roce 2008
nakladatelství Lotos, Ukrajina

Copyright © Anastasia Novych, 2008

Z ruského originálu Эзотерика
přeložila Mgr. Hana Duffková
Obálka nakladatelství Lotos
Vydalo nakladatelství IBIS s. r. o.,
jako svou 9. publikaci

ISBN 978-80-904796-8-5

1

Neobyčejné rybaření

Byly poslední teplé dny končícího léta. Každý člověk se po svém snažil využít tento čas a důstojně tím ocenit tolik štědrý dar přírody. Někdo se spokojil s tím, že z okna pozoroval obraz slunečného dne namísto deštivé krajiny, což bývá v tuto roční dobu obvyklejší. Jiný spěchal ven na čerstvý vzduch, aby se prošel po několika málo ostrůvcích zeleně, které se jako zázrakem ještě uchovaly uprostřed šedé asfaltové a betonové kompozice města. A ti nejodvážnější se hrnuli do přírody, aby si plnohodnotně odpočinuli a načerpali dostatek sil a zážitků na celou nadcházející dlouhou zimu.

Tři auta plná lidí, kteří si přáli zarybařit za ranního úsvitu, pomalu jela po lesní cestě a obezřetně objížděla jámy a díry. Řidičem prvního auta byl světlovlasý muž se světle rusými vousy, vypadal zhruba na třicet let a byl středně velké sportovní postavy. Přátelé se k němu chovali uctivě a říkali mu Sensei. Už mnoho let vedl oddělení východního bojového umění a byl znám svými mistrovskými dovednostmi mezi profesionály, ačkoli jeho hlavní činností byla medicína, zejména vertebrologie. Sensei byl velmi neobyčejný, zajímavý člověk s širokým rozhledem

a s nevyčerpatelným smyslem pro humor. Proto lidé, kteří si přáli odpočinout spolu s ním na takové „tiché akci“ jako je rybaření, bylo jako vždy víc než dost.

Senseiův „Moskvič“ několikrát zablikal výstražnými světly a auta jedoucí za ním se jedno po druhém zastavila. Řidič vrhl tázavý pohled na vyšlapanou cestu, která končila u širokého palouku, a ironicky se zeptal urostlého chlapce, jež se rozvaloval na sousedním sedadle:

„No kam jsi nás to zavezl, nemanželský synu Vlasti?“

„Já zavezl?!“ řekl s úsměškem Žeňa a šibalsky dodal: „No, Sensei, vždyť nás vezeš ty, já jen ukazuji cestu ke světlým zítřkům!“

Sensei se zasmál spolu s ostatními. Žeňa se podíval kolem na křovinaté houští podél lesní cesty a na palouk vpředu a žertovně pronesl:

„Tuším, že je to tady.“

„Tuším, tuším!“ nevydržel to už jeho kamarád Stas, jenž seděl na zadním sedadle s třilitrovým kanystrem vody, ve kterém plavala návnada pro dravé ryby, rybky jménem Piskoři. „Slunce už vyšlo. Ryby teď nejlíp berou! A my tady v hlubokém lese budeme prověřovat tvoje, tuším.“

„Já jsem vám říkal, že jsem tu byl před dvěma lety,“ začal se s úsměvem ospravedlňovat Žeňa a poeticky dodal: „Pamatuji si les, palouk, říčku... Bylo to super místo! Ryb byly mraky! Takhle velké se tam šplouchaly!“

Při těchto slovech, aby udělal dojem, začal doširoka roztahovat ruce, aby ukázal, jak velké ty ryby byly. Rozpětí jeho rukou však bylo očividně omezováno rozměry auta, takže nebylo možné ilustrovat přesnější „parametry“ „monster“, které v řece žijí. Neboli jak se mezi lidmi říká, čím má rybář delší ruce, tím méně se dá jeho vyprávění věřit.

„Jen nepovídej, Žeňo! Takové ryby v přírodě nejsou,“ pronesl starší sempai Viktor a ukusoval přitom housku. Byl to podsaditý mladík a seděl vedle Stase.

„Jsou, jsou! Jaképak panečku jsou,“ přesvědčoval ho nadšeně Žeňa. „Že takové jsou, Sensei. Řekni jim to...“

„Proč by nebyly. V naší době je možné všechno,“ souhlasil s úsměvem Sensei. „I takové, i s dvěma hlavami, i se třemi ocasy...“

Chlapci se rozesmáli, ale Žeňa nad nimi ublíženě rozhodil rukama:

„Cha, nemá cenu se s vámi bavit... Až sami chytíte takového macka, tak se budu jen dívat, jak se budete chvástat.“

S těmito slovy důležitě vystoupil z auta a šel napřed prohlédnout si průjezd k řece a zároveň také krajinu okolo.

„Stasi, běž se projít s ním,“ navrhl Sensei, když smích v autě více méně utichl. „Pokud je to místo dobré, zůstaneme tu. Jinak budeme s tímhle „přímým potomkem Susanina“ někde bloudit až do večera.“

Stas přikývl a opatrně předal kanystr Viktorovi.

„Předávám ti cenný náklad. Dávej pozor a nesněž je, ty nenasyto!“ pohrozil mu žertem rukou.

„A proč jsou takové zvadlé,“ poznamenal ironicky Viktor, když si prohlížel „cestovní autoakvárium“.

„A co bys chtěl? Chudáčkům už je z té cesty docela špatně – pronesl ustaraně Stas,“ který věnoval celý předešlý večer pracnému odchytu této delikatesy určené sumcům. „To přece není jen tak, poprvé v životě podstupují takovou cestu po souši a zrovna se jim stane to, že jim průvodce dělá Žeňa!“

„Ano, to tedy měli smůlu,“ vyjádřil jim se smíchem soucit Viktor.

Stas vylezl z auta a spěchal za Žeňou, který už téměř zmizel za zatáčkou.

Je třeba dodat, že posádky aut byly velmi různorodé, pokud budeme tedy soudit podle věku a povolání. Žeňa a Stas, kromě toho že celoživotně trávili čas neustálými tréninky, si tak říkají v „přestávkách mezi nimi“

vydělávali na chléb náš vezdejší v autoservisu, kde pracovali jako zámečníci. Ruslan, čtvrtý pasažér Senseiova auta, hubený mladíček průměrné výšky s trochu vypracovanými svaly, pracoval ve fabrice jako obyčejný dělník.

Další auto, zvané lidově „bobík“, řídil Voloďa. Byl to silný muž menší postavy s energickými rysy ve tváři. Už několik let řídil jednotku speciálního nasazení. Spolu s ním jeli jeho kamarádi a kolegové Bohdan, Oleg a Seva (nebo jak mu říkali ti, kdo ho znali – Svat). Od ostatních je odlišovalo vojenské držení těla a také zvláštní způsob komunikace, který vzniká mezi lidmi, jež spolu dlouho sloužili. No a čtvrtým pasažérem, který seděl vedle Voloďi, byl člověk, jakkoli se to může zdát zvláštní, ze zcela jiného sociálního prostředí. Nebyl to ještě ani měsíc, co propustili Valeru z vězení, kde si odseděl už několikátý trest. Byl to Voloďův kamarád z dětství a bydlel ve stejném domě. Navenek se Valera od Sevy nebo Olega lišil jen nepatrně. Byl to obyčejný mladý muž, průměrné výšky, normální postavy. Nicméně v jeho obličeji byly zvláštní stopy způsobené životem ve vězení. V poněkud drsném výrazu byla patrná nedůvěra, dokonce jakási skrytá hrozba vůči komukoli, kdy by se pokusil narušit jeho osobní prostor.

Třetí auto, „Volhu“, řídil Nikolaj Andrejevič. Jeho posádku tvořila mládež, jež vlastně teprve nedávno opustila studentské lavice – Andrej, Naša, Taťána a Koša. Celkově vzato nazvat tuto bujarou společnost vášnivými rybáři bylo možné jen stěží, samozřejmě s výjimkou Nikolaje Andrejeviče. Spíš naopak. Bylo v nich tolik bouřlivé energie mládí, že nejspíš žádná ryba, která se má jen trochu ráda, by si netroufla přiblížit se k podobným zvukným generátorům smíchu, vtipků a nezadržitelného tlachání o různých hloupostech. Takovou atmosféru mohl opravdu vydržet jen psychoterapeut (a to ještě ne dlouho), což mimochodem Nikolaj Andrejevič byl. Všichni přítomní v tomto autě si ale nechtěli v žádném případě nechat

ujít tolik vzácnou příležitost vyrazit spolu se Senseiem někam za město. A tak se vetřeli mezi „rybáře“, údajně aby zdokonalili svůj rybářský cvik a aby zvýšili úroveň znalostí o okolní flóře a fauně.

No a tato velká a různorodá společnost netrpělivě očekávala návrat svých poslů Ženi a Stase. Asi za deset minut se tato působivá dvojice lehkým poklusem vrátila zpátky s radostnou zprávou. Už zdálky začali ukazovat řidičům aut i jejich posádkám, že místo na rybaření se nakonec našlo. Žeňa se snažil pantomimicky vyjádřit, že ryb různých velikostí je tam spousta. Jejich velikost se přitom snažil napodobit tak, že je v poklusu přirovnával k různým částem těla svého kamaráda.

„A je to!“ vypálil jedním dechem Stas, když se usazoval spolu s Žeňou do Senseiova auta. „Teď rovně a pak doprava. Dá se tam pohodlně dojet k řece.“

Po vyčerpávajícím čekání a překonání posledních metrů do dlouho očekávaného cíle vyjela auta na palouk, jenž se rozkládal na břehu řeky. Ukázalo se, že místo je to opravdu nádherné. Řeka v tomto místě dělala plavný oblouk. Palouk byl obklopen jehličnatým lesem, ale část z něj byla tvořena různými druhy listnáčů. Vzduch voněl jehličím. Zelená tráva byla plná jasných slunečních paprsků a odlesků světla, jež se odrážely od brilantových kapek rozeté rosy. Tohle všechno spolu s pohledem na protější břeh vytvářelo jednoduše okouzlující obraz přírody.

Písčítý břeh, který se nacházel kousek pod svahem, ještě nebyl dotčen hrubými otisky bot, což nevýslovně potěšilo vášnivé rybáře této velké společnosti, jež se nemohla dočkat místní fauny. Když se nasýtili pohledu na místo, začali všichni dohánět ztracený čas. „Protřelí rybáři“ v čele se Senseiem vybalili svoje rybářské náčiní a hned se ho vydali nachystat. Činili tak s takovým zápalem, jakoby do uskutečnění jejich rybářského snu

zbývalo už jen nějakých deset vteřin. Ostatní začali stavět stanový tábor.

Když byly vyřešeny společné organizační záležitosti a všichni se lehce posilnili snídaní, rozeběhla se celá skupina podél břehu, někdo s prutem někdo s udicí. Většina se důstojně usadila se svým rybářským „arzenálem“ v dostatečné vzdálenosti jeden od druhého a každý tajně doufal, že právě jeho místo bude bohaté na úlovky.

Říční kout divoké přírody se tak rychle zaplnil civilizací a jejími atributy. Kdyby se sem náhodou dostal nějaký divoch z Nové Guiney, určitě by si velmi dlouho prohlížel všechny tyto podivné předměty. A pokud by mu ještě vysvětlili, k čemu každý z nich slouží, a to včetně všech super rybářských pomůcek, tak by se milý divoch nejméně tři dny smál tomu, jak se nějakému šikovnému obchodníkovi podařilo napálit tolik lidí, vlastně celý tento kmen. Ale žádný divoch tady široko daleko nebyl a napálení rybáři věřili tomu, že věci, které si pořídili, jim pomohou dostat z řeky ty prohnané ryby.

Z mužské části výpravy zůstal v „táboře“ jen Žeňa a to jen proto, že jeho síť se beznadějně zamotala. Tento mladík patřil do té neobvyklé skupiny „rybářů“, kteří nevydrží sedět dlouhé hodiny s udicí v ruce. Líbilo se mu, když mohl rybu ulovit hned a nejlépe hned plný kýbl. Nebo také když se za ní mohl pustit jako muž proti muži při podvodním souboji. Alespoň v tom byl zvláštní sportovní zápal – kdo koho přemůže. Ale nečinně sedět, pozorovat vodu ze břehu, to nebylo vůbec nic pro něj. Proto si Žeňa vždycky bral na rybaření rybářskou síť „šmodrchalku“. S ní je všechno absolutně jednoduché: rozděláš síť, naženeš do ní rybu a můžeš si na zdraví uvařit rybí polévku. A to je veškerá „mokrá“ práce. Proto když Žeňa ostatním sliboval grandiózní úlovky, tak si v podstatě nijak nevymýšlel. Spoléhal totiž na svou variantu lovu, která nepřipouští porážky. No a tady je výsledek. „Šmodrchalka“ tentokrát dala

za pravdu svému jménu a beznadějně zamotala olůvka a plováky. A tak, ať se snažil Žeňa, jak uměl, nemohl se nijak hnout z místa.

Ale to by nebyl Žeňa, kdyby propadl beznaději nebo by se tvářil, že se mu snad něco nedaří. Minimálně v přítomnosti dívek by si to nikdy nedovolil. Takže to, že se ráno v době nejaktivnějšího času ranního lovu tak dlouho zdržel v táboře, objasnil kamarádům ne jinak, než že ho k tomu vedly „čistě džentlmenské pohnutky“, aby mohl svými zajímavými historkami prokázat „neoceníitelnou pomoc“ děvčatům v jejich nelehké ženské práci. Tou bylo mytí nádobí poté, co se tam prohnala „hladová tlupa“. Zkrátka Žeňa ani tady nemrhal časem. Seděl na rozkládací židličky a poctivě s děvčaty „soucítil“: „... a to v naší technické době, kdy vesmírné lodě brázdí nebeský prostor, kdy člověk zautomatizoval výrobu na devadesát devět procent, musí něžné prstíky vykonávat nekonečné množství pohybů po tomto špinavém, modernizovaném lidském korytu, určenému k zasyčení žaludku, na této monstrózní pomůcce, která je určena k oblažování těla, žaludku, k sebelásce...“

V tu dobu se na lesní „cestě“, po které se prodírala auta naší skupiny, ukázal džíp a zastavil vedle vjezdu na palouk. Vystoupil z něj vyzábělý muž. Jeho obličej orámovaný světlými vlasy a řídkou rezavou brádkou vypadal trochu bledě. Maskáčové rybářské oblečení mu bylo trochu velké a vypadalo doslova jako by patřilo někomu jinému.

Žeňa přerušil svou plamennou řeč směrem k „pracujícím“ a vyslal zvědavý pohled k nezvanému hostu. Když na sobě řidič džípu ucítil soustředěnou pozornost, zastrčil důležitě ruku do kapsy kalhot, druhou rukou si pohrával s přívěskem na klíči od auta a loudavě došel k Senseiovu „Moskviči“, jehož kufr trochu vystupoval do části cesty, po které se projíždělo.

„No, čí je tahle herka, co tu zabírá půl cesty?“ pronesl záměrně nahlas cizinec a několikrát kopl do kola auta.

Žeňa hned vyskočil a rozhořčením mu div nezaskočila slina. Tolik slov chtěl hned naráz jedním dechem vypálit na adresu nezvaného hosta.

„Hej, chlape, co tady rozhazuješ nohama?!“

„Je to snad tvoje kraksna nebo co?“ zeptal se muž posměšně.

„Moje nebo cizí, jaký je v tom rozdíl?“

Žeňa rychle došel k Senseiovu autu. Vytáhl ne právě nejčistší kapesník a předstíral, že z auta oprašuje poslední zrnka prachu. Když takto demonstroval natolik zjevnou lásku k tuzemským autům, zaujal stejně hrozivý postoj jako jeho horlivý spolubesedník.

„A v čem je vlastně problém?“

„Jak v čem?!“ rozčilil se řidič. „Postavíš tu herku doprostřed cesty a ještě se ptáš, v čem je problém! Normální auta tady nemůžou projet.“

„A tenhle traktor má být jako to ‚normální auto‘?!“ rozhořel se v Žeňovi okamžitě plamen patriotských citů. „V něm se tak může jezdit v Africe na lov nosorožců a ne po slušných slovanských cestách a otravovat tady vzduch! A navíc místa je tu dost. Tvému traktoru se nic nestane, když s těma jeho obřima pneumatikami pojedáš kousek blíž k těm keřům.“

„Jasně, hned se tam rozjedu! A auto pak budeš tmelit a barvit ty?“

„A proč bych ho nenabarvil, když to bude potřeba? Můžu ti ho nejen nabarvit, ale jestli chceš, můžu ho i pomalovat. Vlastní japonská máma ho pak nepozná! Tak chvilku počkej, dojdou si pro nástroje...“

„A Žeňa se otočil směrem ke stanům jako by se hned chystal splnit to, o čem mluvil. Udělal několik kroků, zastavil se, zatvářil se hloupě, otočil se a v rozpacích řekl:

„Poslyš, tak mě napadlo... A proč vlastně potřebuješ projet? Dál už je jen sráz. Tohle místo je obsazené. Je nás tady spousta! To si nenajdeš jiné místo? Řeka je přeci dost velká.“

„Proč? Jezdím sem celý týden přikrmovat ryby, nosím jim různá jídla jako v restauraci. A vás sem na tohle místo s vykrmenými rybami přijelo...“

„No já jim v podstatě taky vozil jídlo!“ zatvářil se Žeňa drze a radostně vykřikl. „Vlastně můžu říci, že jsem si od úst odtrhl poslední kousek chleba a všechno jsem dával jim, potvorám šupinatým. „Áno,“ protáhl, „asi jsme je ve dvou pěkně vykrmili! Podle všeho teď leží na říčním dně jak prasata po obědě a jsou liné vyplavat nahoru. A já jsem si říkal, proč neberou? A oni jsou chudinky přežrané...“

Když děvčata slyšela tento rozhovor, tiše se zasmála.

„Poslyš, možná že bychom ty drzé ryby mohli trochu „prodynamitovat?““

„Cože?“

„Říkám, nevzal jsi s sebou náhodou dynamit?“ zeptal se záměrně nahlas se zjevným zaujetím Žeňa.

Řidičova pihovatá tvář se usmála a neudržela si svůj vážný výraz vůči takovým vášnivým slovům tohoto podivína.

„Neboj se, já je dostanu i bez toho.“

Žeňa se podíval na úsměv, který by se mohl jmenovat „zubařova radost“ a soucitně pronesl:

„A nevíš náhodou, jestli mohou ryby dostat infarkt?“

Tato otázka očividně muže vykolejila z jeho rýpavosti, a ten jen pokrčil rameny:

„Nevím, opravdu. Ale když mají srdce, tak proč by nemohly dostat infarkt.“

„To je pak jasné.“

„Co je ti jasné?“

„No já jsem si říkal, jak se je chystáš lovit!“

„No fuj!“ došlo cizinci, co tím Žeňa myslel, a bez jakékoli zlosti se zasmál spolu s ním.

Když se dosmáli, pronesl řidič džípu už mnohem klidnějším hlasem:

„Dobře, tak zavolej řidiče toho auta.“

„A z čeho soudíš, že není moje?“

„Tvoje?“ opáčil muž. „Máš na to málo rozumu A fousů taky.“

Žeňa už otvíral pusu, aby se ohradil v otázce svého zářného intelektu, ale když uslyšel o vousech, zarazil se a pozorně se podíval na řidiče.

„No zavolej ho, zavolej,“ popohnal Žeňu a sledoval jeho reakci.

„A nač ho tady potřebuješ?“

„Prostě ho potřebuju a basta. Mám se ti snad tady zpovídat?“

„Podívej,“ varoval ho v žertu Žeňa pro každý případ. „Sám sis o to řekl. Byl jsem pro to nejlepší a nejbezpečnější řešení...“

S těmito slovy se vydal k řece a zmizel pod srázem břehu.

Sensei a Nikolaj Andrejevič seděli na nějakém spadlém kmenu, jenž za dobu své existence určitě viděl už různé typy druhého „základního pracovního nástroje“ rybářů. Každý z mužů držel v ruce udici a hleděl na svůj splávek tak, jako by ryba měla doslova každým okamžikem zabrat. Žeňa se spustil na písečný násep. Jeho příchodu však nikdo z rybářů nevěnoval pozornost, tak velké bylo jejich soustředění na proces lovu. Mladík se podíval na splávky houpající se na hladině a zadal obvyklou otázku lidí, jež se procházejí po břehu.

„Tak co, berou?“

„Berou, berou, ale jen čudly“, dostalo se mu od Senseie běžné rybářské odpovědi.

Žeňa ještě chvíli stál a tajně doufal, že v jeho přítomnosti určitě nějaká obrovská ryba zabere. Ale když se této významné události nedočkal, vrátil se k neodkladnému tématu.

„Poslyš, Sensei! Ptá se tam po tobě nějaký vychrtlý chlápek. Přijel si sem džípem. Je to takový chytrák...“

Aniž by Sensei odtrhl zrak od svého splávku, s úsměvem se zeptal:

„Takový hubený s rezavou bradkou?“

„Ano.“

„No tak toho vyžeň!“

„Jasně,“ zaradoval se Žeňa a začal se škrábat nahoru po písčitém břehu.

„Hej, stůj!“ zakřičel za ním Sensei. „Dělal jsem si leg-raci... To přijel kněz.“

„Kněz?!“ zopakoval Žeňa a s nevýslovným úžasem sjel zpátky dolů z břehu. „Ten kněz, o kterém jsi mluvil, že se k nám přidá?“

Sensei se smál a přikývl. Díval se přitom na mladíkův rozladěný obličej a začal vylézat ze svého rybářského úkrytu.

Když uviděl přítele, tak se otec Joann (nebo jak mu od dětství Sensei říkal Vano) okamžitě změnil. Člověk by v něm už vůbec nepoznal toho rýpavého řidiče džípu, který tu byl před tím. Zaujal pokorný postoj a trpitelský výraz. Neobyčejně pronikavým hlasem a s důrazem na „o“ si začal stěžovat:

„Co se to na tom světě děje? Jako by nestačilo, že jsem vás jen sotva našel a to ještě jen s pomocí Boží, navíc ještě tenhle lstivý výrostek tady začal s těmi ohavnými urážkami. Div že se se mnou nezačal prát...“

A dál už začal otec Joann barvitě popisovat příběh jeho setkání s Žeňou, přičemž se snažil naklonit si posluchače na svou stranu. Potom pronesl poučné kázání o tom, jak je třeba milovat své bližní. Sensei „naslouchal“ působivé řeči otce Joanna s vážnou tváří a místo odpovědi mu přikyvoval a vyčítavě pokukoval po Žeňovi. Ten se pod vlivem slov kněze začal trochu stydět. Začaly mu červenat uši, jako by to byl nějaký zlobivý žáček. A když plamenná slova kněze dostala mladíka až do stavu, že jen tupě zíral na trávu pod svýma nohama a byl připraven propadnout se do země kvůli tomu, jak se hanbil za

své chování, a to především před Senseiem, otec Joann náhle podezřele utichl. Žeňa zpočátku mlčel, protože byl zdeptán drtivým „obviněním“, potom ale nesměle zvedl svou „bujnou hlavu“ a ... uviděl, jak se Vano a Sensei třesou tichým smíchem. A tehdy Žeňovi došel celý ten „skrytý smysl“ toho, co bylo řečeno.

„Teda!“ vydechl s úlevou.

A všichni tři se dunivě rozesmáli. Smích zafungoval jako životadárné vábení a chlapci i děvčata se začali scházet k nim. Když se Vano trochu uklidnil, přivítal se vřele se Senseiem a všem ostatním také podal ruku na podrav. Začal mluvit zase normálně a šibalsky dodal:

„Ne, opravdu, dvě hodiny jsem luštil vaše manévry. Domlouvali jsme se přece, že se sejdem na trochu jiném místě...“

„Jak mi to místo popsali, tak jsem ti to vyřídil,“ řekl vesele Sensei a pokýval směrem k Žeňovi.

„Ááá, tak tenhle ti to popisoval?!“ vykřikl se smíchem Vano. „Potom už se nedivím, že jste se ocitli tady. Tak i tady se našel Ivan Ostopovič...“

„Cože? Jaký Ivan Ostopovič?“ nepochopil Žeňa.

„Susanin, mladíku, Susanin. Je hanba neznat historii,“ pronesl s výčitkou Joann.

Všechny je pohltila nová vlna smíchu. Se jménem slavného rolníka Kostromského újezdu, který v roce 1613 zavedl oddíl polsko-litevských interventů do neprostopných hlubokých lesů, Žeňu přirovnávali několikrát a činili tak různí lidé. Ale mladíka to, zdá se, do rozpaků nepřivedlo. Ba naopak, dodávalo mu to určitý pocit hrdosti za svého historického spoluvlastence. Jelikož se nacházel v centru pozornosti, falešně se usmál, pokrčil rameny a komicky pronesl:

„Každý se může splést. V životě se stávají i horší věci. Mimoходом, heslo mých předků zní: „Všechny nemilé příhody se mohou podle nahodilosti a příležitosti dělit přesně na dvě poloviny. Mohou být a mohou i nebýt“.

Těmito slovy vyvolal novou vlnu vtipů a smíchu na svou adresu. Když se následně všichni dohodli na tom, kdo je kdo a jaké místo pod sluncem zaujímá, začalo štědré přivítání drahého hosta. Žeňa se snažil před nově přichozím nějak rehabilitovat. Zcela nepřírozeně vzhledem ke své nezbedné povaze se dal do práce a začal hostovi nabízet široké spektrum svých služeb. Pomohl mu zaparkovat džíp vedle „nejlepšího stromu na palouku“, který podle jeho názoru dělá ten největší stín. Starostlivě donesl Vanovo rybářské vybavení až k samé vodě. Dokonce sám pumpičkou nafoukl jeho nafukovací člun.

Fakt, že rybářské náčiní bylo doplněno natolik cenným vodním dopravním prostředkem, všechny přítomné nevýslovně nadchl. Právo „první jízdy“ přirozeně připadlo zarytým rybářům. Společně s Vanem začali jeden po druhém brázdit vodní prostory a hledali, kde budou ryby brát.

Když se Žeňa přesvědčil, že objekt jeho „vášnivé lásky na první pohled“ odplul dostatečně daleko, lišácky se usmál. V jeho očích vzplály nezbedné ohýnky. Když byli všichni zaujati ranním rybolovem, vydal se „Susaninův potomek“ vyplnit zákeřný, draze vykoupený plán. Navíc pořádný rybolov, podle jeho názoru, stejně nebylo možné kvůli beznadějně zamotané síti v nejbližší době očekávat.

Když našel prázdnou láhev, vyrobil z ní zkušeně jednoduchou stříkačku tak, že provrtal ve víčku dírky. Potom ji naplnil vodou a vydal se do stanu se zásobami jídla, kde do této stříkačky nasypal štedrou porci krystalového cukru. Potom svoji „výbušnou směs“ pořádně rozmíchal. Když vylezl z „bunkru“, podíval se se spokojeným úsměvem směrem ke člunu. Vycházkovým krokem došel k džípu, obešel ho a láskyplně si toto cizokrajné monstrum prohlédl. Ohlédl se a přesvědčil se, že ho nikdo nesleduje. Pak začal s nepopsatelnou radostí vyznačovat sladkou vodovitou cestu od mraveniště, jež se

nacházelo za širokým kmenem „nejlepšího stromu na palouku“, který poskytuje blažený stín (k němuž bylo díky nezměrnému úsilí Ženi auto úspěšně zaparkováno) k nenáviděnému „traktoru“. Pod nosem si pohvizdoval vlastenecký motiv a se zvláštní inspirací polil kolem dokola pneumatiky a dolní spáry dveří džípů.

Mladíkovi bylo líto jen jedné věci, že u této scény nemohli být diváci, aby důstojně ocenili nápad a herecký talent realizátora. Jenom pták na nedaleké vysoko položené borové větvi sklonil hlavu na stranu a zvědavě pozoroval pro jeho ptačí povahu nepochopitelný nesmysl pozemního dvounožce. Když „pomstěný Susanin“ celou nádobu vyprázdnil, s ohromnou úlevou si oddech a doslova jako věrný člen Greenpeace začal spokojeně pozorovat, jak první mravenčí průzkumníci začali úspěšně zdolávat jím vyznačenou neviditelnou trať. Žeňova nálada se viditelně vylepšila. Tím ale nebyl jeho nezbedný entuziasmus vyčerpán.

Počkal, až sluníčko lehce prohřeje vodu a rozhodl se, že se vydá na podvodní rybolov a chytí alespoň jednu dobrou rybu. Přejel pohledem vodní prostory ve snaze najít rybářský ráj a znovu se jeho pohled zastavil na lodi driftující u protějšího břehu, která ho k sobě přitahovala prostě jako magnet. V ní už byl asi půl hodiny Vano spolu s Viktorem, který ho uprosil, aby ho vzal jako partáka zarybařit si na udici z lodě. A tu Žeňovu dobrodružnou mysl navštívila jeho věrná „múza“, podle jeho představ to musela být jakási báječná žena s nevyčerpatelným smyslem pro humor.

Rozbalil svůj těžký potápěčský dýchací přístroj, a ačkoli funěl pod jeho tíhou, odnesl ho k rákosí a nebylo mu zatěžko udělat i malou okliku skrze lesní houšti, jen aby ho nikdo neviděl. A právě v ten moment, když si zaujatě oblékal přístroj, rákosí podezřele zašustilo. Mezi stébly se objevila Stasova hlava. Přítel se objevil, jak se říká, v tom nejlepším.

„Ááá, já jsem si říkal, kam jsi zmizel? Vidím, vzal sis dýchací přístroj a jdeš do lesa, asi ses rozhodl pro podzemní plavání nebo co? Tak jsem si říkal, že potěším své oči a podívám se na takovou zajímavou podívanou.“

„Ale ne!“ ušklíbl se Žeňa. „Ty ses prostě rozhodl pošlapat mé zářivé myšlenky svýma špinavýma nohama...“

Před tím, než se objevil Stas, Žeňa právě v mysli dokončoval svůj velkolepý plán, jak přesvědčit přítomné rybáře o tom, že na tomhle místě jsou nejen malé rybky, ale také ryby gigantických rozměrů podobné žralokům. Těšila ho myšlenka na opravdový rybářský rozruch. Stas se do jeho strategických plánů nijak nehodil, protože se už dávno ví, že o čem vědí dva, o tom vědí všichni. Zároveň se už ale nemohl dočkat, až se s někým podělí o svůj grandiózní plán komického dobrodružství. A kdo jiný než Stas, bezděčný svědek jeho celoživotních dobrodružství, by jaksepatří ocenil takové podvodní představení? Mimochodem, Stase také to nikterak skvělé rybaření nebavilo. Proto když mu Žeňa vyložil podstatu plánu, tak nejen že ho podpořil, ale také projevil přání přímo se toho podvodního zmatku zúčastnit. Navíc doplnil jeho plán o nové propracované detaily. Když si přitáhl svůj dýchací přístroj do výchozího místa, tedy do rákosí, oblékl si Stas výbavu a společně s Žeňou se ponořil do vody. Předpokládali přitom, že ospalá rybářská společnost si jich nevšimla.

Hluboko ponořená dvojice doplula k Vanovu nafukovacímu člunu. Tou dobou seděl Viktor na zádi s udicí v rukách. Ryby tam ale nejen že nebraly, zdálo se dokonce, že se k tomu tlustému červovi, jenž byl včera s láskou vykopán v babiččině zahrádce, ani nepřibližují. Viktor se usilovně bránil spánku a snažil se soustředit zrak na monotónně se houpající splávek. Panenky ale zrádcovsky stále častěji sklouzávaly ke kořeni nosu, oči se samy od sebe zavíraly a lákavě zaměňovaly jednotvárný obraz říční krajiny za sladký, ničím nerušený spánek. Jen díky neuvěřitelné síle vůle provokované svědomím a vědomím

rybářské povinnosti se Viktorovi dařilo periodicky rozevírat jeho olověná víčka.

Na druhém konci člunu seděl Vano s prutem. Jeho rybářský styl byl mnohem energičtější. Neustále vhadzoval třpytku do řeky, jednou tady, jednou tam, a neztrácel naději, že chytí aspoň něco. Zdálo se, že tento člověk vůbec nezná slova jako „únava“, „spánek“, „pokles nálad“. Když opět nesouvislými pohyby namotával třpytku na naviják prutu, sklouzl Vanův pohled po vodě nedaleko člunu. Potom se úkosem podíval po usínajícím Viktorovi, záhadně se usmál a prozíratelně se odtáhl od okraje lodi. Rychle smotal vlasec a jako by nic začal zaujatě měnit třpytku.

Tou dobou se už „diverzanti“ nacházeli na přesně zadaných pozicích. Žeňa pečlivě doplul k laxně se mrs-kajícímu červovi na Viktorově udici a silou zatahal za vlasec. Ospalý Viktor to vůbec nečekal, div že nespádl do vody, ale instinktivně se chytil udice. Do krve byla vyplavena koňská dávka adrenalinu jako nečekaný uragán a ve Viktorovi se nečekaně probudily již dávno zapomenuté lovecké instinkty. Viktorovi oči se okamžitě zvětšily. Docela zapomněl na rybářské heslo „ryby milují ticho“ a zapáleně zakřičel na Vana:

„Mám ji! Chytila se, chytila se!“

Vlasec se pevně napnul, ohnul udici do výrazného oblouku a začal se otáčet dokola. Viktor nevěřil svému rybářskému štěstí a úporně se snažil přitáhnout ho k sobě.

„Ohó! Taková ryba! Určitě je to ohromná štika,“ říkal chlubitě a soustředil svůj uchvácený zrak na vodní vír zakalené vody.

Vano projevil nezměrnou radost za svého přítele a začal mu překotně pomáhat radami, jak nejlépe tu rybu vytáhnout. Na „plavidle“ se rozhořela rybářská vášeň.

„Podívej, podívej, jak jezdí!“ chvástal se nebývalým úspěchem opilý „šťastný rybář“. Viktor se samým

rozrušením nadzvedl. „Sít, teda... podběrák, dělej, podeberu ji!“

V ten okamžik se vlasec rychle natáhl k prostředku řeky a zároveň následoval mohutný úder do dna člunu. Nečekaná rána vyvedla Viktora zaujatého honbou za „ohromnou rybou“ z rovnováhy a mladík spadl přes palubu. Pocit vlastního nebezpečí tváří v tvář takovým říčním monstrům okamžitě převážil nad rybářskými instinkty. Viktor zahodil udici a rychlostí, kterou by u něj nikdo nečekal, se začal škrábat zpět do člunu, div že ho v té panice i s Vanem nepřevrhl. A kdyby nebylo včasné pomoci otce Joanna, kdo ví, jak by to skončilo.

„Ty jo! Ty jo!“ opakoval jako zaklínadlo Viktor a klepal přitom zuby strachem, možná v důsledku pobytu ve studené vodě. „Viděl jsi to ne? Ta byla! Určitě taková, nemensší než...“

Při těchto slovech rybářovi ruce dosahovaly stále většího a většího rozpětí.

„Ano, to by asi mohl být starý sumec,“ souhlasně pokyvoval Vano a celým svým vzezřením dával najevo probuzený zájem nadšeného rybáře.

„Sumec! Ale jaký! Ne, vždyť jsi ho viděl?! Je jich tady celé hejno. Takovou udici mi sebral, had jeden!“

„No, tenhle sumeček bude mít tak aspoň šedesát kilo,“ podněcoval vášně kamarád a opřel se do vesel. „S mým prutem si s ním určitě neporadíme.“

„Ano, ano,“ podpořil ho Viktor, který se tajně radoval, že se jejich člun rychle vzdaluje od místa jeho nedávného „potěšení“, jež skončilo úplnou hrůzou. „Musíme vzít silnější vlasec a taky větší háčky...“

Prožitá hrůza Viktora očividně vedla k nepřetržitým slovním projevům. Za pochodu začal vymýšlet neuvěřitelná schémata odchytu těchto obrovských ryb.

Na břehu už čekala ta nejzvědavější část rybářského osazenstva. Zahodili své udice a nechápavě pozorovali neuvěřitelnou Viktorovu cestu do vody a následný

šťastný záběr „záchrana utonulého“, jenž okamžitě přešel do rychlostního veslování jeho partáka směrem k břehu. Když Viktor získal pevnou půdu pod nohama, definitivně se osmělil. Začal ostatním rychle vyprávět o svém téměř úspěšném lovu a také o heroickém boji s těmito říčními monstry ve vodě, kde div že rybu nechytil za ocas... jak je známo, největší ryby jsou vždycky ty, které se utrhly z háčku v rozhodujícím okamžiku boje.

Probuzená rybářská vášeň a lovecká náruživost nemálo pobízená Vanem se přenesla i na ostatní. Všichni se začali usilovně připravovat na odchyt trofejních exemplářů. Jeden vytáhl ohromné háčky, ten zas silonové nitě a jiný náhodně s sebou sbalený velký hliníkový finský podběrák... Někdo varoval, že lepší je do vody nechodit, protože slyšel tragický příběh o ohromném sumcovi, který spolkl celého psa a že prý údajně jsou i sumci lidojedi. Potom už následovala celá plejáda „hodnověrných“ příběhů. Po všech těchto strašidelných vyprávěních začali všichni dohromady chystat super náčini a to jedno pro všechny.

Vano, jak se patří, morálně podpořil rybářskou iniciativu, ale aktivně se do realizace tohoto „projektu“ zapojovat nechtěl. Laskavě poskytl člun k dispozici nadšencům a připojil se k Sensei a Nikolaji Andrejeviči, kteří klidně seděli daleko od všech zmatků na svém oblíbeném kmeni stromu.

„Co to tam je za paniku?“ zeptal se Sensei otce Joanna.

„Ale,“ mávnul otec rukou, „tvůj Susanin ze sebe dělá ichtyandra. S kamarádem si oblékli akvalungy a chtějí si z nás vystřelit.“

„Ááá...Zase něco tropí... Rybaření je vůbec užitečná věc...zejména pro rozvoj fantazie.“

„Všichni se zasmáli a podívali se směrem k nim. Tou dobou Žeňa a Stas, jako by nic, došli k ostatním.

Aktivně se zapojili do společných zmatků a přilívali olej do ohně rozrušenými řečmi a intenzivní gestikulací.“

Lov bájně ryby trval mladé společnosti téměř tři hodiny. Mladíci jeden po druhém prokřížovali tam a zpět vodní prostor řeky a snažili se objevit Viktorovu „cennou kořist“. Nakonec to všechny zmohlo, značně to vyčerpalo jejich síly i nervy a prakticky to otrásló jejich vírou, zda vůbec něco chytí.

Někdy po obědě bylo tajemství „bájně ryby“ odhaleno a to tím nejbanálnějším možným způsobem. A především kdo ho odhalil? Samotný nenapodobitelný scénárista a humorista, ten kdo od jiných v rákosí vyžadoval slib, že nikdy nevyzradí tajemství málem „státního významu“... Zpočátku šlo všechno vlastně podle plánu. Žeňa se dokonce rozhodl, že před ostatními přihlížejícími rybáři názorně předvede svou statečnost a hrdinství jako neohrožený plavec. Voda už se dostatečně prohřála, ale nikdo neprojevil zvláštní přání do ní lézt poté, co se tam vyprávěly všechny možné hororové příběhy. Jenom Žeňa se s potěšením věnoval koupání, potápěl se jako kachna a hledal přitom místa, kde by se mohli vyskytovat velcí sumci.

V jeden okamžik ale mladík, když byl zrovna v hloubce, sebou najednou začal ve vodě zoufale plácet, jako by se topil. Zpočátku si všichni mysleli, že je to jen jeho další hloupost. To bylo ale obvykle doprovázeno nějakými vtipnými řečmi, jež publiku ohlašovaly „hrdinské zásluhy“ vlastníka tohoto těla. Teď se ale Žeňa mlčky plácal ve vodě a pravidelně mizel pod vodou. Stas se mu vydal na pomoc jako první. Za ním bez jakéhokoli rozmyšlení skočil do vody Bohdan a Svat. V ten okamžik se nakonec Žeňovi podařilo vysvobodit se od toho čehosi a plaval k břehu tak rychle, že se o tom nezdálo ani plaveckým šampionům. Vystřelil z vody jako šipka, otočil se a s hrůzou upíral zrak do těch míst, kde se div neutopil.

„Co se stalo?“ ptali se ostatní, když k němu přibíhali.

„Napadli tě sumci?!“ zajímal se rozrušeně Viktor.

„Žádní sumci, sakra!“ drmolil zcela vážně Žeňa. „To jsme si z vás vystřelili my se Stasem. Teď mě ale doopravdy někdo táhl do hloubky. Bylo to takové chlupaté a mělo to pevný stisk! Prostě hrůza! Ještě teď z toho mám husí kůži. Jen jsem uvolnil jednu nohu tak mě to chtělo tím klepetem chytit za druhou! Chtěl jsem to podplavat, ale bylo to pořádně velké...“

Sensei, který právě procházel kolem skupinky, se zastavil, chvilku poslouchal jejich hovor a podíval se na místo ve vodě, jenž mu Žeňa ukazoval. Přeběhl pohledem všechny přítomné, usmál se a šel si svou cestou pro náhradní háčky.

Skupina ještě s nedůvěrou naslouchala Žeňovým slovům, když ten náhle upadl do mlčenlivého tranzu. Jeho pohled hypnotizoval vodu. Všichni se podívali stejným směrem. Ve zvedajícím se vodním víru se objevila záhadná příšera obrostlá dlouhými vodními řasami. Začala se pomalu přibližovat ke břehu. Všichni stáli bez jediného pohybu. Někdo činil ze zájmu, někdo se v důsledku přírodní slabosti už z místa hnout nemohl. Podle toho, jak se té „příšeře“ začalo z vody postupně objevovat lidské tělo a její horní část se vymaňovala z porostu řas, začaly se v nehybných tělech projevovat první známky života. Nakonec se tento objekt nezměrné Žeňovi hrůzy s konečnou platností „přeměnil“ do Vana, který se poté, co ze sebe setřásl poslední „chomáč“ řas, ponořil do vody, rukama si uhlazoval vlasy a se svým obvyklým pihováním úsměvem vyšel na břeh.

„No tak jak se ti líbil sumec?“ dobíral si Vano posměšně Žeňu a celá skupina řvala smíchy.

Po této události se už nikdo do vody nebál. Chlapci se tak náruživě šplouchali v řece, že dočista vyplašili i ty nejmenší rybičky. Vano aktivně podporoval celé toto zmatené nadšení mládí svými nekonečnými vtípky. Udělal na Žeňu takový dojem, že ten si ani nevšiml

jak, a skamarádil se s ním. Našel totiž v jeho osobě nepostradatelného parťáka pro své „zábavné činnosti“. Téměř všichni už rybaření nechali a oddali se plnohodnotnému odpočinku. Jenom Sensei jakožto věrný rybář stejně jako dřív seděl se svou udicí na břehu. Vano s Žeňou to už nevydrželi, demonstrativně doplávali k Senseiově udici a začali jeden po druhém tahat za vlasec tak, že imitovali grandiózní záběr ryby. Sensei to snášel, snášel jejich jízlivé urážky, ale potom to nevydržel a s úsměvem pronesl:

„Kdyby rybaření tak neuklidňovalo, tak bych vás, vy karasi jedni, už dávno ‚utopil‘.“

Žeňa na něj optimisticky zakřičel odpověď:

„Ryba se ve vodě nedá utopit!“

Na což Vano okamžitě ironicky zareagoval:

„Poslyš, ichtyandře jeden, nespletl sis to náhodou, že se něco ve vodě nedá utopit?“

Okolo řeky se opět rozezněl mohutný smích.

* * *

Když se po „vodních procedurách“ všichni blaženě natáhli na sluníčku, přisedl si k Senseiovi Voloďa.

„Co, ticho?“ pokýval směrem ke splávku.

„Ticho,“ promluvil smutně Sensei.

„Tak už nech této nevděčné činnosti,“ poradil mu s úsměvem Voloďa. „Podle mě tu žádné normální ryby jaktěživo nebyly.“

„Hmmm, ne...“ protáhl tvrdohlavě Sensei, nicméně po krátké odmlce se usmál a dodal: „Znáš lidovou rybářskou moudrost? Ryby dobře berou jen do té doby, než je začneš chytat, nebo potom, co sis už smotal udici“.

„Přesně! Takže smotej udice, jak ti radí „nejpochtivější“ rybářské moudro na světě,“ navrhl mu s pousmáním Voloďa.

Sensei pokračoval ve stejném duchu:

„Tím snad lehce narážíš na onen „zákon přírody“, podle něhož čestní lidé nemohou být dobrými rybáři?“

Oba se rozesmáli, jak si vybavili rozšířenou rybářskou povídku.

„Rád bych chytil aspoň jednu pořádnou rybu. Protože s tímhle,“ ukázal Sensei na velkou lahev, ve které klidně plavalo několik malých karasů, „mě ani kocour přes práh nepustí.“

Voloďa se znovu ušklíbl a podíval se směrem k lesu. Odtamtud vyšel Valera, táhl za sebou kmen suchého stromu a vydal se do tábora.

„Jo Valera... zase táhne kládu...“

Sensei se ohlédl.

„Chlapák. Na rozdíl od některých chystá dříví na večer,“ podíval se jasně na Voloďu a potom dodal, „včetně mě.“

„Já jsem mu nabízel, že se půjdeme koupat. Ale on se od nás drží dál.“

„Prostě se stydí. Poprvé je v novém kolektivu. Nikoho kromě tebe nezná.“

„Přesně tak,“ zamručel Voloďa. „Mimochodem, chtěl jsem si o něm s tebou promluvit. Není to špatný kluk. Ale jeho osud není lehký. Potřeboval by asi pomoc, aby se znova nedostal do problémů... kamarádíme se spolu vlastně od dětství. Bydleli jsme na jednom patře. Dřív jsme spolu chodili cvičit do tělocvičny, na ulici jsme byli v jedné partě... Jeho rodiče pracovali na severu a Valeru vychovávala babička. Byla to hodná paní. No a když se jeho rodiče nastálo ze severu vrátili, bylo mu akorát čtrnáct. Tak začal jeho „bujarý život“. Otec pil, začal jeho matku bít. Ta nemusela dlouho přemýšlet a rozvedla se s ním. Znovu se vdala. Ale ten druhý chlap, jak se ukázalo, nebyl o nic lepší. Jak se říká, vyměnila šídlo za mýdlo. Jen bylo v rodině víc skandálů. Valera začal vyšilovat ať už důvod měl nebo ne. Poprvé se dostal do vězení za hloupost. Bylo mu akorát osmnáct. Chyběl

mu ani ne měsíc do odvodu na vojnu, když zmlátil nějakého chlápka v pouliční rvačce. Dostal rok. Pak ho pustili. Protloukal se, jak to šlo... Do práce ho nikde nevzali. No a ještě otčím do toho, každý den mu otloukal o hlavu, že prý kriminálního živit nebude. Zkrátka peníze žádné, potřeby mládí s chutí rostou. A tak dostal tři roky za loupež. Když se vrátil, doma zůstalo všechno při starém. Najmout si byt byl taky problém. Tak se dal do kupy s kamarády. Odešel bydlet do jiné čtvrti. Oženil se. Ale neuběhl ani rok, když na něj ušili nový paragraf. Zase si to jako hlupák odskákal a šel sedět. Dobře, že se vykroutil jen pět roků. No, a zatímco seděl, žena od něj odešla a rodiče zahynuli při autonehodě. Z příbuzných mu zůstala jen babička a té už bude skoro osmdesát... Akorát se dostal ven, ještě má propouštěcí papíry... Jeho život zkrátka nebyl nijak růžový. Ale on jinak není špatný kluk.

„No, není špatný... jenom má tři záznamy v rejstříku,“ pousmál se Sensei.

„Prostě se mu to v životě tak seběhlo. Vždyť já ho znám tolik let! Posílal jsem mu dopisy do vězení, tak říkajíc jsem ho morálně podporoval. Obzvlášť poslední čtyři roky jsme si hodně psali. Jen kdybych mu mohl pomoci, aby někam zapadl, aby znovu neztroskotal... On má takový slabý charakter, je nestálý...“

„Nestálý, říkáš?!“ usmál se znova Sensei a tak nějak zvláště se na Voloďu podíval.

Ten se zastyděl.

„Ne, no stačí málo...Co kdyby se znovu dostal pod špatný vliv nebo by ještě něco zbytečně provedl...“

„Dobře, něco vymyslíme.“

* * *

Během různých vtipných povídaček se nepozorovaně přihradl večer. Oleg se Svatem se začali rozcvičovat.

Tento „hloupý zvyk“, jež se stal pro mnohé přítomné už každodenní fyzickou potřebou, se přenesl jako nákaza i na ostatní. Příslušníci speciálních jednotek měli trochu jinou techniku tréninku než Senseiova mládež. To vedlo k oboustranně vzájemnému zájmu u rozcvičujících se skupin. Slovo dalo slovo a chlapci se mezi sebou začali dělit o nabyté „vojenské“ i „civilní“ zkušenosti. Věc nepozorovaně došla až k drobným cvičným bojům.

Tou dobou se otec Joann, Sensei, Voloďa a Nikolaj Andrejevič stále ještě snažili rybařit, vytahovali samé drobné rybky, jak sami říkali „aspoň na ovonění rybí polévky“, a čekali na zazvonění zvonečků z „udic“, které měli podle plánu dát signál o tom, že zabrala pořádná ryba. Kdyby to byli šediví staříci, tak by je samozřejmě nezajímalo nic jiného než udice v rukách a samotný lov. V jejich žilách ale ještě bouřila mladá krev. Proto se stále častěji a častěji ohlíželi na ostatní, kteří se věnovali cvičnému boji. Nakonec se Vano neudržel, nechal svoji udici na starosti Voloďovi a šel za bojovníky.

„O!“ usmál se Sensei. „Jakmile otec zavětril trénink, znamená to, že teď začne zajímavý a poučný proces. Pojď, podíváme se.“

Když se přiblížili, byl už otec Joann ve svém živlu. Během cvičného boje rozsekl Stas nechtěně Žeňovi rty, když ten se spolu s ním snažil Voloďovým chlapcům demonstrovat zajímavý chvat. Otec Joann okolo Ženi opatrně pobíhal jako starostlivá kvočna okolo kuřete a skoro násilím mu přikládal chladivý obklad tvořený kapesníkem namočeným ve vodě. Žeňa ho zpočátku udiveně odháněl rukou, prý je to normální, ale pod nápirem přemlouvání otce Joanna se vzdal. Tato scéna mimoděk přitáhla pozornost i ostatních pozorovatelů.

„Tak... tak... jako vždycky, když je hloupá hlava, trpí tělo“, vysvětlil kněz Žeňovi podstatu chybné rány. „Uvnitř tebe má být Boží síla. Bez ní je tvé tělo jen prach a nekonečné utrpení.“

„Nekonečné utrpení během výcviku v konečném výsledku vede k ‚odolnosti pozice těla v boji‘,“ odpověděl s humorem Žeňa a snažil se vstát z klády „pro pokutované a raněné“.

Kněz ale očividně nedokončil svou poučnou řeč, položil ruku na Žeňovo rameno a znovu ho přišpendlil k předchozímu místu. Pronášet jeho poučení směrem shora dolů bylo pro otce Joanna mnohem pohodlnější, než tomuto téměř dvoumetrovému obrovi „dýchat na pupek“.

„Nepovídej, nepovídej... To hlavní v člověku je Duch Boží. To on a ne nicotné tělo je pravým zdrojem síly. Na něho se spoléhej...“

„A sám nedělej chyby,“ přerušil rychle otce Joanna Žeňa, který se opět pokusil vstát.

Vano ho ale opět usadil „železnou“ rukou. Pokýval hlavou a podíval se na právě přicházejícího Senseie. Kněz napodobil stařecký hlas, jak měl rád, dával přízvuk na „o“ a promluvil.

„No jaká je to mládež? Jaké je jejich jednání, jejich slova? Když my jsme byli mladí, tak jsme takovou neplechu netropili. A pořád jsme žádali o radu: „Můžu tohle nebo můžu tamto?“

Sensei s Voloďou se při pohledu na kněze zasmáli.

„Já ti, ty palice hloupá, říkám, aby ses nespoléhal na své svaly, ale na Ducha Božího uvnitř tebe,“ pokračoval v poučování Ženi otec Joann. „Bez něho bys byl jen odpadlík, jen odštěpek těla.“

„Já že jsem odpadlík?! Já že jsem odštěpek těla?!“ pohoršil se Žeňa a vstal v celé své velké výšce naproti vyzáblému knězi.

Komičnost celé situace vyvolala smích u všech přihlížejících. Vano se podíval na ohromný Žeňův trup s mohutnými svaly, změřil ho prozíravým pohledem, mávnul rukou a pronesl:

„To je slaboch! Opravdu je toto síla?! Je to jen nafouklý žok s kostmi. Jen na něj zaduj a on poletí. Teď ti

ukážu, co je opravdová Boží síla, nahromaděná svátostí nepřetržitých modliteb.“

Při těchto slovech otec Joann poučně zvedl ukazovák. Potom si začal demonstrativně svlékat horní polovinu těla. Všem přihlížejícím se naskytl žalostný pohled na hubeného, kostnatého kněze, který doslova jakoby nedávno vyšel z Buchenwaldské mučírny. Na jeho těle chyběl jakýkoli náznak svalů. Pod bledou kněžskou kůží prosvítaly jen neobyčejně tlusté žíly, což ho připodobňovalo k vyhladovělé krávě ve chlívě nedbalého hospodáře. Tohoto důležitého faktu a také neobvykle širokých zápěstí a zesílených kloubů v loktech a ramenech si mohl všimnout jen opravdový profesionál. U ostatních ale jeho vzhled vyvolával spíše soucit, pocit palčivého přání dát tomuto nedokrmenému zázraku přírody alespoň něco k jídlu. Dokonce i Žeňa, jenž se začal chystat na souboj, když uviděl tyto chodící „relikvie“, jak se to dá nazvat, se zarazil a zklidnil se.

Všichni s neskrývaným úsměvem hleděli na zvláštěního kněze, který pokoušel svůj osud. Zdálo se, že když se ho člověk dotkne jen jedním prstem, tak se ten nešťastník rozsype. Nikdo se neodvažoval přiblížit k otci Joannu, buď ze soucitu, nebo z úcty, který se pro všechny stal dobrým kamarádem jen za necelých dvanáct hodin.

„No?!“ Kněz se postavil s rukama v bok a vyzývavě stál v hrdém osamění. „Kdo se považuje za silného? Jen pojďte. Třeba dva, třeba tři nebo klidně osm. Síla Ducha je velická síla. Dokáže tvořit neuvěřitelné věci.“

Když Sensei na tvářích mládeže uviděl soucit a lítost, přispěchal otci Joannovi na pomoc:

„Pojďte, pojďte, nestyďte se, vy nevěřící. Když kněz říká, že „podrží“, znamená to, že „podrží“.“

Po takovém „požehnání“ se všichni začali probouzet. Když Žeňa uviděl, že je Vano vážně připraven ke cvičnému boji, došel k Senseiovi, a jelikož ve svém slovníku

nenášel slov, aby naráz vyjádřil veškeré své rozhořčení, natáhl několikrát ruku směrem ke knězi.

„Sensei, jen se podívej?!“ vysoukal ze sebe nakonec soucitně Žeňa. „Vždyť ho můžu nechtěně poranit, ještě tak hřích si přidělovat... Vždyť já mám ránu...“

A protože se mu nedostávalo vhodných slov, udeřil silně nohou do nejbližšího stromu, jehož obvod kmene byl větší než obvod trupu otce Joanna. Po mocném úderu se strom otrásl a z vršku se začaly sypat suché větvičky.

„Jen se podívej?!“ zopakoval.

Na to otec Joann, který zůstal zcela lhostejný k demonstracím Žeňovi síly, promluvil poučně kněžským hlasem:

„Ne v těle, můj synu, je síla ducha člověka, ale v jeho duši. Ježíš plivnul na fíkovník, který neplodil, a ten uschl. A od tvé síly se jen sesypalo pár větviček.“

„Dobře,“ nafoukl se Žeňa, který byl připraven dokázat svou pravdu činy.

Přesně to Vano potřeboval. Oživnul a jako prodáváč o jarmarku na náměstí začal rozvášňovat publikum.

„Kdo ještě chce na sobě pocítit sílu vnitřního ducha? Cože, jenom jeden?“ ukázal kněz prstem na Žeňu. „Jeden proti takové síle není vůbec nic... pojdte, přidejte se aspoň jeden, někdo statečný... Důrazně doporučuji přistupovat k tomu zcela vážně, neb to ukazují poprvé a naposledy.“

Chlapci se usmívali, vykládali si jeho slova posvém, a spíš jen pro legraci, než aby si opravdu cvičně zabojovali, se začali hlásit k boji proti vyzáblému knězi. Sensei se jen záhadně usmál a potom je ani vážně ani žertem varoval:

„Dívejte se, ale pamatujte: oči klamou. Náš kněz rád vtipkuje. Když se cítí, že je ve formě, mějte se na pozoru. Radím vám jít do plného kontaktu,“ a s nádechem černého humoru dodal, „aby to tentokrát nebylo pro vás naposledy.“

Nakonec se osm lidí, kteří si přáli zúčastnit se této anekdoty, postavilo okolo Vana a vytvořili okolo něj kruh s odstupem od něj asi dva až tři metry. Žeňa speciálně zaujal pozici naproti němu. Na jedné straně se samozřejmě otci Joannovi podařilo nažhavit ho k souboji. Ale na druhé straně Žeňa kněze upřímně litoval. „On vůbec netuší, na jakou sílu natrefil,“ říkal si sám pro sebe Žeňa. „Tři lidé ze speciální jednotky, kteří působili v rizikových oblastech, a ještě naši kluci. Proč jenom takhle riskuje? Vždyť ho tady jednou ranou rozdrťí... Jednou ranou?!“

A tu napadla Žeňu „velkolepá myšlenka“. Rozhodl se sehrát roli „šlechtného rytíře“ - jako první zaútočit na Vana, jednoduše ho skolit na zem, aby kněze ušetřil ran od ostatních útočníků a tím pádem i možného „mnohočetného poranění“. A jak je známo, kdo leží, toho nebijí. Inspirovaný takovou myšlenkou se Žeňa postavil do bojového postoje a veškerým svým vzezřením dával najevo, že je připraven. Dlouho nepřemýšlel, jako první přiskočil k Vanovi a vedl úder pěstí do jeho hrudi, po němž (o čemž byl Žeňa skálopevně přesvědčen) půjde kněz k zemi. To se ale nestalo!

Otec Joann klidně stál s nohou vykročenou dopředu. V okamžik útoku se ale jeho hubené tělo rychle a snadno vychýlilo stranou jako pírkó před nárazem uragánu. Drtivý Žeňův úder, který v sobě obsahoval sílu více než stokilového mladíka, proletěl doslova několik milimetrů od hrudi vyzáblého kněze. V ten okamžik žíly otce Joanna neobyčejně naběhly. Pravá Vanova ruka doslova jako kulka během výstřelu vletěla do Žeňovy hrudi a rozervřenou dlaní zasadila mocnou odvetnou ránu, která se něčím podobala ráně „zvonečku“. Navzdory všem fyzikálním zákonům tělo „šlechtného rytíře“ odletělo od kostnaté ruky kněze s takovou rychlostí, jakoby se Žeňa srazil s lokomotivou jedoucí na plné obrátky, když dohánění velké zpoždění. „Šlechtný rytíř“ ještě ani nepřistál

ve směru, který mu Vano určil, když ostatní bojovníci, jež do té doby stáli a ušklíbali se, okamžitě zareagovali na Vanův protiúder. Přesněji řečeno, zareagoval jejich mozek, který byl léta cvičen pro různé extrémní situace. Jejich podvědomí bleskurychle vyhodnotilo situaci, zablokovalo emoce a spustilo sebeobranný reflex k zajištění vlastní bezpečnosti.

Stas stál napravo nejbliže od kněze. Proto během ukázkového Vanova protiúderu jeho noha vyletěla v úderu „Mavaši“. Jenže téměř zároveň, sotva se Stasova noha odlepila od země, otec Joann, který si dřepł s hbitostí pantera, mohutnou ranou levou nohou podsekl Stasovu opornou nohu. Mladíkovi nohy vyletěly nahoru a svalil se na záda. Pravda je, že se okamžitě automaticky překulil do bezpečné vzdálenosti. Teprve potom začal Stas přicházet k sobě a vyhodnocovat, co se stalo. Jeho tělo pak do boje zjevně nespěchalo a léčilo se z pádu. Proto měl Stas možnost tváří v tvář sledovat grandiózní cvičný souboj ve všech jeho detailech. Z vedle stojícího houští vylezl Žeňa, jehož nadšené oči se také nemohly odtrhnout od scény neuvěřitelného převtělení křehkého kněze.

Tou dobou se Vano ladně vypořádával s ostatními. Jeho nohy jedna za druhou rychle kmitaly v celkové skrumáži pohybujících se těl. Tři bojovníci hned po Stasovi s odstupem jen několika vteřin vyletěli ven z kruhu, přičemž tak zajisté nečinili jen z vlastní vůle, aby si vychutnali takový let.

Andrejovi se několikrát podařilo hbitě vyhnout Vanovu útoku, ale možná to bylo jen proto, že nebyl zaměřen přímo na něj. Posílněn touto iluzorní nadějí na možné vítězství, podnikl mladík prudký útok. Vybral si okamžik, kdy zůstal Vanův obličej odkrytý, a vši silou zaútočil přímým úderem nohou „Mae Geri“. Knězovo tělo se ale v mžiku naklonilo dozadu jako kyvadlo. Vano v ten okamžik odrazil rukou směrem nahoru letící na něj nohu a tím výrazně urychlil její pohyb. A místo toho, aby nechal mladíka,

který ztratil rovnováhu, „klidně“ dopadnout na záda, nakopl ho nohou do zad a to tak, že Andrej náhle změnil trajektorii letu z vertikálního a volného na vynuceně horizontální směr a jako torpédo zaletěl do keřů. Bylo vidět, že se to jeho „poskakování“ kněze už trochu dotklo.

V okamžik tohoto demonstrativního letu zbývajících Kosta a Ruslan, aniž by se domlouvali, mrštně skočili směrem k otci Joannovi, a neměli v úmyslu během příštích okamžiků zakusit podobné pocity ve stavu beztlíže. Otec Joann, který jakoby zůstal bez práce, se ohlédl a vyzval je pohybem prstu:

„Prosím, buďte tak laskaví...“

Na což mladíci s úsměvem odpověděli:

„Ale ne děkujeme, otče. U přijímání už jsme byli ráno...“

Těmito slovy vyvolali všeobecný smích a uvolnili situaci. Atmosféra se opět naplnila neutuchajícím humorem a dobrodušnými vtipy jak otce Joanna tak těch, kteří sami zakusili „Boží sílu“ vyzáblého kněze. Když všichni bojovníci zaujali vertikální polohu a začali nadšeně probírat rychlý boj, oblékl se otec Joann znovu do svého „maskovacího“ oblečení. Když se zapojoval do hovoru, pozvedl demonstrativně prst k nebi a významně pronesl:

„Tady vidíte, děti moje, jakou sílu nám dává Boží víra, služba Hospodinu...“

Potom se usmál, po očku se podíval na Senseie a dodal:

„... no a samozřejmě také dlouholeté přátelství se Senseiem.“

Všichni opět zareagovali smíchem a rozpomínali se na různé kuriozity spojené s „dlouholetým přátelstvím se Senseiem“.

Po této příhodě byla Vanova autorita ve skupině ještě vyšší. Obzvláště vyrostl v očích Ženi, který samou radostí z nezapomenutelného letu nevěděl, jak se knězi co nejlépe zavděčit. Dokonce mu uctivě navrhl, že mu umyje

džíp, který se teď v jeho slovech změnil „v ten nejlepší a nejpraktičtější vůz na našich cestách“. Prý proč by měl takový rozkošný krasavec trpět celou noc v blátě spolu s jeho majitelem, který tam bude spát. Bylo by lepší uvést ho hned do patřičně blýskavého a třpytivého stavu. Bude na něj lepší pohled, lépe se bude dýchat. Otec Joann se zvlášť nebránil takovému „srdečnému“ návrhu Ženi a mlčky, pravda s šibalským úsměvem, mu podal klíče.

Nejdřív ze všeho přeparkoval Žeňa auto na nové místo, že prý tam je rovnější zem a je to blíž k řece. Potom spěšně běžel s kbelíkem pro vodu za doprovodu vtipů a jízlivých poznámek ostatní mládeže, typu „kněžský lokaj“, „snad se nechystáš přijmout mnišský postřih“. Ale Žeňa věděl svoje a jen se usmíval. Umyl džíp s takovou pečlivostí a láskou jak zvenku tak zevnitř, jakoby celý den nesnil o ničem jiném, než otci Joannovi umýt auto.

* * *

Houstnoucí soumrak už téměř přešel v noc, když se skupina zklidnila ve svých východních bojových vášních. Po večeři se všichni těsně sesedli u ohně, spokojeně si libovali a pomalu popíjeli voňavý čaj z různých bylin.

Vál lehký vánek. Na nebi zářila velká spousta hvězd. Teplo ohně, čistý osvěžující borový vzduch a čarovný obraz hvězd vytvářely zvláštní vnímání světa, které očividně vzniká u mnoha lidí, jež se vytrhnou z civilizované, špinavé a mechanizované krabice města a dostanou se do živé přírody. Bylo příjemné sedět v této tiché noci, nenuceně se bavit a dívat se na oheň nebo na blikající hvězdy.

„To je taková krása,“ pronesla Taťána a dívala se přitom nahoru. „Ty hvězdy jsou tak jasné, tak přitažlivé...“

Nestihla ani vyjádřit své dojmy, když do světa jejího očarování vstoupil Kořta se svým obvyklým logickým mudrováním.

„To je proto, že jsme blízko u vody. A taky města se svou iluminací jsou daleko. Atmosféra je redukováná. Proto jsou hvězdy tak jasné.“

Andrej se ušklíbl a neodpustil si trochu sarkasmu:

„No ty ale máš anatomii myšlení! Kdyby tady byl poručík Rževský, už by tě dávno vyzval na souboj, a hned by tě mistrovsky trefil nohou přímo do ksichtu. Dáma ti tady vypráví o hvězdách a ty o redukové atmosféře.“

Všichni se zasmáli. Ze všech stran se na Kořtu sesypala vlna vtipů a anekdot, které stačil jen sotva odrážet svými oblíbenými aforizmy, čímž vyvolával ještě větší vlnu smíchu. Nakonec nevydržel takový slovesný nápor a v legraci se vrhnul na Andreje, který byl původcem tohoto „skandálu“.

„Tak je to vždycky! Jak řekl francouzský dramatik: ‚Kam mne to jenom netrefil! Jen já jsem stále terčem jeho ostrých střel‘.“ Podíval se vyčítavě na přítele a zadeklamoval své oblíbené verše, které často používal tehdy, když se chtěl dostat z ožehavé situace:

„Já vím, můj pane, jak jste výřečný
hlavu máte plnou příkladů.

Snad už to stačí? Raději o sebe se starejte
a mne mému osudu nechejte.“

„Co k tomu říct?“ rozhodil rukama Andrej. „Je to prostě diplomat! Jestli si ho kvůli něčemu vážím, tak proto, že když tě pošle někam, tak tam ještě běžíš s velkou radostí.“

Na to se Žeňa ušklíbl a prohodil směrem k otci Joannovi:

„Tak krásný večer jako dnes udělá z kohokoli obratného diplomata.“

Všichni se znovu rozesmáli. Když smích utichl, rozhodila se dlouhá pauza. Všichni se znovu ponořili do

mlčenlivého pozorování ohně a noční oblohy. Plamínky ohně vášnivě tančily svůj čarovný tanec za melodického popraskávání spalovaných větví. Od samé vášně houfy jisker vylétávaly nahoru v krouživých vírech a pokračovaly tak ve svém bláznivém „tanci“ ve tmě. To je připodobňovalo k mnoha miniaturním hvězdičkám, které žijí svým jediným neopakovatelným okamžikem.

Jako první narušil ticho Nikolaj Andrejevič, když zkoumal hvězdy na obloze.

„Hvězdy jsou skutečně neobyčejné... Když si člověk jen pomyslí, kolik světů je okolo nás, kolik galaxií, které žijí svým samostatným životem, setkávají se, rozcházejí, zanikají... Někde dochází k obrovským katastrofám, jinde vznikají nové formy. A všechen tento život neustále vře v obrovském Vesmíru. Když si člověk představí ty neuvěřitelné hmotnosti, velikosti, ty šílené rychlosti pohybu galaxií několik stovek kilometrů za vteřinu, a vůbec celý ten obrovský proces, mimoděk se objeví otázka: co jsme vlastně my vůči těm miliardám hvězd? Ano, ani ne záblesk... A přesto si uvědomujeme tento kypící život. A nejenom uvědomujeme, ale také poznáváme a zkoumáme procesy stvoření života a zániku těchto obrovských objektů. Mám takový dojem, že nám umožnily nahlédnout do klíčové dírky světa, přičemž nahlédnout jen jedním okem jak do mikrosvěta, tak i do makrosvěta.“

„A proč jedním?“ zajímal se s pousmáním Ruslan.

„Jak proč?“ pronesl žertem Košta. „Aby byla uspokojena naše zvědavost ohledně toho, jak žijí jiní. To je přeci věčná bytová otázka!“

Nikolaj Andrejevič se usmál a řekl:

„Myslím, že pokud by to byla pouze „bytová otázka“, nebyly by nám dány natolik podrobné informace v podobě formulací a čísel, v podobě důsledných potvrzení určených očividně lidskému rozumu. Je tu na místě spíš jiná otázka: „Proč?“ Zjevně proto, abychom něco

pochopti, něco velmi důležitého ohledně nás samých, naši podstaty, naší povahy...”

Otec Joann souhlasně pokýval hlavou.

„Bůh před námi asi právě proto neskrývá své klíčové dírky, neb zná naši povahu, chce, abychom my sami hlouběji pronikli do zákonů Jeho stvoření, aby na základě jejich vykonání jsme se i my, Jeho dítko, stali spoluúčastníky Jeho dokonalého díla. V Bibli jsou vynikající verše v chrámovém listu apoštola Jakuba v první kapitole ve 25. verši: „...kdo pronikne do dokonalého zákonu, zákonu svobody, a bude jím žít, ten nebude zapomětlivým posluchačem, ale bude vykonavatelem věcí, bude blažený ve svém konání“. A když dokončil citát, doplnil svá slova o vysvětlení: „Blažený, neb správně plnil podstatu.“

„Ááá-no,“ protáhl zamyšleně Nikolaj Andrejevič, ale potom ožil, protože si na něco vzpomněl, a obrátil se k Senseiovi. „Mimochodem, měl jsem jednoho unikátního pacienta, astronoma. Obyčejný případ deprese, pocit osamění vzniklý odchodem ženy k jinému. A tento vědec poměrně zajímavě vyjadřoval své stavy tak, že je přirovnával k životu hvězd. Ale především chápal, byť svérázným a maskovaným způsobem, že osamění je fakticky iluzí psychiky, jejím výmyslem, protože objektivně se člověk nachází obklopen společností. A pocit osamění vzniká z velké části kvůli neschopnosti se v ní adaptovat. Všechny tyto úvahy astronom zajímavě interpretoval jazykem své profese. Říkal, že když se podíváme na hvězdu, tak se nám taky zdá být osamoceným objektem. Ve skutečnosti je to ale pouze iluze našeho nedokonalého zraku, protože dokonce už i dnešní teleskopy rozeznávají v takové hvězdě od tří set do pěti set hvězd.“

„To je nic,“ mávnul zkušeně rukou Žeňa. „Pokud bychom se moderním mikroskopem podívali na tohohle...“ Jeho prst se pohyboval směrem k otci Joannovi, ale oči včas zahlédly jednoznačný pohled kněze, což Žeňu

donutilo prudce změnit směr pohybu prstu na opačnou stranu, kde seděl Stas. „Na tenhle podezřelý subjekt, tak tam bychom toho objevili...! Celý vesmír nejrůznějších blech, mikrobů a různých drobných parazitů.“

„Sám jsi drobný parazit!“ odbyl ho s úsměvem Stas. „A to je vidět i našim nedokonalým zrakem...“

Všichni se znovu rozesmáli. Když se veselí utišilo, Nikolaj Andrejevič pokračoval:

„To jenom potvrzuje, že hvězdy a lidé jsou si v mnohém podobné výtvary. Všechno je u nich stejné jako v našem životě. Hvězdy stejně jako lidé „žijí“ ve skupinách, ve shlucích, v nichž jsou mezi sebou svázány silami vzájemné přitažlivosti. A co je nejzajímavější, stejně jako v lidské společnosti se u nich nejčastěji setkáváme s binárními systémy...“

„Cože, s jakými?“ zeptal se Viktor.

„S dvojčlennými systémy,“ vysvětlil Sensei. „To je jako když se dvě slunce otáčejí okolo společného centra hmoty.“

„Ano,“ potvrdil Nikolaj Andrejevič. „Ten astronom mi říkal, že jsou to velmi stabilní systémy... A kromě dvojhvězd jsou také ještě trojhvězdy, čtyřhvězdy a pětihvězdy. Ale pravda je, že těch je méně než dvojhvězd. Zvláštní pozornost samozřejmě věnoval tématu trojhvězd a přirovnával to ke svému případu. Ukazuje se, že trojhvězdy nemohou stabilně existovat. A víte proč? Dvě hvězdy třetí těleso jednoduše vyženou, ale sami jedna vedle druhé se pak stabilně dlouhou dobu otáčejí.“

„Přirozený zákon mechaniky,“ promluvil Sensei a pokrčil přitom rameny. „Třetí těleso narušuje pohyb každého ze dvou zbývajících a tak obvykle vede k rozpadu takového systému.“

„Podivuhodné zákony a především se v mnohém shodují s lidskou společností,“ pronesl Nikolaj Andrejevič.

„Je potřeba se na tu společnost podívat pořádně,“ vložil se do toho Svat. „Především na trojici. Pokud je v ní žena,

tak je to jedna věc. Pak je to ožehavé, o tom není pochyb. Ale pokud jde o mužskou společnost... V ní se občas takové stabilní systémy vydaří, zejména když o tom přemýšlím, tak ve třech, až se člověk takové vzájemné přitažlivosti občas diví. Ale především je příhodné, že nemyslíme čtyři nebo pět, ale právě tři, ani víc, ani méně.“

„Přemýšlet takto je jednodušší, vytváří se tak jakási celistvost intelektu,“ podotkl posměšně Bohdan.

„Správně,“ potvrdil Oleg a upřesnil. „Čtyři už jsou moc, to už je o jednoho víc.“

„Zajímavé je, že tam je to to samé,“ smál se spolu s ostatními Nikolaj Andrejevič a ukázal na oblohu. „Čtyřhvězdy a pětihvězdy jsou taky neosvědčený kolektiv. A rozpadají se mnohem rychleji. Nemůže tomu být jinak, než že tam platí ty samé přírodní zákony. U hvězd mohou podobná soužití vznikat a rozpadat se mnohokrát za dobu jejich existence. A hvězda, jak mi vysvětlil můj pacient, může neustále měnit své partnery. To znamená, že například v hustých hvězdných shlucích může hvězda až šestkrát za svůj život přeletět do různé ‚společnosti‘...“

Žeňa se vychytrale podíval na otce Joanna.

„Pane faráři, to je přeci nebeská nevěra. Kam se to církev dívá?“

Otec Joann si nasadil „moudrý“ výraz, podíval se na hvězdy a kněžským hlasem prohlásil:

„Všechno je, dítě, vůle Boží.“

To u ostatních vyvolalo smích.

„A to je pravda,“ přikývl vesele Nikolaj Andrejevič a znovu se obrátil k Senseiovi. „Vlastně to nebyl pacient ale úplná studnice psychologických argumentů pro mé depresivní klienty. Tak mě nakazil tou svou srovnávací analýzou, že po rozhovorech s ním jsem se sám začal zajímat o jeho vědu. Dokonce mi nosil i knížky o poutavé astronomii.“

Sensei se usmál a v žertu se ho zeptal:

„Tak jsem nepochopil, kdo byl čí pacient?“

„No někdy se v medicíně stávají i takové případy,“ odpověděl mu ve stejném duchu psychoterapeut. „Víš, co u nás občas říkají někteří doktoři: „Někdy se najde tak „talentovaný“ blázen, že ani nemrkneš, a lehce tě uvede do „svého“ stavu.“

Skupina znovu zaburácela smíchem.

„A představ si, co jsem vyčetl v těch knížkách!“ pokračoval Nikolaj Andrejevič a zaujatě se dělil o své dojmy. „Ukazuje se, že ve vícenásobných hvězdných systémech, které se skládají ze sta, dvou set nebo tisíce hvězd, se stav vzájemného působení radikálně mění, vůbec to tam nechodí tak jako v jednoduchých shlucích. Hvězda už necítí každého souseda. Cítí celkové pole a pohybuje se úplně rovnoměrně. To znamená, že vliv sousedních hvězd se jakoby vyrovnává.“

„Takové stabilní kolektivy můžeme v galaxiích najít často,“ poznamenal Sensei, jakoby se to rozumělo samo sebou.

„Právě! I já jsem si toho všiml. Všechno je stejné jako v lidské společnosti. Přesně stejná davová psychologie! Vždyť dav v podstatě vyrovnává rozdíly v individualitě lidí, tedy v mnoha ohledech klade na stejnou úroveň zcela různé lidi a přisuzuje lidem, kteří do něj nově přicházejí, nové vlastnosti. Vezměme si to například podle Lebona. Jaké jsou hlavní charakteristické znaky jednotlivce v davu? Za prvé je to anonymita, vymizení vědomé osobnosti. Za druhé je to převaha nevědomé osobnosti, snížení intelektu a racionality. Za třetí je to fakt, že v davu se myšlenky a city orientují jen jedním směrem. A to nejdůležitější je, že u jednotlivců se formuje mechanismus vedoucí k bezodkladnému uskutečnění myšlenek, které jim jsou vsugerovány. Můžeme říct, že je to téměř stejné jako u hvězd.

Ale to ještě není všechno. Zaujala mne čísla, množství hvězd v takových složitých shlucích. Vždyť v lidské společnosti můžeme pozorovat něco podobného. A nejen

v lidské ale mezi zvířaty taky. Biologové napsali zajímavé práce spojené s tématem davové psychologie v analogii k chování zvířat. Když vědci zpracovávali údaje, došli k tomu, jaké je optimální množství lidí v kolektivu. Nemělo by to být víc než sto padesát lidí. Přičemž toto číslo je použitelné pro nejružnější společenství, počínaje myslivci a sběrateli a konče církevními, vojenskými a pracovními kolektivy. Ale všechno to začalo tím, že biologové pozorovali chování paviánů a šimpanzů, kdy stanovili pozitivní korelaci mezi objemem mozkové kůry, zejména v čelní a temporální části, a počtem zvířat ve skupině...”

„A co je to ta korelace?“ zajímal se Viktor, protože zcela nepochopil odborný jazyk Nikolaje Andrejeviče.

„No to je souvztažnost, vzájemný vztah... No a v experimentech pozorovali opice. Ty žily ve skupinách asi o padesáti zvířatech. Všichni členové skupiny se navzájem znali. Navíc dokonce podporovali různorodé vzájemné vztahy: přátelili se, nenáviděli se, uzavírali určitá spojení. Když vědci vycházeli z pozorování, provedli výpočty s ohledem na velikost mozku homo sapiens a vynesli pro lidský kolektiv toto číslo – ne víc než sto padesát lidí! A také stanovili, že když se kolektiv rozroste, lidé se v něm začnou cítit odcizeni. To v podstatě znamená, že ztrácí schopnost sledovat všechno, co se uvnitř kolektivu děje. Kolektiv se tak nějak odosobňuje nebo jak to říci a potom se rozpadá na jednotlivé skupinky. Ale především, řídit takový kolektiv se stává prakticky nemožným. A to znamená co? Jsou zapotřebí pomocníci. Tím pádem dochází ke vzniku vládnoucího aparátu... Takže hvězdy i lidé mají mnoho společného.“

„Přirozeně,“ konstatoval klidně Sensei. „To je svět hmoty. A její zákony se vztahují jak na mikrosvět, tak na makrosvět. Pro hmotu je charakteristická určitá rozumná organizace, určité zákony přežití a omezené lhůty existence. Hmota je počáteční a konečná. Proto není nic

překvapivého na tom, že hvězdy i lidé se navzájem tak podobají.“

Sensei vzal trochu roští a přihodil ho do ohně.

„Ano a nejen lidé, ale i ostatní živočichové. Vezměte si například třeba jen mravence. Nakolik je organizován jejich život, jejich infrastruktura? Vytvářejí nové kolonie, každý plní přesně určenou funkci: jedni zajišťují jídlo, druzí střeží, třetí se věnují větrání, čtvrtí vytvářejí nové šachty, pátí bojují. Jsou mezi nimi i drobní zlodějičci i paraziti, příživníci, jsou tam i „otrokáři“.

Jde tedy o stejnou hierarchii, stejnou organizaci... Pokud se na to podíváme v globálu, je stejná situace i v galaxiích. Navzájem si berou hmotu, planety, „požírají se“, narážejí do sebe a oddalují se. A lidstvo se chová přesně stejně... I v tom nejmenším kolektivu se někdo snaží být vůdcem. Dva vůdcové se jen těžko snesou. To vede vždy ke konfliktu.“

„To je přesné,“ souhlasil psychoterapeut.

„Takže hmota je hmota. Ale bez ohledu na takovou, řekněme, zvláštnost, je veškerá hmota mezi sebou těsně propojena.“

„V jakém smyslu?“ nepochopil Andrej. „Copak to znamená, že jsem spojen s nějakou hvězdou nebo s nějakým mikrobem, který žije ve vzdálené galaxii?“

„Ano,“ odpověděl jednoduše Sensei a přihodil do ohně další část větvi.

Andrej údivem povytáhl obočí.

„Znáš pojem gravitační pole?“ zeptal se Sensei Andreje.

„No...“

„Jejich vlastnosti současné lidstvo zdaleka ještě neprozkoumalo... Vždyť pro gravitační pole jsou charakteristické tak obrovské rychlosti, že pokud je porovnáme s rychlostí světla, bude to stejné jako porovnávat pohyb té nejmodernější rakety s pohybem staré, pomalé želvy. Pro gravitační pole prakticky neexistuje pojem vzdálenosti, zato znají pojem okamžitého přemístění.

A právě díky společnému gravitačnímu poli, jehož hlavním prvkem je částice Po, je každý atom na špičce tvého nosu spojen s každým atomem slunce, jiných planet, hvězd, a dokonce, jak jsi sám řekl, s atomem mikroba, který žije v některé vzdálené galaxii... Vždyť hmota jako taková představuje gigantický organizmus, který neustále mění svou formu díky přeměnám svých energií...”

„Je ale těžké představit si tuto obrovskou nekonečnost se stovkami miliard hvězd v podobě jakéhosi organismu,“ pronesl Voloďa, když hleděl na noční oblohu.

„Co naděláš,“ řekl Sensei. „Například v naší hlavě jsou také miliardy nervových buněk a ty vlastně tvoří své galaxie, které vzplanou okamžikem zrození. Každou vteřinu dochází v lidském mozku k přibližně sto tisícům chemických reakcí. A pokud se na to podíváme z pozice mikročástice, jakéhosi kvarku, který „obývá“ jednu z buněk, tak jemu se také bude zdát, že je mozek nevysvětlitelná, neprozkoumatelná struktura. To je normální... Náš rozum je velmi omezený. A navíc nám stále nedává pokoj materiální „Já“ se svým egoizmem, jež se se svou neotřesitelnou tělesnou podobou považuje za „pupek“ světové evoluce. A co vlastně představujeme my pro tento ohromný organizmus? Pouze prach dávno vyhaslých hvězd.“

„V jakém smyslu?“ nepochopil Svat.

„V přímém,“ odpověděl Sensei. „Nikdy ses nezamýšlel nad tím, co je tvůj organizmus?“

„No co, svaly, kosti, krev...”

„Dívej se hlouběji, poradil mu přátelsky Sensei. „Je to určitá sada chemických prvků, která je průměrně podle statistiky tvořena ze 65 % kyslíkem, z 18 % uhlíkem, z 10 % vodíkem, ze 3 % dusíkem a všeho ostatního je méně než 1 %.“

„A kosti?“

„Co kosti? Kostí jsou také samá chemie, zvláštní „depo“ minerálních solí. Je tam vápník, fosfor, hořčík. A ještě

okolo třiceti mikroprvků. No a samozřejmě tam je také voda, věhlasná H_2O . A teď přemýšlej, z čeho jsou tvořeny hvězdy například v naší galaxii? Z těch samých chemických prvků, kdy nejrozšířenější jsou vodík a hélium... Jak už jsem říkal, existuje celková masa hmoty. Díky určitým silám, sadám a kombinacím se mění v různé materiální objekty. Například z mezihvězdného plynu se cestou kondenzace neustále vytváří nové generace hvězd, a z prachu, který tam je přítomen, z té samé sady chemických prvků, se tvoří planety. Co pomáhá hvězdám svítit? To, že ve svých jádrech během procesu syntézy těžkých prvků, již zmíněného uhlíku, kyslíku, dusíku, křemíku, železa a tak dále, uvolňují jadernou energii. Když hvězdy končí svůj život, vrací do mezihvězdného prostředí velkou část své hmoty a přitom ho obohacují o těžké prvky. Obvykle dochází ke gigantickým explozím tak zvaných supernov, které produkují prakticky všechny chemické prvky.“

„Ty z Mendělejevovy tabulky?“ zeptal se Oleg.

„No, řekněme, že všechny prvky úplné periodické tabulky včetně těch prvků, které v tento okamžik lidstvo ještě neobjevilo... A uvolněný plyn se opět stává stavebním materiálem pro nové generace hvězd, planet a pro život na nich. Tak dojdeme k tomu, že hmota, ze které byla vytvořena například naše Sluneční soustava, Země a samozřejmě i my, byla mnohokrát použita ve struktuře dříve existujících hvězd.“

„Pravdu díš, můj synu,“ přikývl otec Joann. „Neboť i v Bibli se říká, že Hospodin stvořil člověka ze zemského *prachu*, vdechl mu v chřípí dech života a člověk se tak stal živou duší.“

„Přesně tak. Protože pokud člověk vydává svoji životní sílu, pránu, tedy „dech života“ ve prospěch své Živočišné, materiální stránky, pak zůstane bohužel jen prachem v plném smyslu toho slova. Pokud ji ale využije k růstu své duše, pak začínají fungovat zcela jiné zákony – zákony duchovního světa. To samozřejmě neznamená, že

se lidská hmota časem nepřemění na hnojivo pro zem. Tělo je pouze obal k dozrávání duchovní substance a jako jakákoli hmota je smrtelné. Pokud ovšem během existence tohoto obalu v něm dochází k syntéze síly myšlenky, duše a „dechu života“, pak se rodí zcela nová duchovní bytost, jestli chcete Osobnost věčnosti, na kterou přestávají zákony hmoty platit.“

Sensei se odmlčel. A tu se ozval Valera, který během celého rozhovoru nepronесl ani slovo, a nečekaně se zeptal:

„A co je to život v jeho skutečném významu?“

Sensei se na něj pozorně podíval a tak nějak jednoduše řekl:

„Je to jen **ezoosmóza – vnitřní impuls energie.**“

Po této odpovědi všichni nějakou dobu mlčeli, oči vidně přemýšleli o tom, co právě slyšeli. Potom začal Košťá nahlas přemýšlet:

„No pokud je život jen impuls energie, tak by tedy života mělo být velmi mnoho a to včetně inteligentního. Ale zatím nebyla objevena například ani taková planeta jako ta naše, kde by byly podmínky nezbytné pro vývoj inteligentního života. Vychází, že my jsme vskutku jediné inteligentní bytosti.“

„Musím tě zklamat“, řekl ironicky Sensei. „Takových planet jako je ta naše jsou miliardy! A takových co sedí u ohně a dívají se na nebe jsou také miliardy. To ale o ničem nevypovídá.“

„Ale proč nás nekontaktují?“

Žeňa se ušklíbnul, protože si vzpomněl na něco směšného:

„A proč by měli kontaktovat takové „humno-noidy“, kteří žijí ve svém sociálním „humnu“ a pořád jen „kňourají“ a „nařikají?“ Viš, co se říká?“ Naklonil se dopředu a spiklenecky zašeptal, jakoby pronášel nějakou supertajnou informaci: „Říká se, že fakt, že Vesmír nemá žádné kontakty se Zemí, s konečnou platností

potvrzuje, že v něm skutečně existují inteligentní civilizace.“

Kamarádi se rozesmáli a podívali se na toho specialistu v oboru „humno-noidů“.

„Ne, teď vážně,“ namítl Kořta a popotáhl si brýle, jež mu sklouzly na nos. „Jaký může být ve Vesmíru inteligentní život, jestli tam, vzato kolem a kolem, není nic jiného než prach a podobně?“

„Nejen na jiných planetách ale i v kosmickém prostoru existuje inteligentní život,“ oponoval mu Sensei. „Samozřejmě nejde o formu jako je ta naše, která by potřebovala k dýchání kyslík. Pro život je hlavní energetický impuls, tedy ezoosmóza. A dávat impuls k životu může například i tepelná energie, ony energie elektromagnetických či gravitačních polí a tak dále. A bude také život jiný, odlišný od biologického. To jen naše myšlení si zvyklo přemýšlet tak, že stavebním kamenem živých organismů inteligentních bytostí mohou být pouze aminokyseliny. A nic kromě tohoto tvrzení prostě nechceme vidět a uznat. A co jsou to aminokyseliny? V kosmu je tento „stavební materiál“ všude, no a co? To ještě nic neznamená. Aminokyseliny samy o sobě ještě netvoří „dům“, ve kterém by bydlely rozumné bytosti. Je to pouze stavební materiál, který je ještě třeba poskládat do podoby domu“.

„A jak může ještě vypadat alternativní život?“ zeptal se rozpačitě Kořta.

„Existují například inteligentní bytosti, které mají odpovídající intelekt a žijí mimo planety v mezivesmírném prostoru. Vyplňují ohromná teritoria. Je to jedna z největších populací inteligentních bytostí... To, z čeho sestávají, dokonce ani nelze označit za hmotu v lidském chápání tohoto slova. V našem pozemském pojetí stavba jakýchsi jejich „buněk“ (kde není ani stopa po aminokyselinách), připomíná tvarem baněčku, jakýsi cylindřík. Ale když se spolu spojí, mění svůj tvar. Jsou to nejednotné částice. Jejich struktura je

mnohem organizovanější a vyšší než ta naše... Ve svém přirozeném stavu není tato bytost dlouhá. Nicméně to závisí na jejím „věku“. Její velikost se může pohybovat od několika milimetrů po několik metrů. Když se tato bytost nachází v klidovém stavu, rozpadá se a slučuje s vnějším světem. Když se přemísťuje, tak se jednoduše zorganizuje, a je to... Tyto bytosti se mohou v podstatě dostat na jakoukoli planetu.“

„Co, a na naši taky?“ podivil se Ruslan.

„Samozřejmě. Jenže u nás je jen stěží uvidíš pouhým okem, je to možné jen s pomocí moderních zařízení. Jejich rychlost je totiž úplně jiná... Mohou se zformovat, mohou se rozpadnout na jednotlivé části a zároveň během tohoto rozpadu i nadále existují na energetické úrovni, a když je potřeba, mohou se znovu uspořádat. Mohou snadno přecházet do paralelního světa...“

„Ale pokud tyto inteligentní bytosti jsou, musíme nějak cítit jejich přítomnost,“ dodal k tomu Koša.

„Vůbec ne. My se s jejich rychlostmi prostě nesetkáváme, proto je ani nemůžeme cítit. Ale zaznamenat jejich pohyb je v podstatě možné. Když přicházejí do naší atmosféry, v okamžiku přesunu se nejednotné skupiny jejich „buněk“ přibližují. Při pohybu připomínají něco jako protáhlé tělo, okolo kterého je obtočená spirála připomínající šneka u ručního mlýnku na maso. V tento okamžik je možné je za pomoci moderních přístrojů zaznamenat, ale je třeba významně zrychlit nahrávání a také je třeba zaostřit na tyto objekty. No a jiné způsoby... V podstatě nevyzařují žádnou energii. Získané teplo využívají pro sebe. Je ještě možné vidět jejich shluky, když prozkoumáme spektrum rozmístění tepelné energie: za nimi se teplota například slunečních paprsků snižuje, protože dochází k procesu ‚pohlcování‘.“

Košá chvíli přemýšlel a pak se zeptal:

„A díky čemu se tyto bytosti pohybují?“

„Díky klouzání po gravitačních polích. K přesunu využívají gravitaci. Jejich pohyb se podobá otáčení spirály. Ale ve skutečnosti to tak není. Tento šroubovitý pohyb je spojen s našimi magnetickými poli.“

„A je možné je chytit?“ vyjádřil svou „divokou myšlenku“ Andrej, v němž očividně aktivně zahořel pradávný lovecký instinkt.

„Chytit?“ usmál se Sensei. „Je to stejné, jako když se budeš snažit chytit rybu obručí podběráku bez sítě.“

„Proč?“

„Protože všechno není tak jednoduché. Naše meziatomové korpuskulární buněčné vzdálenosti jsou příliš velké, abychom mohli jakkoli cítit, že skrze nás procházejí tyto bytosti. My jsme pro ně doslova prázdný prostor.“

„Jak to máme chápat?“ zajímal se otec Joann.

„No jak... Když se to vezme obecně, co je vlastně člověk nebo přesněji jeho tělo? Prázdnota. Pokud nahlédneme do mikrosvěta našeho těla, můžeme vidět, že naše molekuly, atomy a elektrony se od sebe navzájem nacházejí velmi daleko. A čím se budeme ponořovat hlouběji do jejich dělení, tím víc tam bude prázdného místa. Prázdný prostor v člověku zabírá asi okolo 97,7 %. V podstatě kdybychom z člověka odebrali všechnen tento prázdný prostor, pak všechno, co by z něj zůstalo, by prošlo uchem jehly... V tomto případě se nesetkáváme s těmito bytostmi proto, že to znemožňují dvě věci: meziatomové vzdálenosti a zrychlení v čase. Jejich ezoosmóza, jak jsem už říkal, pracuje s jinou frekvencí. Proto se s nimi prakticky nesetkáváme. Je to paradox paralely, který ještě není popsán a současná fyzika ho ještě neprozkoumala.“

„Nějak jsem to asi úplně nepochopil,“ pronesl Andrej.

„No například zatímco jsem vám tohle všechno vyprávěl, skrze naše těla včetně toho tvého prošly, přesněji proletěly, miliardy neutrin. A vy jste to ani nepocítili. Mimochodem neutrino se skládá z pěti Po, na rozdíl od

„baněček“ těchto bytostí, které se skládají ze třech částíček Po. A k tomu všemu se my ve své existenci pohybujeme určitou rychlostí v určitém čase,“ objasňoval trpělivě Sensei. „Tyto bytosti jsou tedy všudypřítomné proto, že se dokážou libovolně zrychlovat. My si to samé jako oni dovolit nemůžeme. Jednoduše se nedostaneme ze svého času, jsme zde omezeni. Vždyť pro přechod je potřeba... řekněme to takto, zrychlení energetického potenciálu uvnitř nás, abychom přešli do jiného času nebo paralely spolu se svým astrálem, mentálem a tím, co jde s nimi. No a na této úrovni musí dojít ke zrychlení. Potom, ano, se posuneme. No ale opět, jak se posuneme? Tady zmizíme a objevíme se v rychlejším čase. Ale když se objevíme v jiném světě, dostaneme se v podstatě do analogické paralely. Není vyloučeno, že tam budou tatáž moře, to samé nebe, slunce, ale octneme se ve zcela jiném světě, který se životem (dle jeho frekvenčních charakteristik) s námi neprolíná. Například na tom místě, kde stojí dnešní budova, tam může být poušť nebo les.“

„Ano, svět je na život mnohem bohatší, než si myslíme,“ pronesl Nikolaj Andrejevič, „a zdaleka jsme ho ještě nepoznali.“

„Samozřejmě, ještě zdaleka není poznán,“ souhlasil s ním Sensei. „Můžeme říci, že lidstvo teprve začalo otevírat školní dveře na své cestě z mateřské školky. Vždyť kolik tady uplynulo času od té doby, kdy se začaly intenzivně rozvíjet vědy? Uběhlo tak asi 160 let od toho, co vynalezli transformátor a elektromagnetickou indukci, před téměř 60 lety rozštěpili atomové jádro, před 30 lety se objevily počítače s bublinovou pamětí... To jsou elementární znalosti... a směšná doba, když vezmeme v úvahu věk lidstva! Jsou to pouze první krůčky v poznávání různorodého světa...“

„Ale forem života je opravdu velmi mnoho! Pokud lidé uspějí, dokážou pochopit i paradox paralely. Není na tom nic složitého. Je zapotřebí jenom... No nebudeme

zabíhat do detailů. Zkrátka na tom není nic složitého, s rozvojem současných technologií je zcela reálné přejít do paralelního světa a najít tam zcela rozumný život s odpovídajícím intelektem. Proč ho hledat někde na Marsu, kde jsou pro lidi nebezpečné mikroby, když ho máme po ruce? Života je spousta. V podstatě Vesmír je sám život, život v nejširších projevech a různorodosti.“

Okolo už dávno panoval noční chlad, což činilo teplo od ohně stále víc citelným a příjemným.

„A odchod do Nirvány, to je co?“ zeptal se Stas. „To je odchod za hranice našeho časového cyklu? Odchod do jiné paralely?“

„Vůbec ne. Je to odchod za hranice paralel, za hranice času a prostoru. Je to výstup z materiálních Vesmírů... Vždyť když se na to podíváme, co je v podstatě takový život v lidské formě? Je to dočasné přebývání duchovní substance v měnících se formách vysokomolekulárních konglomerátů hmoty. Řekněme to tak, že je to zvláštní skořápka pro dozrání vnitřního plodu, a tím je duše. Tento plod v této časově prostorové skořápce mění pouze svoje obaly, tedy těla. Duchovně dozrálý člověk neumírá, ale odchází.“

Když se člověk duchovně otevírá, uvědomuje si, kdo je a kam se dostal. Náš Vesmír je pouze jednou z materiálních paralel. V něm také existuje několik paralel. Všechny jsou zajímavé, všechny jsou osídlené. A nic na tom není, to je zákonitost. Jakákoli paralela v něm je hmotná a existuje ve svém čase, se svými rychlostmi, se svou různorodostí hmoty. Ale odchod za hranice hmoty na duchovní úroveň... to už je významnější. To je odchod do reality Boha. Ale říci to přesněji nebo to vysvětlit je složité, jelikož jsme omezeni naším materiálním rozumem s jeho asociativním vnímáním... V zásadě za hranicemi hmotného světa existuje mnohem víc zajímavého.

Jakýkoli člověk může přejít do reality Boha, protože v něm je částice této reality, jeho duše. Paradox je ale

v tom, že kvůli své zakomplexovanosti do hmoty lidé svoji věčnou duši berou jako výmysl a ty okamžiky existence svého iluzorního obalu, svého těla, berou jako realitu a považují to za život.“

„Nějak nemůžu zcela pochopit, jak může toto tělo být iluze, pokud ho zcela cítím?“ zeptal se rozpačitě Valera.

„Tvoje tělo je pouze fokusovaná vlna, která dostává krátký impuls v podobě životní energie prány. Čas jejího vzniku od impulsu, čas jejího rychle plynoucího děje až po úplný zánik, tento interval je to, co ty nazýváš životem. Je to příliš rychle ubíhající doba. Ani se nestihneš ohlédnout, když už ti život uběhl. Celá otázka spočívá v tom, jak využiješ tento život v období děje vlny, jak vynaložíš sílu toho vnitřního impulsu, který ti byl dán?“

„A jak ji mohu racionálně vynaložit, pokud události, které se odehrávají v mém životě, na mně nezávisí? Neuběhne ani den, aby se neobjevila nová „potíž“, všude jen samé problémy.“

„Zapamatuj si: všechno je v tobě! Pokud se změníš uvnitř, změní se i svět okolo tebe. Materiální problémy jsou dočasný jev, jistý druh tvé zkoušky... Neumíš si ani představit, nakolik je tvoje mysl materiální a jak využívá sílu tvé pozornosti. Pokud dáš přednost svým špatným myšlenkám - kakodemonu, tak promiň, ale sám jsi vinen tím, že tvé „potíže“ se dostaly do chronického stádia. Ale kdybys dával přednost dobrým myšlenkám, tedy kdybys každodenně stimuloval své centrum pozitivních myšlenek agathodemonu, byl bys ohromen svými vnitřními přeměnami a tím, jak se svět okolo tebe mění, jakoby Bůh na tebe obrátil svůj zrak a přišel ti na pomoc. To jsou nepopsatelné vnitřní pocity Přítomnosti. Když žiješ v obrovské lásce ke všemu, co tě obklopuje, když dáváš tuto Lásku Bohu, tvoje duše, jež je Jeho částicí, se probouzí. A když se duše probudí, změníš se v první řadě ty. A když se změníš ty, znamená to, že

se otevře zcela jiná realita, otevrou se takové možnosti, o kterých se ti ani nesnilo...”

Tento rozhovor, který mimoděk donutil všechny ztichnout, byl stejně nečekaně přerušen, jako předtím začal. Když Sensei domluvil, rozhostilo se ticho, jež bylo narušováno jen občasným praskáním pohasínajících uhlíků. Všichni seděli mlčky a byli ponořeni do tajuplného světa svých myšlenek. Plamen ohně uhasínal a zanechával po sobě připomínku své bývalé existence v podobě rudých prasklin na rozžhavených uhlících, ale i ty už postupně chladly, hasly a měnily se v hromádku popela.

Bylo už okolo dvou hodin. Lehký větřík dávno utichl. Ryby stejně jako předtím nebraly, proto zvonečky nevydaly ani jediné cinknutí. Sensei se podíval na svoje podsvícené hodinky a řekl:

„No dokud je takové ticho, navrhuju trochu se vyspat před ranním rybařením.“

Viktor zapochyboval.

„Podle mě, když teď zalehneme, tak se jen sotva vzbudíme v pět ráno. Vždyť kolik zbývá...”

„Neboj se, nikdo nezaspí, za to ručím,“ ujistil ho s lišáckým úsměvem otec Joann. „Mám skvělý budík, který svým zvonkem vzbudí celý náš rybářský tábor.“

Sensei pohlédl na přítele a usmál se:

„Hlavně aby tvůj budík nevyděl i ty poslední ryby tady.“

„No, to zaručit nemohu,“ odpověděl ironicky otec Joann.

A tak se začali pomalu rozcházet a uklízet po sobě kolem dokola rozházené rybářské potřeby.

Sensei smotával něčí udici, která byla ledabyle pohozená nedaleko od klády, kde seděli, když k němu přišel Valera. Začal mu pomáhat rozmotávat vlasec a svítil mu baterkou. Mladík se chtěl očividně na něco zeptat, ale

neodvažoval se. Když Sensei viděl, jak se trápí, dobrácky se zeptal:

„Chtěl ses na něco zeptat?“

Valera se trochu zastyděl a po krátké odmlce řekl: „Ano... A Bůh skutečně existuje?“

Sensei se na něj pozorně podíval.

„A jsi připraven na odpověď? Mohla by převrátit tvůj život naruby,“ a po krátké pauze, dodal: „Pokud ti toto téma přijde prostě zajímavé, je dnes spousta literatury, vezmi si ji a čti. Podívej, támhle sedí duchovní, to taky není špatný společník k rozhovoru.“

Valera se upřeně podíval Senseiovi do očí.

„Pro mě to není pouhý zájem. Jsem připraven na tvoji odpověď.“

„Ano,“ pronesl souhlasně Sensei. „Bůh existuje.“

* * *

Noc pomalu vyklízela své pozice a přenechávala své místo svítání. Temnotu vystřídala šedť. Přesně jako učeň se každý den cvičila v malbě, nejdřív lehce naznačila obrysy celkové kompozice přírody a potom začala svou tužkou pečlivě vykreslovat každý malý detail. Postupně se obraz stával stále přesnějším a stíny kontrastnějšími. Brzy se do díla pustil i sám malíř úsvit, a vybarvoval hotovou skicu různorodou paletou barev. Ptáci začali pět svůj obvyklý ranní repertoár a všechno okolo tak naplnili harmonickým zpěvem. A najednou se uprostřed této úchvatné melodie rozezněl takový zmatený zvuk, který se nepodobal ani křiku ani řevu ze spánku probuzeného medvěda, že vylekaní ptáci všichni naráz utichli.

A to bylo tak... Žeňa se schoulil ve spacím pytli a probudil se v důsledku neobvyklého pocitu, jakoby se jeho tělo nacházelo v nějaké nepohodlné pozici. Snažil se otevřít oči, ale ke svému údivu viděl jen neprostupnou tmou. Napůl ještě spal, nic nechápal a chtěl se otočit na druhý

bok, prý se ve snu mohou zdát různé nesmysly. Ale místo otočky došlo k jakémusi nepochopitelnému pohybu, jakoby Žeňu něco pevně drželo. A tady vědomí v panice zapracovalo, a jak se říká, s konečnou platností ho probudilo. Mladík najednou pochopil, že má ruce svázané vpředu, na očích má pásku a jeho spací pytel je v oblasti nohou něčím převázán. Ale co bylo hlavní, došlo mu, že jeho nohy jsou v zavěšené poloze a hlava a horní část zad se opírají o něco měkkého.

Žeňův spánek byl hned pryč. Mladík se začal intenzivně kroutit, aby se tak vysvobodil z nečekaného zajetí. S každým pohybem byl ale „polštář“ pod jeho hlavou stále níž a níž, jako by se do něj zabořoval. Jako by toho nebylo dost, něco malého a šimravého mu začalo lézt po obličeji a krku a agresivně ho kousat, jak se říká, bez rozmyslu. Když se Žeňovi nakonec podařilo svázanýma rukama strhnout pásku z očí, jež se tam vzala neznámo odkud během jeho sladkého spánku, rozepnul si také zip spacího pytle a pak uviděl veškerou hrůzu své situace. Spací pytel byl v oblasti nohou svázán lanem, ale takovým záludným uzlem, že se při každém pohybu těla ještě víc utahoval. Lano pak bylo přivázáno k tlusté větvi „nejlepšího stromu na palouku“, a hlava, jak se ukázalo, se opírala o velké mraveniště. Jak se Žeňa snažil vysvobodit, mimoděk tak rozbil jeho vrchní část a horda malíčkových vojáků se okamžitě vrhla na hanobitele jejich rodného domu. Mladík zamával vpředu svázanýma rukama, jak se snažil shodit z obličeje své „včerejší spojení“, ale jenom tak zhoršil svou už beztak „delikátní“ situaci.

Tichem podřimující přírody se rozezněla prvotřídní trilogie nadávek obsahující i „část lidského těla“, i jiné věci, a taky to, kam by měli jít ti, kdo vymysleli tenhle vtípek. Hlas „řvoucího medvěda“ vylekal celý tábor přesně jako nečekaná siréna protivzdušné obrany. Ospalí chlapci s očima zmatenýma od natolik nečekaně přerušeného spánku povyskákali ze stanů a z aut. Žeňa tou dobou

dával najevo, jak skvěle je ohebný a jak silné jsou jeho svaly, když se snažil osvobodit z pout. Jeho myšlenky se usilovně „prohřešovaly“ jinak než vůči chlapům ze speciální jednotky. No kdo by mohl tak profesionálně zavázat tak diverzantské uzle? Nebo snad to nebyl kněz?! Ale tím spíš to nemohl být nikdo z našich, protože v Senseiově skupině byli zcela jiní lidé a se zcela jinými vztahy.

Paradoxně mu jako první na pomoc přišli právě ti ze speciální jednotky. Žeňovo vysvobození bylo doprovázeno tak bouřlivými emocemi na obou stranách, že se tam shromáždil celý tábor. Došli k nim i Nikolaj Andrejevič a Sensei. Později se připojil i Vano a co bylo zajímavé, na rozdíl od ostatních vypadal úplně svěže. Senseiovi stačilo podívat se na svého přítele z dětství, aby pochopil, co se tady stalo. Ten se usmál, těžce vzdechl, vyčítavě pokýval hlavou a uhnul pohledem stranou. Když mezitím Žeňu sundávali ze stromu jako medvídko koalu a Volodě mu se smíchem dokazoval, že jeho chlapci jsou v tom nevině, všichni se definitivně probudili. Nejzajímavější bylo, že na hodinkách bylo přesně pět hodin, tedy čas „budičku“, který včera sliboval otec Joann. Sám Vano hned začal na úkor toho vtipkovat a ospravedlňovat to jako jev čistě náhodný.

Poté, když se všeobecný rozruch uklidnil a každý se věnoval své ranní rozcvičce, objevil Žeňa ke svému nemalému údivu ve svém „sladkém království spánku“ (spacím pytli) krystalky cukru. A tu ho napadlo, kdo je asi autorem a realizátorem celého toho zákeřného plánu, toho nepředvídatelného atentátu na jeho osobu nejdražší. Neztrácel čas a hned se vydal „vyřídít si účty“. Důležitě založil ruce v bok a rázně došel k Vanovi. Ten v ten okamžik dřepěl a opravoval náčiní na břehu řeky. Jelikož si Žeňa dobře pamatoval, jak včera letěl, zastavil se pro každý případ v určité vzdálenosti od kněze.

„Tak tos byl ty?! Kdo mi připravil ‚sladké ráno‘!“ vykřikl obvinění Žeňa jako nějaký prokurátor.

„Poslouchám tě, můj synu,“ pronesl otec Joann se svým neopakovatelným úsměvem.

„Jak jsi mohl?! Vždyť já jsem uznal svoji vinu, čestně a poctivě jsem smyl své „hříchy“ a ty... To nejsou mra-
venci! To jsou predátoři! A co kdyby mi zalezli do uší,
do nosu?! Vždyť oni mohli, ... mohli...“ Žeňa nenacházel
vhodná slova, aby vyjádřil své rozčilení. „Mohli mě sníst
mozek! Jo!“

„Mozek?!“ podivil se otec Joann a dobrácky dodal:
„Nesmutni, můj synu, to ti nehrozí. A co se týče smytí
hříchů...“ a tu se ve Vanových očích mihnul veselý ohý-
nek. „No pokud na tom trváš...“

„Já?! Ano já...“

„Žeňa nestačil ani dořict svoji odpověď, když otec Jo-
ann rychle popošel k němu a obratně chytil ruku, kterou
Žeňa rozčileně mával. S vyžitím prvků bojového aikida
ho úplně lehce přehodil vzduchem. Přitom se mu poda-
řilo dohodit Žeňovo tělo tak daleko, že doletělo do vody
několik metrů od břehu. Mladík těžce žuchnul do vody
jako pytel a svůj pád doprovodil nejen cákáním ale celým
říčním „tsunami“. Když se Žeňa s hrůzou vynořil, první
co řekl, bylo?“

„Za co?!“

Otec Joann se pousmál a jakoby nic odpověděl:

„Tak vidíš, synu můj, nezůstal jsem ti nic dlužen.
Omyl jsem tě svatou vodou od hlavy až po paty.“

„Jsi inkvizitor! Topíš duše! Voda je ledová. Je tu jako
v pekle...“

„V pekle?! V porovnání s opravdovým peklem je tohle,
můj synu, legrace. Neumíš si ani představit, co tam čeká
některé lopotící se ‚vodní tvory‘,“ začal ho otec Joann se
špetkou černého humoru strašit horory.

Celá tato scéna vyvolala smích i u přihlížejících. Ale
Sensei, který se díval ze srázu na břehu na rozčeřenou
vodu, zavrtěl hlavou.

„No vystraší i tu poslední rybu. To jsou ale rybáři...“

Vydařilo se kouzelné ráno. Počasí bylo hezké a klidné. A všechno by bylo úplně nádherné, jenže velké ryby stejně jako předtím nebraly. Otec Joann spolu s Žeňou, ačkoli se stále navzájem popichovali jako umanutí, přesto se spolu usadili na břehu a oddali se rybaření. Přesněji se usadil otec Joann. A Žeňa, jelikož neměl co na práci mu začal pomáhat a nasazoval rybí „pochoutky“ na háček. Natolik se do této činnosti zabral, že v ní dokonce projevil nadprůměrnou tvořivost, to když z lesa natahal různé broučky, pavoučky a slizké larvy. Ať ale krmili ryby čímkoli, ať jim štědře házeli do vody různé návnady, výsledek byl pořád stejný. Braly pořád jen samé malinké. Chtě nechtě toho rána skutečně uspořádali rybám svátek dobrého jídla, protože je vykrmovali těmi nejvybranějšími lesními dobrůtkami. Nakonec všechno skončilo tím, že Žeňa spolu s otcem Joannem uspořádali slavnost odpouštění „hříchů“ všem chyceným malinkým rybkám. Pronesli k nim řeč na rozloučenou, jak se nemají ukazovat, pokud se na jejich životní cestě najednou ve vodním víru objeví háčky s neplacenou dobrotou, a také jak je zapotřebí těžkou prací získat si krmí na den náš vezdejší. A potom za doprovodu veselého slavnostního pohvizdování Ženi vypustili rybky s pánembohem zpět do řeky.

Žeňa i otec Joann ztratili o rybaření zájem a začali vymýšlet dobré vtipy pro ostatní rybáře, čímž s konečnou platností získali všechny. A když je přestalo bavit i tohle, začali si jeden z druhého dělat legraci a cvičili se tak ve vymýšlení nových vtipů. Zvlášť se ve vymýšlení samozřejmě vyznamenal otec Joann. Díky jeho péči Žeňa celý den nacházel ve svých chlebech ke svačině i v jiném jídle mravence, které tam Vano nepozorovaně umístil. Celkově vzato, nehledě na jejich „meziosobnostní vzdorování“ se navzájem skvěle doplňovali. Sensei je dokonce v žertu označil za „dvě poloviny duše Ezopa“.

Starořecký podivínský otrok a autor bajek by byl ve svém 6. století před naším letopočtem skutečně nevýslovně překvapen, kdyby mu tehdy někdo vyprávěl o možné, natolik nepředvídatelné reinkarnaci jeho duše v daleké budoucnosti.

Den uběhl jako voda. Už okolo oběda začali všichni následovat Valerova příkladu a svorně sbírali větve na oheň, čímž, aniž by si toho sami všimli, vyčistili les přiléhající k palouku od tohoto „smetí“. Výsledkem jejich práce byla natahaná obrovská hromada větví a klád. Po obědě tábor poněkud osaměl. Příslušníci speciální jednotky se spolu s Voloďou rozhodli prozkoumat území podél řeky, hledali místa s rybami a slíbili, že se vrátí později. Valera ale projevil přání zůstat.

Voloďovi chlapci se očividně nechali hodně unést „lovem“ ryb, protože když už všichni ostatní končili s večeří, stále ještě nebyli zpátky. Valera se dokonce rozhodl, že se projde podél řeky tím směrem, kam chlapci z jednotky odešli a zároveň také prověřit vzdálené cestičky, zda by tam nebyla nějaká návnada. Řekl o tom Senseiovi. Po Valerově odchodu Žeňa hrdě oznámil, proč celá „jednotka“ zmizela:

„Ták! Nevzali mě, proto zabloudili.“

K tomu Vano hned podotkl:

„Bez tebe mají právě větší šanci, že se vrátí zpět.“

Žeňa se legračně usmál a ostatní z jeho šaškárny opět lehli smíchy.

Mimochodem, ještě během večeře Žeňa znovu rozesmál přítomné úzkostlivým zkoumáním svého jídla, když jako na celnici prověřoval skoro každý centimetr polykaného jídla. Měl štěstí, že se tam žádní „nepřátelští diverzanti“ nenašli. A teď u čaje se dokonce i trochu uvolnil. Vítězoslavně hleděl na Vana sedícího naproti, jako že je stále ve střehu. Když Žeňovi podali šálek čaje, rozhodl se pít ho bez cukru, aby nespadl do další léčky otce Jo-anna. Když od Nasti dostal šálek aromatického horkého

nápoje, všiml si, že v jeho hrníčku plavou čajové lístky a s úsměvem mírně provokoval:

„Tak děvčata, kdopak zaléval čaj? Je třeba zalít to vařící vodou víc zprudka. Podívej, všechen čaj plave.“

„Co to říkáš, Žeňo?“ podivila se Taťána. „Ten čaj je v sáčcích.“

Po těchto slovech zmizel Žeňovi úsměv z tváře jak mávnutím kouzelného proutku. Začal pozorně zkoumat svoje „čajové lístky“. Stas také zvědavě nahlédl do jeho hrníčku a se smíchem konstatoval:

„No jo mravenci, mravenci.“

„Krinda pána! Jak je to možné?“ byl pevně přesvědčen, že děvčata by s takovou provokací určitě nesouhlasila. Žeňa s údivem pohlédl na vykutálený Vanův výraz a teprve tehdy si všiml čajové konvice, která stála vedle něho. „Sakra! Greenpeace na tebe! Mezinárodní konvence by nad tebou zaplakaly! Nehoráznost, budu si stěžovat Organizaci spojených národů! Napíšu dopis papežovi!“

Žeňa se tak v žertu rozčiloval ještě dobrou půl hodinu a nahlas dával dohromady přibližné znění svých „stížností“, přičemž každou z nich Vano doprovázel komentáři k popukání. Od vtípků této dvojice některé přítomné dokonce rozbolela břicha od tak dlouhotrvajícího nekonečného smíchu. Ještě dobře, že se do procesu přípravy „oficiálních dopisů“ včas vmísil Nikolaj Andrejevič, který se rozhodl mnohem racionálněji využít čas pro rozhovor se Senseiem. Tím spíš, že bylo možné otevřeně si promluvit o neodkladných tématech, tak říkajíc, bez přítomnosti „cizích osob“. Pravda, byl přítomen Vano, ale ten žádné zbytečné otázky nekladal. A ani sám Sensei se v jeho přítomnosti nestyděl bezprostředně mluvit o všem. Nikolaj Andrejevič počkal, až se všichni dosmějí dalšímu vtípu, a takticky začal stáčet hovor jinam.

„No ne, skutečně, kam se ztratila naše speciální jednotka?“

„Určitě našli místo plné ryb, když se vzdali i večere,“ připustil Viktor, když polykal jednu sušenku za druhou.

„Ano, když ryby berou, tak člověk zapomíná na všechno. Vůbec nevnímá čas,“ zažertoval Nikolaj Andrejevič. „Mimochodem, když mluvím o čase. Stále se tě chci podrobněji vyptat na jednu věc,“ obrátil se k Senseiovi. „Často se u mě objevují období, zejména po meditaci, kdy moje chápání času na subjektivní úrovni prakticky mizí. Dochází k takovému efektu... řekl bych, krystalicky čistého stavu vědomí. Neuvěřitelně se zvyšuje práceschopnost. Mám takový dojem, zejména když po meditaci pracuji s papíry, jako bych měl po ruce nebo přesněji v hlavě celou knihovnu. Všechny nezbytné informace snadno vyplouvají na povrch vědomí.

Fenomén času jako takový mě ale celkově zajímá už dávno. A otázek u mě dozrála spousta. Co se týče oficiální části, tam je všechno jasné: ve vědě se čas používá jako jednotka pro měření určitých periodických procesů. Ve filozofii samozřejmě je to stav hmoty, forma postupného střídání jevů. Je jasné, že je neodmyslitelně spojeno s prostorem. A taky že univerzálními vlastnostmi času jsou délka, neopakovatelnost a nevratnost, a vlastnostmi prostoru jsou velikost, jednota nesouvislosti a souvislosti. To všechno je v podstatě jasné... Když se ale podíváme na podstatu... Podle mne existuje obrovský rozdíl mezi tím, jak čas měříme a jak ho ve skutečnosti prožíváme. Vznikl u mě takový dojem, jakoby v našem vědomí bylo přítomno hned několik druhů vnímání času, které mezi sebou soupeří o právo na svůj hlas. První je vědecké, které se snaží zdůvodnit přesnost a kvantitativní vyjádření časových pravidel. Druhé – sociální, které se snaží tato pravidla porušovat. Třetí vnímání je spojeno s efektem subjektivního vnímání času, například během meditace. Čtvrté nás překvapuje svými fenomenálními jevy ve stresových

situacích. Ve spojitosti s tím mám na tebe celou sérii otázek. Pro začátek bych se rád dověděl, co ve skutečnosti představuje čas?

„Čas?“ Sensei zavrtěl hlavou a promluvil. „Nadhazuješ velké téma... V podstatě sis správně všiml, že čas je docela relativní pojem. Velmi mnohé v názorech na čas závisí na tom, z jakého systému odpočítání a proč je tento jev pozorován. Pokud se na něj podíváme ve skutečnosti v jeho projevech, můžeme čas rozdělit na:

1) **skutečný čas**, který přímo závisí na silách Allatu; pokud si vzpomínáte, všechno na tomto světě (ať už hmota nebo energie) včetně času existuje pouze díky Allatu, o kterém jsem vám už vyprávěl;

2) **globální čas** (nebo absolutní čas) – časový úsek, který trvá od vzniku do úplného vymizení hmoty v měřítkách Absolutna;

3) **objektivní čas** – je pro nás obvykle vnímání času – vteřiny, hodiny, měsíce, roky, které je podmíněné otáčením Země okolo vlastní osy a Slunce, tedy stabilně se opakujícími fyzikálními procesy v pravidelných časových intervalech;

4) **subjektivní čas** je individuální chápání času každého individua.

Ale abys lépe pochopil tyto procesy, tak ti asi vysvětlím tyto časové pojmy na názorném příkladu.“ Sensei požádal mládež o krabičku sirek a vytáhl z ní jednu sirku. „Tak podívej. Představme si, že oheň této sirky od okamžiku svého vzniku do konce shoření dřívka je proces vzniku a zániku veškeré hmoty. Okamžik pohybu, když vezmu do ruky zápalku, přiblížím ji ke krabičce, vyvinu úsilí, abych vykřesal jiskru, kdy vzplane sírka až do jejího úplného shoření - toto všechno je obrazně řečeno v globálním měřítku průběh **skutečného času**. To tedy znamená okamžik vzniku, působení a zmizení sil Allatu během procesu vzniku a zániku hmoty. Pro

naše lidské vnímání v tomto čase neexistuje přítomnost, vnímáme pouze minulost a budoucnost.

Globální čas to je okamžik pohybu času od vzniku první jiskry až do úplného shoření této sirky. Přičemž celý tento proces bude lépe charakterizovat ne při hoření zápalky sírovou hlavičkou směrem nahoru ve vertikální poloze, ale právě když se nachází ve svislé poloze hlavičkou dolů. Všimněte si na rozdílnou rychlost postupu plamene.“

Sensei zapálil sirku a předvedl nám rovný, pomalý plamen, když je sirka v poloze sírovou hlavičkou nahoru, a potom sirku obrátil sírovou hlavičkou dolů. Plameny se zvedaly nahoru a rychle se zmocnily dřívka sirky. Sensei okamžitě uhasil oheň, aby se nepopálil.

„Zastavíme si tento okamžik,“ pronesl s úsměvem. „Všimněte si těch míst, která se oheň stihl zmocnit v otočené pozici sirky.“ Sensei předal uhašenou zápalku ostatním. „Ke stejnému procesu dochází, obrazně řečeno, i v globálním měřítku. Vesmír, jenž se rozpíná s narůstající rychlostí, nevyhnutelně zrychluje globální čas, nicméně nijak přitom nepůsobí na skutečný čas. V současné fyzice existuje takový axiom o čase: jevy, shodné ve všech poměrech, probíhají ve stejném čase. Globální čas je pro lidské chápání relativní, jelikož logické vyhodnocení daného procesu probíhá skrze materiální struktury mozku. Proto se má v dnešní vědě za to, že v přírodě není žádný reálný fyzikální proces, kterým by bylo možné změřit globální (absolutní) čas. Z tohoto důvodu existuje takový postulát, že plynutí času závisí na rychlosti pohybu měřící soustavy.“

„Jak je to možné?“ nepochopil Andrej.

„No jak už jsem říkal, názory na plynutí času v mnohém závisí na tom, z jakého bodu odečítacího systému pozorujeme tento proces. Představte si například, že by tato experimentální sirka měla obří rozměry, byla by třeba kilometr dlouhá. Vy jste jako pozorovatelé (tedy

v našem případě bod odečítacího systému), nacházející se na obřím jeřábu, který je paralelní se zápalkou, a chcete zkoumat proces spalování.“

„Aháááá!“, chytil se té myšlenky Žeňa a zasněně pronesl: „Takže já bych měl jako helmu, hasičský oblek a hasicí přístroj v ruce.“

Mládež se uchichtla, ale Stas si zvlášť stěžoval Senseiovi:

„Ne, s ním není možné provádět byt' jen imaginární experimenty! Pochop, sotva jsem si představil, jak jsem v bílém vědeckém plášti, se mnou mladá asistentka, když do mé světlé asociace vtrhl tenhle ušmudlaný típek s hasičským přístrojem v ruce!“

„Vau vau!“ pronesl mazlivě Koťa.

Všichni se zasmáli.

„No to už jsou specifické vlastnosti osobního vnímání,“ promluvil napůl v žertu Sensei. „Tak si představte, že zápalka začala hořet a plamen (což v tomto srovnání představuje vzniklý a stále se rozšiřující vesmír) se začal pohybovat zdola nahoru. Pokud se rychlost zvedání vašeho jeřábu rovná rychlosti postupujícího plamene, tak budeme vnímat čas relativně neměnně. Budete-li se pohybovat rychleji než plamen, bude se vám zdát, že se doba hoření zpomaluje. Ale pokud se budete pohybovat pomaleji než plamen, uvidíte, že se čas zrychlil.“

„To nechápu?!“ podivil se Koťa. „A proč musím hádat a řídit se vlastními vjemy, když můžu použít například stopky?“

„No ty jsi teda natvrdlý ořech s přízemním myšlením!“ pouсмál se dobrácky Žeňa. „Kde jsou stopky a kde je vesmír!“ Přitom mladík nápadně kývnul směrem k zemi a ke hvězdné obloze.

Všichni se znovu rozesmáli. Na to Sensei odpověděl:

„No jen se smějte, ale Žeňa má v určitém smyslu pravdu. Co jsou to stopky? Přístroj k měření časového intervalu v sekundách. A co je to sekunda? To je jen

dohodnutá měrná jednotka. Její definice se několikrát měnila s tím, jak rostla vědecká poznání v této oblasti. Dnešní definice sekundy byla přijata v roce 1967. Dnes lidé označují za sekundu časový interval, během kterého dojde k určitému počtu period záření určité vlnové délky atomu cesia. Dnes to vědci považují za nej přesnější ze všech etalonů základních jednotek SI. Co k tomu říct?!" Poslední větu Sensei pronesl s určitým dvojsmyslem. Potom chvíli mlčel a pokračoval: „Objektivní čas na příkladě hořící zápalky je doba trvání fyzikálních a chemických procesů, které probíhají při hoření. No a subjektivní čas je individuální časové vnímání částčky daného procesu.

Ale protože se globální čas neustále zrychluje, tak se tím pádem zrychluje i objektivní čas. Ačkoli z pozice toho, jak člověk subjektivně vnímá objektivní čas, se jeho rychlost nemění, má tedy den stále 24 hodin jako dřív. Docházíme tedy k paradoxu času: na jedné straně se čas zrychluje a člověk to cítí. Jak se říká, ani se nestihneš v pondělí probrat a už je sobota. Ale na druhé straně z pohledu fyziky zůstává objektivní čas jakoby stabilní, mám tím na mysli rok, měsíc, dny, hodiny, sekundy. A celý tento fenomén je způsoben v první řadě tím, že čas, jakož i prostor, představuje nedílnou charakteristiku hmoty. Kdyby nebyla hmota, nebyl by čas ani prostor. Ano a čas stejně jako prostor jsou také velmi těsně spojeny s gravitací.“

„S gravitací?“ zeptal se udiveně Nikolaj Andrejevič.

„Ano. **Čas, prostor a gravitace jsou vlastnosti Allatu, které se projevují v energii částčky Po. Allat je prvotní příčina vzniku a existence materiálního světa. A právě vnitřní impuls směrem dopředu energii Po zrodil čas.** Dnes můžeme čas definovat jako ohromnou energii při ohromné hustotě... A čas, gravitace i prostor jsou vlastní veškerému materiálnímu světu. V nemateriálním světě nebo v duchovním, v realitě Boha, nazývejme

to jakkoli, tedy celkově vzato v onom světě za hranicí, pojmy času, prostoru a gravitace zcela chybí.“

„A co tam je?“ zajímal se Viktor.

„Rozumíš, logicky vysvětlit to, co je tam za hranicí, je v podstatě nemožné. Proč? Protože lidský mozek je materiální, je omezen. A lidské myšlenky, ačkoli to jsou mnohem jemnější struktury hmoty, jsou stále hmotou. Proč v každé době duchovní učitelé vždy lidem říkají: „Věř“? Protože vědomí člověka nemůže plnohodnotně pochopit onen svět. Může buď bez odporu uvěřit, což se nazývá čistou vírou, pokud v sobě člověk zapíná agahtodemonu. Nebo přijmout jako hypotézu, pokud váhá mezi svými kladnými a zápornými myšlenkami. Nebo to považuje všechno za výtvar fantazie, v případě, že se nachází na vlně kakodemonu a má mnoho pochybností... Ale to, co se nachází za hranicí, jde zcela reálně procítit na vnitřní úrovni. K tomu je zapotřebí dosáhnout určitého stupně duchovní dokonalosti.“

„A Šambala se taky nachází za hranicí, kde není čas?“ zeptal se Stas.

„Ano. Proto tam není ani minulost ani budoucnost v našem pojetí.“

Nikolaj Andrejevič využil pauzu a pokusil se znovu vrátit rozhovor k tématu času, jenž ho zajímal.

„A existuje zrcadlový odraz světa? Vždyť pokud ve skutečnosti existuje, tak můžeme mluvit o fyzikální roli směřování času jak na jednu tak i na druhou stranu. Přinejmenším důkazy hmoty a antihmoty už jsou nalezeny. A já se domnívám, že když bude dokázán zrcadlový efekt času, tak je zcela reálně sestrojít stroj času.“

„Stroj času?“ pousmál se Sensei. „Mohu ti prozradit, že tyto domněnky zůstanou stále jen domněnkami, ničím víc.“

„Ale proč?“

„Protože sestrojít stroj času pro materiální objekty je nereálné. Vysvětlím proč. Čas v materiálním světě

plyne v jednom vektoru, tedy jedním směrem od okamžiku, kdy se hmota projeví, až do momentu jejího zmizení. Vždyť materiální svět je podržčen jednomu a tomu samému časovému cyklu – skutečnému času. Materiální svět je samozřejmě mnohotvárný, existuje v něm mnoho paralel. Nicméně všechny tyto paralely se nacházejí na různé frekvenci, ale ... v jednom a tom samém skutečném čase. To znamená, že přesunout se tam v prostoru můžeš. Okamžitý přesun v prostoru je pro materiální objekty zcela reálný. Ale přemístíš se na jinou frekvenci ve stejném globálním časovém okamžiku.“

„Počkejte, cože?“ nepochopil Andrej. „Vždyť dokonce když z jednoho bodu na zemi letíš letadlem na jiné místo, tak i tam je rozdílný čas.“

„To, o čem mluvíš, se vztahuje k pojmu subjektivního lidského času. To jsou okamžiky. Ještě o nich budeme mluvit.... Mimochodem, když mluvím o okamžiku. Ve své podstatě skutečný životní čas materiálního světa se vši jeho mnohotvárností je jenom jeden okamžik a nic víc, který se pro nás roztáhl na miliardy let. Ale ve skutečnosti je tento čas velmi omezen. Nekonečnost jakož i věčnost v pravém svém projevu je vlastní pouze oné straně, té za hranicí, tedy realitě Boha, ale vůbec ne materiálnímu světu. Materiální svět pro onu stranu představuje něco jako určitý záblesk, který má svůj začátek a konec. Materiální život můžeme obrazně přirovnat ke kapce vody, jež dopadla na sluncem rozpálený písek na poušti. Nestihla se ani objevit, když okamžitě zmizela, vypařila se. Ačkoli ve skutečnosti vlastně jen přešla z jednoho stavu do jiného. Ale okamžik její existence na písku pro náboj elektronu, který se v ní nachází, představoval celý život v „nekonečném Vesmíru“.“

„To znamená, že antičas jako takový vůbec nemůže být?“ upřesnil Nikolaj Andrejevič.

„Přesně tak.“

„A jak je to tedy s existencí částic a antičástic?“

„To nenarušuje zákon hmoty. Vždyť obě existují v jednom a tom samém čase. Antičástice i částice mají tytéž hodnoty hmoty a jiné fyzikální charakteristiky. Přesto některé jejich charakteristiky, například náboj nebo magnetický moment, mají opačná znaménka. A to je všechno. Dokonce i to, co vědci v budoucnosti objeví, pokud samozřejmě ta budoucnost pro tuto civilizaci nastane, bude spojeno se změnou frekvence jako takové, ale ne se změnou celkového času.“

„No dobře a jak je tedy možné, že se člověk v procesu reinkarnace může dostat do jakéhokoli pozemského času včetně minulosti? To v podstatě odporuje tvým slovům.“

„Nic tady neodporuje. V tom právě spočívá lidský paradox. V člověku je přítomna duše, tedy vtroušenina z vnějšku, ze světa reality Boha, a ta je zapouzdřena v hmotě. V podstatě podle všech představ je to skutečná antihmota. Všechno ostatní, co lidé nazývají „antihmotou“ je jen a pouze transformace energie Po. Když člověku dochází životní energie prána a umírá, pak jeho duše spolu s osobnostním otiskem přechází hranici z materiálního světa do nemateriálního, tedy mimo čas...“

„A co je ten osobnostní otisk?“

„To je zajímavá věc. Osobnostní otisk je samozřejmě obrazné přirovnání. Ale označuje to tu vnitřní bytost, kterou člověk během svého života vytvořil spolu se všemi jeho prožitky, vzpomínkami, pocity. Přičemž jde o vzpomínky na celý jeho život, na každý jeho okamžik od začátku až do konce. **Proč je velmi důležité být v průběhu celého života Člověkem? Protože pokud máš „tady“ možnost volby jak na úrovni myšlenek, tak na úrovni činů, tak „tam“ dostaneš jenom to, co si za svou volbu zasloužíš.**

Takže v lidském chápání existuje pojem „minulost“ proto, že subjektivně usuzujeme, že se nacházíme v přítomnosti. **A život je v podstatě řada okamžiků, které**

jsou podmíněny ezoosmózou, tedy neustálým vnitřním impulzem energie Po v přítomnosti. Za hranicí pojem minulost jako takový, a vlastně ani budoucnost, není. Když jde naše duše na přerod, tedy když vychází z bezčasu do materiálního světa, dostává se do mnohovrstvé úrovně reality přítomnosti, kterou my bychom v jejích jednotlivých projevech chápali jako minulost nebo budoucnost. A to je celé. Proto duše v našem lidském chápání může „putovat časem“, ztělesňovat se v nových tělech. Nic podobného ale není v moci každého materiálního objektu. Všechno, co se s nimi může stát v materiálním světě, je spojeno s přeměnou energie Po v přítomném okamžiku.“

Nikolaj Andrejevič si očividně znovu v duchu procházel Senseiova slova, začal polohlasně uvažovat, jakoby mluvil sám k sobě:

„To znamená, že když člověk umírá...“

„Mimochodem ale není smrt jako smrt,“ dodal Sensei. „To, o čem jsem mluvil já, probíhá v případě, když dochází člověku životní energie prána. Přičemž u každého je to jinak. Tady už všechno závisí na subjektivním čase a věku jako takový tu nehraje roli. Někomu může prána dojít v dětství, u jiného ve středním věku, a jiným až ve stáří. To není důležité. Hlavní je, že potom duše přechází do cyklu převtělování. Ale bývají i případy předčasné smrti, kdy má člověk ještě dost prány, a někdo mu například násilně vezme život nebo se někdo sám z hlouposti připraví o život. Potom jeho duše, která se odděluje spolu s astrálem, se svými tenkými obaly a pozůstatky nevyčerpané prány od zemřelého těla, neodchází na převtělování, ale začíná existovat tady, v tomto čase, v tomto životě na jemné materiální úrovni, řekněme v podobě ... „přízraku“, jak tento „subjekt“ nazývají lidé. A v tomto stavu se potuluje „ani tady ani tam“ velmi dlouho, mnohem déle než by člověk žil v těle. Protože energie prány se bez materiálního těla spotřebovává velmi pomalu. Duše se může

osvobodit z této zdlouhavé hrůzy pouze tehdy, když je spotřebována prána a jsou zničena jemná těla. Důležité je i to, že v tomto případě se mnohem více zintenzivňují všechny prožitky člověka, které nashromáždil ještě v těle. A s těmito osobnostními prožitky musí existovat celé období „života“ v podobě přízraku.“

„Mizerná perspektiva,“ zabručel Andrej.

„Je to pochopitelné,“ promluvil Sensei. „A co se týče toho, jak člověk subjektivně pociťuje čas, je to v mnohém relativní. Proč? Především proto, že všechny procesy v mikrosvětě i makrosvětě jsou vnímány z lidského úhlu pohledu, prostřednictvím toho, jak to hodnotí lidská myšlenka. Jen připomenu, že ta vzniká v materiálním mozku, který je přece ve svém chápání omezen. Lidstvo už nashromáždilo mnoho svých představ o čase, které lidé potřebují jen k tomu, aby se jim snáze žilo a mohli snáze poznávat okolní svět. Všechny tyto pojmy jsou ale relativní, počínaje kalendářem a konče dělením na části sekundy se svými relativními chybami. Vezměte si například takovou chronobiologii, která zkoumá různorodost vnitřních biorytmů u živých jedinců. V ní je pojetí času pro každý organizmus také relativní...“

„No, v podstatě ano,“ souhlasil Nikolaj Andrejevič se Senseiem. „Pokud vezmeme třeba člověka, tak u něj každý orgán pracuje na své frekvenci, se svým intervalem vibrací: vibrace vln mozku jsou rovny jedné desetiné sekundy, šesti sekundový dýchací cyklus, sekundové základní srdeční rytmy a tak podobně...“

Když Žeňa uslyšel tyto slova, okamžitě zavtipkoval:

„No jo... Já jsem Stasovi vždycky říkal: ‚Ty nejsi člověk, ty jsi náhodná sada orgánů.‘ A on nevěřil.“ Obrátil se k příteli a dodal: „Slyšíš, co tady říká moudrý člověk...“

Když se doktor spolu s ostatními zasmál Žeňovu vtípku, přesto tento legrační dojem okomentoval:

„To se zdá jenom na první pohled, že každý orgán je „náhodný“ dle svých vibračních procesů. V každém

organizmu se nachází hlavní „regulátor vibrací“. Ten synchronizuje společnou práci celého organismu jako centrální procesor v počítači.“

„Přesně tak,“ přikývl Sensei a upřesnil: „Přesto ale, všechny tyto sekundové vibrace jsou také relativní. Pokud se změní vnější podmínky a nebo když aktivně působí psychologický faktor, vnitřní čas se může zpomalovat nebo zrychlovat, zpomaluje se nebo zrychluje se v prvé řadě ezoosmóza člověka. A potom se tím pádem zpomaluje nebo zrychluje práce organismu. Například při stresových stavech.“

Jak napsal Pavlov: „Základem odpočtu času CNS je střídání vzrušení a útlumu,“ prohodil Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Takže čas je pojem relativní, zejména v biosystému. Všichni lidé, živočichové, všechny rostliny a všichni hmyz žijí různě dlouhou dobu, stárnou různě rychle. Zjednodušeně řečeno má každý svoji zásobu prány, proto i biologické hodiny každého běží jinak rychle. Tím pádem vnímáme čas objektů hmoty každý jinak.“

„Běží jinak rychle?“ zeptal se Ruslan. „To jako jak?“

„No vezmi si například velmi staré stromy, třeba tis červený, který žije dva až čtyři tisíce let. Stejně jako jiné dlouhověké stromy roste pomalu, ale zato žije déle. Nebo například želvy. Mnoho druhů se dožívá až stalet. Rychlost reakcí suchozemských želv je například dvakrát až třikrát pomalejší než naše. Pokud bys kolem nich prošel pěšky, jim by se zdálo, že ses jenom mihnul, stejně jako se to tobě zdá u motocyklisty, který se pohybuje rychlostí zhruba 50 km/h... Nebo si vezmi mouchu. Vnímáme ji jako bytost s vlastním časovým cyklem, zcela odlišným od toho našeho. Podle výpočtů jeden den představuje pro mouchu zhruba jeden náš kalendářní měsíc. Jsme pro ni nepředstavitelně pomalé bytosti. A proč? Protože rychlost života mouchy je mnohem vyšší než rychlost života člověka. Tím pádem

i rychlost jejich reakcí je mnohem vyšší... Zatímco například Žeňa nad ní zvedne ruku a bude se snažit ji chytit, stihne si moucha vyčistit všechny nohy a křídla, určí, odkud přichází hrozba a kam je pro ni nejlepší a nejbezpečnější uletět, zatímco ta lenivá bytost se uráčí spustit svoji ruku. Přitom moucha klidně odlétá a křídly udělá desítky kmitů za sekundu.“

„Já nejsem sadista,“ ohradil se Žeňa, koutkem oka pohlédl na otce Joanna, a pokračoval: „Na rozdíl od některých, nebudu ukazovat prstem. Já mám přírodu rád!“

Nicméně v ten okamžik, když uviděl na své ruce přistát komára, mimoděk po něm plácl rukou. Všichni se rozesmáli.

„To je vidět,“ usmál se Vano.

„To byl prostě jeho osud,“ obhajoval se Žeňa, když z ruky smetával zbytky komára.

„Zajímavé, a je možné naložit se svým časem tak, aby člověk, jak se říká, žil dlouho a šťastně a jednoho dne umřel?“ zeptal se Ruslan, jenž se nacházel v zajetí svých představ.

Košťa se pousmál a sarkasticky přispěchal se svým postřehem:

„Proč by to nebylo možné? V historii je znám takový případ. Vždyť v Pompejích také žili dlouho a šťastně ... a všichni jednoho dne umřeli.“

Všichni se znovu rozesmáli, rozvíjeli tento námět a zasypávali Ruslana vtípkami. Když skončila pětiminutovka smíchu, řekl Sensei:

„Člověk je schopen mnohého. Když žije svůj život, tak prakticky nevyužívá možnosti, jež mu jsou dány. Ačkoli v extrémních situacích, jak jsem vám už vyprávěl, může pozorovat jejich projevy. To se týká i času: když se subjektivní vnímání času výrazně zrychluje, ale vnější obyčejný čas se naopak jakoby zpomaluje. Nejčastěji se samozřejmě s tímto fenoménem času setkávají lidé nebezpečných profesí: piloti, závodníci,

kaskadéři a jim podobní. Když se dostávají do zvlášť extrémních podmínek, tak někteří skutečně cítí, že čas se reálně zpomalil, a v této prodlevě stihnou udělat všechno možné, aby napravili situaci. Ale když se dostanou z této situace, vychází najevo, že během pár zlomků vteřiny stihli desetkrát víc práce, než by mohli udělat v běžném životě.“

„A čím je to možné objasnit? Je během těchto okamžiků využito více prány?“ zeptal se Nikolaj Andrejevič a vyslovil svoji domněnku.

„Ano. Prudké uvolnění psychické energie vyvolává mohutnou explozi prány, což ve svém důsledku působí na ezoosmózu člověka. V tomto případě se ezoosmóza jednoduše urychlí, proto člověk stihá během okamžiků udělat mnohem víc, než ve svém přirozeném stavu... Podobné pocity prožívají i obyčejní lidé, když se setkají s intenzivními krizovými situacemi. Takže obrat „život mi během okamžiku proletěl před očima“ nejsou jenom slova.

Tady, v tomto časovém intervalu, ve kterém se nacházíme, je společná časová vlna.... Nebo aby to bylo snazší na pochopení, to můžeme říci tak, že jedeme v určitém autě života, který se pohybuje určitou rychlostí. Vidíme pouze to, co vidíme. Proč? Protože naše atomy se pohybují určitou rychlostí. Když začnou pracovat několikrát rychleji, neznamená to, že rychleji umřeme, ale prostě to, že to, co vidíme zmizí a objeví se zcela jiné zobrazení nebo obrázek. Dimenzí je mnoho, je to zcela reálné a tady nic zvláštního není.“

V rozhovoru vznikla krátká pauza. Nikolaj Andrejevič mlčel, o něčem přemýšlel a potom se znova zeptal:

„No a jak je to s přemisťováním v prostoru... Pamatuji si náš společný rozhovor o teleportaci, ale upřímně řečeno, doteď si nedovedu reálně představit, jak to probíhá ve skutečnosti...“

„Přesněji řečeno, nedovedu uvěřit,“ opravil ho s úsměvem Sensei a nazval věc tím pravým jménem.

Doktor se zamračil. Tak položené otázce se očividně chtěl v rozhovoru se Senseiem vyhnout.

„Spíš sám pro sebe pochopit základy fenoménu,“ vykroutil se z toho Nikolaj Andrejevič a stydlivě sklopil oči, jakoby se snažil utřídit myšlenky a zformulovat na toto téma přesnější otázku.

A tu zcela nečekaně prakticky hned vedle sebe uslyšel Senseiův hlas s trochu ironickým nádechem:

„Základy říkáš? Základy jsou samozřejmě dobrá věc. Ale dříve než jsou oni, je zapotřebí víra...“

Nikolaj Andrejevič se s údivem ohlédl. Vedle něho na volném místě, jakoby nic, seděl Sensei, kterému se tam podařilo dostat neznámo jak.

„Správně,“ zazněl opět Senseiův hlas, tentokrát ho ovšem doktor uslyšel z místa, kde seděl Sensei předtím.

A teprve tady si Nikolaj Andrejevič všiml, že Senseiové jsou dva. Jeden byl na svém místě naproti němu, a druhý, zcela reálný, jak se říká, z masa a kostí seděl na kládě vedle Nikolaje Andrejeviče.

„To je co, hypnóza?“ pronesl psychoterapeut udiveně to první, co mu přišlo na mysl.

Dva Senseiové se naráz pousmáli.

„Ještě hůř,“ řekl s úsměvem ten, který byl vedle něho a polohlasně mu, jako strašné tajemství sdělil: „To je rozdvojení osobnosti.... Kam se to tam u vás řadí?“

„Pomatení nebo tak něco?“ řekl automaticky neméně překvapený Viktor sedící nedaleko a nemohl přitom odtrhnout oči od druhého Senseie.

Druhý Sensei se zatřásl v tichém smíchu. Nikolaj Andrejevič lehce zatřásl hlavou, snažil se ovládnout své rozpaky a obracel se buď k Viktorovi, nebo přesvědčoval sám sebe:

„Bláznění by to bylo, kdybys tohle všechno viděl jen ty sám, ale když je to hromadné...“

V ten okamžik se zadrhl a znovu se upřeně podíval na druhého Senseie.

„Ano, tohle není žádná hypnóza, nene,“ uklidnil ho Sensei, který seděl naproti.

„Hm, jakoby nic jiného kromě hypnózy neexistovalo,“ poznamenal uštěpačně druhý Sensei směrem k tomu prvnímu. „Vidíš, co to znamená, když poskytneš Znalosti příliš brzy... Hned se začne pasovat nový klobouk ke starým kalhotám.“

První Sensei se usmál takovému výkladu svého „klo-nu“ a začal to Nikolaji Andrejevičovi trpělivě vysvětlovat:

„Ve skutečnosti je zde všechno geniálně jednoduché. Prostor je spojen s gravitací, gravitace je spojena s časem. A všechno dohromady je nerozlučně spojeno s působením Allata... Tomuto jevu jsou vlastní ty nejméně obvyklé fundamentální zákony...“

Nikolaj Andrejevič nechápavě přecházel pohledem z jednoho Senseie na druhého, očividně zcela nevěřil svým očím a uším. Když Žeňa uviděl takový „zázrak“, tak se div neudusil marmeládou, kterou do té doby ulizoval jako kocour smetanu od pána. Nespouštěl oči z takové „senzace“, jakoby se bál, že to všechno hned zmizí, a tiše šťouchl Stase do boku:

„Poslyš, štípni mě...“

Stas, který sám pocítoval lehký šok z tohoto vidění, natolik poctivě splnil přítelovu prosbu, že Žeňa naskočil jak opařený a převrhnul přitom skleničku s marmeládou.

„Au! Co děláš, zbláznil ses?!“

„Sám jsi to chtěl,“ pokrčil rameny Stas.

„Ale ne tolik! Podívej, jakou jsi mi udělal modřinu,“ a když se podíval na vyteklou marmeládu, s lítostí dodal: „Sakra, tolik dobroty je ztraceno!“

Ale marmeláda byla hned zapomenuta, protože během následujících okamžiků se Žeňova pozornost soustředila na druhého Senseie. Paradoxně během tohoto malého zvláštního incidentu, který odlákal pozornost části přítomných, druhý Sensei nezmizel. A i později, když se všichni všemožně snažili vykonávat na sobě úkony, aby

se „probudili“, druhý Sensei zůstával na místě. V ten okamžik Žeňa odstrčil zaraženého Viktora, usadil se vedle druhého Senseie a jelikož nevymyslel nic jiného, podal mu ruku.

„Dobrý den!“

„Ahoj,“ usmál se druhý Sensei a pevně mu stiskl dlaň.

Žeňa se na ni pozorně podíval, jakoby to byl zlatý valoun, a potom, když ztišil hlas až na hororový šepot, s pochybami v hlase pronesl:

„Sensei, jsi to ty nebo ne?“ a když se obrátil k prvnímu Senseiovi, dodal: „A tento...“

Začal mimicky „telegrafovat“ své otázky týkající se druhého Senseie. A ačkoli chtěl, aby to vypadalo seriózně, dopadlo to docela komicky. V důsledku toho se první Sensei, kterému byl „telegram“ adresován, i druhý Sensei, na kterého se snažil Žeňa vyptat, rozesmáli, až z toho slzeli. Když Žeňa viděl, že jeho tichá sdělení zůstala nerozluštěna, snažil se je vyjádřit zvukem.

„A můžu se ... to... tě... toho...dotknout?“

První Sensei přikývnul, protože nebyl schopen říci cokoli nahlas. Žeňa opatrně ohmatával bicepsy na ramenou druhého Senseie. Na to on, utíraje si slzy od smíchu, skrze smích pronesl.

„No vidíš! A to jsi jim chtěl ještě říci o vyšších zákonech. Jak jsi k tomu došel, že jsou na to připraveni? Já osobně kromě změny tradiční orientace nic nepozoruju.“

Druhý Sensei beznadějně mávnul rukou. Žeňa tou dobou, jakoby nevěřil své pravé ruce, už se chystal osahat dvojníkovou rameno svou levačkou. V ten okamžik ale Sensei zmizel tak rychle, jako se objevil. Mladíkovi ruce tedy namísto toho, aby se zapřeli do ramene, náhle prolétly vzduchem. Žeňa byl z té nečekané skutečnosti ztracen, rozpačitě spojil dlaně a hloupě se rozhlédl okolo.

Nikolaj Andrejevič okamžitě položil ruku na kládu, kde seděl druhý Sensei.

„Ale ano, je teplá,“ konstatoval v nevýslovném údivu doktor.

Když to ostatní slyšeli, vyběhli ze svých míst, aby mohli to teplo pocítit na vlastní kůži. Jenom Sensei a Vano zůstali na svých místech. Přičemž otec Joann seděl, aniž by se pohnul, a všechno pozoroval s vážným výrazem.

„Sensei, jak jsi to udělal?!“ zeptal se ohromeně Andrej.

„Ale,“ mávnul rukou Sensei. „Zapomeňte.“

„Jak zapomeňte?! Jak zapomeňte?!“ vzpomatoval se z šokující vidiny Žeňa a rozčilil se. „Jestli to nechápeš, tak já jsem si kvůli pravdě nechal půlku svého boku rezervat tímhle zlosynem,“ kývnul na Stase, „svůj jazyček“ jsem připravil o sladké potěšení,“ ukázal na převrhnutou sklenici s marmeládou, „a taky jsem si div nezavařil mozek! A to všechno proto, abych zapomněl?!“

Ale Sensei se usmál a místo odpovědi jen vtipkoval. Bylo očividné, že když viděl, jak mladí reagují, nechtělo se mu cokoli vysvětlovat. Po nějaké době, když se všichni více méně vzpomatovali, Nikolaj Andrejevič pronesl:

„Ne, no opravdu, Sensei... Chápu, že jsme museli vypadat hloupě. Ale mrzelo by nás, kdyby nás ta naše minutová lidská slabost připravila o poznání natolik závažných věcí.“

„A možná nejen nás...“ řekla pro všechny nečekaně Naša.

Sensei se pozorně podíval těm, co mluvili, do očí, potom se souhlasně usmál a řekl:

„No když už je to tak, ať je po vašem.“

Všichni ožili a pohodlně se usadili.

„Mluvil jsi o nějakých zákonech, jež jsou tomuto jevu vlastní,“ připomněl Nikolaj Andrejevič.

„Přesně tak,“ potvrdil Sensei a začal už ochotněji vyprávět: „Okamžité přemístění v prostoru je pro lidstvo elementární věc. Tady není vůbec zapotřebí zrychlení,

nad kterým si teď lámou hlavu vědci. Je jednoduše potřeba naučit se využívat teleportaci. A k tomu je zapotřebí znát všeobecné zákony času. Potom se teleportace stane pro lidi stejnou každodenní realitou jako je dnes například světlo. Vždyť když Edison vynalezl žárovku, byl to pro mnohé lidi šok. Potom se ale vynález stal natolik obvyklým, že když dnes vejdemo do tmavé místnosti, běžně zapínáme světlo, a už se ani nezamýšlíme nad tím, co je to elektřina. Vždyť lidé v podstatě dodnes nevědí, co je to elektřina, protože o ní mají jen všeobecnou představu. Ovšem bez ohledu na to se přizpůsobili takovému projevu této síly a s úspěchem ho využívají. Dokonce došli až k sestavení počítačů a jejich společné informační sítě.

Takže to, o čem budu teď mluvit, se týká zákonů skutečného času, jež podmiňují tento jev. Když jsou známy, je v silách každého nového Edisona vyznat se ve fenoménech času... Takže čas, jak už jsem říkal, je ohromná energie, která se zrodila v důsledku přetvoření síly Allatu v částčku energie Po, která posléze vedla ke zrodu ezoosmózy Po. Čas plyne pouze v jednom směru z minulosti do budoucnosti. Je pevně spojen s gravitací. V závislosti na míře rozšíření času je rozšířena i gravitace. Pro čas jsou charakteristické příčina a následek. Mezi příčinou a následkem je prostorově-časový bod neboli současnost. Ta nenáleží ani příčině ani následku. Nicméně právě skrze ni probíhá přeměna příčiny v následek. Zatím je to jasné? A teď to nejdůležitější.

Podíváme se na princip chodu času. V prvotním impulzu energie Po, jenž plodí čas, došlo ke skoku energie z přítomnosti do budoucnosti, tedy z přítomnosti do následku, což také určilo jednovektorovost času. Díky oné částce Po, jež spustila čas, se objevily prvky gravitace. Příčina se přitahuje díky gravitačním silám k přítomnosti, čímž vytváří gravitační pole. A tady na úkor vnitřního impulzu Po, tedy ezoosmózy Po, jež tvoří čas, dochází ke skoku z přítomnosti do budoucnosti. To znamená, že

příčina přechází v pohyb energie času. Při tomto procesu je udržována stálost energie času v závislosti na hustotě hmoty. Pokud by například nebyla energie času a tím pádem i gravitace, naše Slunce by už dávno shořelo, magnetická pole by nemohla existovat, atom by nemohl držet své elektrony a tak dále. Zjednodušeně řečeno, díky takovému ezoosmickému projevu času je udržováno jak vnější tak i vnitřní prostředí hmoty...

V ten okamžik se na volném místě daleko od sedících znovu nečekaně objevil Senseiův dvojník. Jakoby tu byl doma, přihodil vedle něj se povalující větvičky do ohně a potom, jako by nic, začal doplňovat Senseiovo vyprávění, jakoby se to rozumělo samo sebou.

„Ano, ale nezapomeň připomenout, že kromě svých obecných charakteristik má čas vlastnost individuálnosti v každém útvaru hmoty. Tam kde probíhá proces zhuštění hmoty, tam stejně probíhá proces zhuštění gravitace. Postupně se zvětšuje i síla času. V materiálním světě je možné považovat čas a gravitaci za nejmocnější energie, samozřejmě až po energii Po. Přičemž gravitace je předezoosmickým stavem času v procesu evoluce hmoty. Gravitaci můžeme nazvat jednou ze složek času, ve vztahu k minulosti. Přítomností je pouze sám okamžik projevení se energie Po, jenž vyvolává vnitřní impuls, tedy ezoosmózu.“

„Nezapomeňte říci, že času je vlastní asymetrie,“ ozval se hlas třetího Senseie stojícího za Žeňou. Zatímco se všichni udiveně ohlíželi, položil svoji ruku na mladíkovo rameno. Ten sebou až trhl, jak to nečekal, a s obavou se podíval na Senseie stojícího vedle něho, který, když uviděl jeho reakci, na něj mrknul jako starý známý a přátelsky ho poplácal po rameni. „Ano, ano, můj příteli, právě díky asymetrii času probíhá progres, všechno materiální si odžije svou dobu a postupuje na přetvoření energie do nové materiální podoby. Energie přechází z jedné podoby do jiné díky ezoosmóze.“

Zatímco mluvil, Žeňa se na něj úkosem díval tak, jak se medvěd dívá na objekt svého velkého úleku. Mladík pomalu otočil hlavu a podíval se na Senseiovu ruku, která ležela na jeho rameni. Zdálo se, že Žeňa ani nedýchá. V ten okamžik ze tmy zazněl hlas čtvrtého Senseie.

„No když už si tady tak pěkně povídáme,“ řekl, když přicházel k ohni od stanu s potravinovými zásobami, ukusoval sušenku a zbytek jich v krabici držel v rukách, „tak jim zároveň povězte i o rychlosti světla. Kolik můžeme v jejich společenství pozorovat těch lenochodů.“

Čtvrtý Sensei se usmál svému vtipnému přirovnání, přiblížil se k Vanovi a přátelsky mu podal krabíčku, aby si nabídl sladké. Vano si opatrně vzal jednu sušenku a rozpačitě přikývl, jakože děkuje. Ale jist nezačal, sušenku držel v rukách jako nějakou relikvii. Když se na něj Sensei díval, rozesmál se a v ten okamžik mu něco uvízlo v krku. Když vedle sebe nenašel lahev s minerálkou, sebral rychle Vanovi z rukou hrnek se studeným čajem a několikrát si loknul.

„Děkuji,“ řekl spokojeně, když vracel hrnek jeho majiteli.

Vano znovu místo odpovědi přikývl.

„Ano, pověz jim o rychlosti světla,“ poprosil druhý Sensei.

„Už bylo dávno potřeba o tom vědět,“ souhlasil třetí Sensei. „Násobit jedna ku jedné umí, ale dva ku dvěma na to už nemají síly... Jako například když v roce 1972 vypočítali „s vekou přesností“ podle kvantových standardů frekvence, že ve vakuu rychlost světla činí „přibližně“ $299,79 \times 10^6$ m/s, a to jim stačilo. Je to úplný vtip, že do dnešní doby považují tuto rychlost za hraniční rychlost šíření fyzikálních vlivů! Řekni jim, že to zdaleka tak není.“

„No, když si to myslíte,“ pokrčil rameny první Sensei. „Prosím... To, že dnes spojují rychlost světla s časem, je skutečně chybné. Světlo se šíří díky gravitačnímu poli.

Prvotní impuls, který sděluje zrychlení fotonu, výrazně převyšuje rychlost světla. Pohyb rychlosti světla je podmíněn pouze fyzikálními vlastnostmi světla. Gravitace dodává světlu rychlost a udržuje ho, protože k sobě přitahuje fotony, tím pádem ho urychluje a přitahuje k ezoosmóze. Pokud se na to podíváme z pozice času, tak se světlo pohybuje ve skocích, kdy se v přechodném časovém bodu zpomaluje a poté se zrychluje. To dokazuje, že gravitace je víc než rychlost světla. Bez gravitace a ezoosmózy by světlo stálo na místě a nebylo by dokonce ani prvotního uvolnění světla. Poněvadž tomu odpovídá příčina. A příčina, když přechází v následek, prochází skrze bod přítomnosti, tedy skrze časový vnitřní impuls. Celý tento proces je podmíněn prvotní silou přitažlivosti z minulosti do přítomnosti, a díky ezoosmóze do budoucnosti, tedy následku.“

Sensei se odmlčel a ostatní jeho dvojníci zmizeli.

„Nejzajímavější je, že moderní fyzika považuje gravitační vlivy za nejslabší z působících sil. Má se tím na mysli gravitační působení materiálních těl, například cihel na cestě nebo planet v kosmu. Celá legrace spočívá v tom, že nehledě na množství různých teorií, nikdo stejně nepochopil, co ve skutečnosti gravitace je. Pravda, je třeba přiznat, že čistě teoreticky vypočítali, že gravitace se skládá z částic, dokonce jim vymysleli i název – graviton. Ale co je to graviton, to vlastně nikdo nechápe. A to bez ohledu na to, že historie lidstva nejen že zmiňuje tento graviton, ale docela podrobně jsou popsány i jeho fyzikální charakteristiky. Protože graviton není nic jiného než částiceka Po. A těmito částicčkami, jak jsem už říkal, je tvořen celý Vesmír. Například takové neutrino, jak už víte, se skládá z pěti částicček Po. Přitom má pravidelný tvar pěticípé hvězdy. Mimo chodem v souvislosti s tím, že skrze neutrino se ve významné míře projevuje Allat, ho často vyobrazovali v podobě pěticípé hvězdy, která měla dvojí význam. Jednak to byl

symbol ženské podstaty a jednak měla význam Allatu, ale v podstatě je to jedno a totéž.“

„Počkej, Sensei, co znamená, že se ve významné míře projevuje Allat?! Nějak jsem to úplně nepochopil,“ promluvil Nikolaj Andrejevič.

„Podívej. Neutrino se významně liší od jiných tak zvaných elementárních částic. Za prvé neutrino může mít hmotu a může ji také nemít. Může vzájemně působit s gravitačním polem, také s magnetickým a elektromagnetickým polem, a může s nimi také navzájem nepůsobit. Navíc je neutrino schopné přemísťovat se rychlostí světla, ale na rozdíl od něho může také zpomalit a měnit svoji trajektorii. Ale z pohledu dnešní fyziky spočívá ta nejfantastičtější vlastnost neutrina v tom, že je schopno se okamžitě přemísťovat na neomezenou vzdálenost.“

„A to jak?“ zeptal se Žeňa.

„Jednoduše. Když neutrino vzájemně působí s gravitačním polem, přechází z jednoho stavu do jiného. Můžeme říci, že ze stavu částice do stavu energie s přesně omezenou frekvencí, přitom „podněcuje“ gravitační pole, například v určitém bodu naší sluneční soustavy, a vyvolává odpovídající podnět v určitém bodě gravitačního pole v jiné galaxii. A takovým způsobem bez ztráty času a nezávisle na prostoru tady neutrino zmizí a hned se objeví tam a teď. Jak říkají fyzikové, vytváří „díru“ v čase a prostoru.“

„No to je něco!“ zazněly výkřiky mladých.

„Když lidé využijí přirozené, přesněji řečeno fyzikální vlastnosti neutrina, budou také moci překonávat libovolné vzdálenosti bez ztráty času a s minimálním výdejem energie.“

„No pokud mám být upřímný, zní to jako sci-fi,“ poznamenal skepticky Nikolaj Andrejevič.

„No, pokud mám být upřímný,“ Sensei zdůraznil první slova, „tak ještě před sto lety byla atomová bomba také sci-fi... a co se týče neutrina, tak vám řeknu ještě víc:

kdyby nebylo neutrino, nebyl by život. Neutrino hraje obrovskou roli ve vytváření vámi viditelného světa. A má, mimochodem stejně jako Allat, stálou jednotku času – 11 minut 56,74 vteřiny.“

„Jakápak elementární částice!“ podivil se Žeňa. „A co v ní zůstalo elementárního?“

„Jenom název,“ zažertoval Stas.

„Jak to říci. V podstatě termín „elementární částice“ původně označoval, přesněji se pod ním rozumělo, něco absolutně elementárního, jak říkají fyzikové, prvotní základní části hmoty. Nicméně poté, když byly v 60. letech 20. století objeveny stovky hadronů s podobnými vlastnostmi, jež mají vnitřní úroveň svobody a skládají se z kvarků, byl vymyšlen nový termín „fundamentální částice“. Ten označuje už ty nejjednodušší částice, jako jsou leptony, kvarky a jiné částice jakoby bez vnitřní struktury, které „není možné dále rozštěpit“. Nebudu asi zabředávat do detailů fyziky, bylo by to pro vás sotva zajímavé. Ale tak říkajíc pro celkové pochopení uvedu jednoduchý příklad. Vezměme si takový elektron. Doufám, že všichni vědí, co to je?“

„Cože? Samozřejmě že víme,“ oznámil chlubitě Žeňa. „To jsou takové strašně malinkaté záporně nabité částice, které pobíhají okolo atomu jako blechy po psovi.“

Všichni se rozesmáli. Sensei mávnul rukou, jakože dobře, ať si v té bujné hlavičce existuje třeba takové pojetí, a pokračoval:

„Takže elektron byl první elementární částicí, kterou v roce 1897 objevil anglický fyzik jménem Thomson. A první objevenou antičásticí byl pozitron. Je to částice o hmotnosti elektronu, jenomže má kladný elektrický náboj. Pozitron byl objeven americkým fyzikem Andersonem v roce 1932. To, že elektronová konfigurace atomu určuje jeho vlastnosti včetně té pro chemii důležité schopnosti atomu vytvářet chemické vazby, doufám, všichni víte.“

„Ano!“ potvrdil hrdě Žeňa. „I psi i blechy jsou tvořeny atomy, které jsou obklopeny elektrony. Množství elektronů určuje to, kdo z nich je pes a kdo blecha!“

Za smíchu ostatních Sensei souhlasně přikývl:

„Příklad to samozřejmě není úplně přesný, ale v podstatě ukazuje na to, jak jsou elektrony důležité. Takže elektrony podle mínění dnešních fyziků patří k fundamentálním částicím, tedy k těm, jež nemají strukturu. Ve skutečnosti se ale elektron skládá ze 13 částic Po nebo z gravitonů. Přestože graviton je čistě hypotetická částice a není experimentálně dokázána, je teoreticky vyčíslena a nejlépe se hodí k označení částičky Po. Čistě hypoteticky je tak možné s jistotou tvrdit, že ze všech „fundamentálních“ částic je skutečně fundamentální pouze graviton. Ostatní se skládají ze 3, 5, 7, 12, 33, 70 a tak dále částíček Po. Přičemž mnohé „fundamentální“ částice, jež se skládají ze stejného počtu částíček Po, ovšem v jiné podobě a s různým znaménkem náboje, hrají v tomto divadle hmoty různé role. Jako příklad toho může posloužit elektron a pozitron. V jednom jako v druhém je 13 částíček Po, a stejně tak oba mají spirálovitý tvar. Rozdíl je pouze v tom, že jeden má záporný vnější náboj, „levou“ spirálu a kladný vnitřní potenciál, zatímco druhý přesně naopak. Má kladný vnější náboj, „pravou spirálu“ a záporný vnitřní potenciál.“

Nikolaj Andrejevič Senseie pozorně poslouchal a tak-
ticky poznamenal:

„Já samozřejmě nejsem fyzik a nebudu debatovat. Ale nakolik si pamatuju, elektron skutečně má záporný náboj a pozitron kladný. O spirálovitém tvaru nemohu také nic říci, neviděl jsem to. Ale Sensei, o jakém vnitřním potenciálu to mluvíš, vždyť jsou to elementární částice? Nějak to úplně nechápu...“

„Tvým neporozuměním nejsem vinen já,“ usmál se Sensei, „ale Bohr.“

„Co ten s tím má co dělat?!“

„Bohr? A to je kdo?“ zajímal se Ruslan.

„To byl takový dánský fyzik, které ve své době, přesněji v roce 1912, navrhl vyřešit problém pohybu elektronů okolo jádra tím, že se pro ně vyčlení tak zvané stacionární orbity, po kterých když se elektron pohybuje, tak neztrácí energii.“

„No a co tím ten pán napáchal?“ zeptal se se svým typickým smyslem pro humor Žeňa.

„Trpělivost, můj příteli, trpělivost,“ pronesl s úsměvem Sensei a pokračoval: „Ve skutečnosti je všechno mnohem jednodušší, než si dnes vědci představují. Například naše planeta Země má vnější záporný náboj a vnitřní kladný potenciál, ale Slunce má kladný vnější náboj a záporný vnitřní potenciál. Země a Slunce se pohybují ohromnou rychlostí v gravitačním poli spolu s celou galaxií. Aby to pro vás bylo pochopitelnější, můžeme to přirovnat k příkladu s dvěma činkami, které byly svrženy z paluby lodi do oceánu. Když činky procházejí skrze vrstvu vod oceánu, navzájem na sebe působí s molekulami vody, vytváří různá čerení a víry. Stejně tak Slunce a Země, když procházejí skrze vrstvu gravitačního pole, vyvolávají jeho čerení a víry, vytvářejí tímto způsobem elektromagnetické pole, které ve svém důsledku vytváří vnější náboj podle vnitřního potenciálu pohybujících se těles. Takže když je vnitřní potenciál kladný, tak tím pádem bude vnější náboj záporný, jako je tomu u elektronu a Země. Právě rozdíl ve vnitřním potenciálu a vnějším náboji také tvoří „stacionární“ orbity jak pro planety okolo Slunce tak i pro elektrony okolo jádra. Jinak by se objekty jednoduše slepily nebo by se rozletěly a nikdy by neměly „stacionární“ orbity. Jelikož se vnější náboj mění a není stálý, nemůže tvořit „stacionární orbity“ bez přítomnosti stabilního vnitřního potenciálu. Vnitřní potenciál mají všechny hmotné objekty od kvarku po hvězdy, jinak by nemohly být hmotné. Právě kvalita vnitřní energie charakterizuje hmotný

objekt. Když například čistě hypoteticky vezmeme planetu a hvězdu o stejné hmotnosti a zničíme je, řekněme, že vybuchnou, tak planeta uvolní malé množství ničivé energie, ale hvězda v porovnání s ní uvolní takové energie ohromné množství. Analogický výsledek dostaneme, když bychom nechali „vybuchnout“ elektron a pozitron. Asi ale nejlepší příklad, který můžete pochopit, je atomová bomba. Při malém množství látky dochází k výbuchu o ohromné síle. Tedy k uvolnění záporného potenciálu atomu. Takže na závěr bych rád řekl, že dánský fyzik Bohr měl částečně pravdu, ale jen částečně (co se týče stacionárních orbit elektronů), v mnohém se ale v této otázce mýlil. Nabitý elektron ztrácí energii, ale díky ezoosmóze obnovuje vnitřní potenciál.

A kvantově mechanická teorie stavby atomu, která zkoumá atom jako systém mikročastic, jež nejsou podřízeny zákonům klasické mechaniky, není vůbec aktuální. Na první pohled se argumenty německého fyzika Heisenberga a rakouského fyzika Schrödingera zdají lidem přesvědčivé, ale když se na to podíváme z jiného úhlu pohledu, tak jsou jejich závěry správné jen částečně, ovšem celkově vzato se oba zcela mýlí. Věc spočívá v tom, že první popsal elektron jako částici a druhý jako vlnu. Mimochodem, i princip korpuskulárně vlnového dualizmu není aktuální, poněvadž neodhaluje přechod částice ve vlnu a naopak. Pánům vědcům z toho tedy vyšel takový kočkopes. Ve skutečnosti je všechno velmi jednoduché. Vůbec bych rád řekl, že fyzika budoucnosti je velmi jednoduchá a pochopitelná. Hlavní je se této budoucnosti dožít. A co se týče elektronu, tak ten se stává vlnou pouze ve dvou případech. Za prvé je to tehdy, když ztrácí vnější náboj, tedy když elektron není ve vzájemné interakci s ostatními materiálními objekty, třeba s oním atomem. Druhým případem je stav před osmózou, tedy když je snížen jeho vnitřní potenciál.“

„Mimochodem, když mluvíš o tom vnitřním potenciálu, Sensei, říkal jsi, že ho má každý materiální objekt. A člověk?“ zajímal se Nikolaj Andrejevič.

„Samozřejmě! Pro člověka to není jen životní energie, ale určující faktor. Kdo je to, Člověk nebo uvažující zvíře?! Spočívá to v tom, že člověk na rozdíl od ostatních materiálních objektů může měnit svůj vnitřní potenciál ze záporného (ničivého) na kladný (tvořivý)...“

„...A také může řídit ostatní materiální objekty,“ objevil se druhý Sensei. „Například docela obratně a velice rádi využíváme kladně nabitě částice se záporným vnitřním potenciálem. Mimochodem, možná že je čas jim říci, co to ve skutečnosti je, a jak je možné to efektivněji využívat?“

„To mluvíš o elektřině nebo co?“ zeptal se třetí Sensei, podíval se na překvapené až hloupé výrazy ostatních stojících okolo, a v žertu pronesl: „Nemyslím, že je to nějak výrazně zaujme. Tím spíš že je to jen banalita v porovnání s tím, že mají možnost vidět mě teď ve třech exemplářích. Ačkoli ve skutečnosti...“

Oba Senseiovy přízraky stejně nečekaně zmizely, jako se před tím objevily.

„...Ačkoli ve skutečnosti,“ pokračoval jakoby nic Sensei ve vyprávění třetího Senseie, který právě zmizel, „všechno je to velmi jednoduché a pro každého člověka dostupné, stejně jako elektřina, a vůbec to nenarušuje fyzikální zákony.“

Nastala dlouhá pauza. Kdyby se někdo cizí podíval na tuto společnost sedící u ohně, myslel by si, že se dostal do nějakého zastaveného času. Všichni se očividně důkladně snažili vyznat se v myšlenkách po takovém silném náporu dojmů, nemluvě už o ne úplně srozumitelné informaci pro většinu z nich, jež pro některé byla zcela nepochopitelná. Dokonce i Nikolaj Andrejevič, nezaměnitelný „zdravý rozum“ této společnosti, se po dlouhém mlčení Senseie zeptal:

„Co to teď bylo? To jsi nám vyprávěl o tom, jak sestrojít počítač na příkladu elektřiny?“

Sensei se usmál a žertem odpověděl:

„Ale ne, to byla předmluva k sestavení žárovky.“

„No sakra, ty mi dáváš!“ nevydržel to už otec Joann, který byl nadšen ani ne dvojníky ani ne tím, co slyšel. „Tolik let jsi skrýval svůj talent! Já jsem samozřejmě také šikovný, ale že by tohle?!“

Vano se podíval na zbytek svého čaje a bezradně pokrčil rameny.

„Sensei, něco jsem nepochopil,“ promluvil Víťa a zapolouchal se do vlastního hlasu. „Jak lze vysvětlit to několikanásobné rozdvojení?“

„Je to všechno elementární, pokud máš čistotu mysli agathodaemona,“ pronesl nějak smutně Sensei, jakoby jeho práce nebyla po zásluze oceněna. Byl to ale jen letmý projev jeho skrytých pocitů, protože dál už zcela boдрým hlasem pokračoval: „Vždyť právě díky tomuto energie Allatu přeměňuje částici Po. A Po, jak vy víte, představuje součást veškeré hmoty... Této čistoty mysli je však třeba nejdříve dosáhnout. Na rozdílnosti potenciálů vašeho kakodemona a agathodemona se jako na suchozemské želvě daleko nedostanete. Takže se opět vracíme k našemu prapůvodnímu...“

Soudě ale podle dalších dotazů skupinu ze všeho nejvíce zajímaly právě techniky přemísťování. Takže Sensei, když viděl to haló, očividně litoval, že uspořádal takovou názornou demonstraci, a odpověděl:

„Všechny tyhle „neuvěřitelné zázraky“ jsou maličkost! Říkal jsem vám to už několikrát a znovu to opakuji: pro jedince je mnohem důležitější stát se Člověkem, vypěstovat vnitřní víru a lásku k Bohu. To je něco! To si zaslouží pozornost... Člověk je v podstatě duchovní bytost, za hranicí veškeré této hmoty...“

„Ne, no Sensei, prostě to chceme logicky pochopit...“ začal se ospravedlňovat Andrej a zarazil se v půlce slova.

„A v tom je celý ten problém, ale nejen váš, ale celého lidstva,“ povzdychl si Sensei. „Proč existuje řada náboženství, proč se vedou neustálé spory, jsou všechny ty konflikty, vzájemné obviňování? Protože člověk dává přednost logice myšlení před intuicí duše... Všechno, co chápe, chápe skrze vysvětlení, skrze logiku. ‚Tohle vidím. Tohle nevidím. Vidím, že jede auto. Když mu půjdu naproti, srazí mě. V lepším případě skončím na traumatologii.‘ To všechno on chápe. Zásuvka je pod proudem. Elektrinu nevidí. Ví ale, že když tam strčí prst, probije ho proud bez ohledu na to, že proud nevidí. To je logické vysvětlení... Ale Boha logicky vysvětlit nemůže. Nezapadá do jeho lidského vědomí, protože vědomí je omezeno...

Proč není pro člověka možné bez vnitřní Lásky a absolutní Víry dojít k Bohu? Je to proto, že dokud neoddělí ve svém vědomí duchovní život od materiálního a nenastolí si v hlavě duchovno, nemůže si uvědomit, že Bůh existuje. Člověk může hodně číst, krásně mluvit, může hrát a brát na sebe masku vysoce duchovního individua, ale potají si může přát jen materiální život. V čem spočívá paradox? Člověk vidí projev Boha v nějaké nevysvětlitelné události nebo okolnosti. Logicky to vysvětlit nemůže, tak zvolá: „Hle, Boží zázrak!“ Div že se hlavou nebije o zem, jak pociťuje náboženské vzrušení. Ale jakmile vzrušení pomine, člověk na Boha zapomíná. Opět Ho nevnímá. Proto jsou všechny tyto problémy lidstva týkající se Boha spojeny s tím, že člověk Ho nechce upřímně přijmout a pochopit. Proč v různých koutech Země těch pár, kteří dokázali dosáhnout duchovní dokonalosti, říká svým následovníkům: „Věř a jdi?“ Protože bez čisté víry není možné k Bohu dojít. I ta nejmenší pochybnost vše ničí.

Mozek není schopen pochopit Boha v celé šíři. Musí být přítomna víra bez pochybností. Když vzniká víra bez pochybností, člověk uváže svou materiální podstatu na řetěz a stává se v duchovním ohledu dokonalejším. Lidé se z nějakého důvodu domnívají, že je to složité. Ačkoli

v podstatě na tom nic složitého není. Veškerá složitost spočívá v jednoduchosti. Jednoduše poslat tuto hmotu s jejími podlými myšlenkami někam daleko. Na území svého vědomí nepřipouštět špatné myšlenky, jako na celnici. Ale hmota, ta do tebe ze své podstaty musí neustále mlátit, šfouchat tě a křičet, že je to všechno hloupost, vždyť se podívejte, jaká je ona bonbónek v krásném obalu! A není důležité, že někdy cítíš, že má mizernou příchut'. Hlavní je vnější dojem, vytvoření iluze, pro tebe „objektivní reality“ ohledně toho, jaký překrásný život tě čeká, když ji uvěříš. To je normální. Řekl bych, že je to profesionální práce Lucifera. Ten, obrazně řečeno, jako dobrý programátor, vytvořil pro člověka hru s mnoha materiálními lákavými labyrinty na cestě k duchovnímu cíli. Kdo u něj tuto hru vyhraje, může vyvrátit do Bohu. A Lucifer není vinen tím, že lidé si víc než Boha zamilovali virtuální realitu hmoty. Neboť člověku je v této hře dán hlavní nástroj k vítězství – síla myšlenky a právo volby. A veškerá odpovědnost za volbu v životě leží na člověku. Jestli si vybral život otroka hmoty, tak bude dělat kotrmelce ve svých reinkarnacích do té doby, než pro něj nastane úplný „game over“. Ale pokud se mu zachce stát se svobodným a žít opravdovým životem v Lásce, může se důstojně dostat ven z labyrintu hmoty.

V čem spočívá smysl? Čím výš se člověk může duchovně povznést, tím víc a pozitivněji dokáže působit na neorganizované materiální substance. Vždyť skutečné pokání je, když člověk ukončí hru iluze a začne skutečně žít, podle zákonů duchovního světa. Pokud kvůli slabosti ducha nemůžeš skutečně žít, vyber si alespoň hru důstojnou Člověka.“

Sensei se odmlčel. V ten okamžik se ozvaly ze tmy kroky. Všichni se podívali směrem ke břehu. Osamocený paprsek baterky klouzal po nábřežní pěšince a osvětloval tak cestu nočnímu poutníkovi... K ohni přišel Valera.

Žeňa si dokonce s úlevou oddechl. Nehledě na docela chladný večer, Valera si z čela utřel pot.

„Nějak jsem Voloďu nenašel. Prošel jsem to kolem břehu... Kam se poděli?“

Sensei se podíval na hodinky a pokýval hlavou:

„Ach ten Voloďa! Chlapci si přijeli odpočinout a on jim určitě uspořádal terénní běh po okolí.“

„Nemohli zabloudit?“ pronesl svou domněnku Ruslan, ale když viděl úsměšky starších chlapců, zarazil se.

„Ohó, speciální jednotka zabloudila. To je dobrý vtip,“ prohlásil ironicky Stas.

„A proč ne?“ chytil se toho Žeňa. „Když můžu být já „Susanin“. V čem je Voloďa jiný? On už mě ve všech ohledech „přesusaninoval“. Já sem vás tu vodil asi dvě hodiny, ale on už celých pět a půl.“

„Neboj, Žeňo, tebe sotva kdo „přesusaninuje“. Ty jsi náš exkluzivní kus!“ zasmál se Viktor.

„Přesně,“ podpořil ho Stas a dělal si z Ženi legraci. „Vzácný přírodní úkaz polovodiče.“

„Ale pořád to není nic proti Mojžíšovi,“ roztáhl ústa otec Joann ve svém pihovatém úsměvu. „Znáte lidovou moudrost? Mojžíš vodil čtyřicet let židy po poušti a bez úspěchu. Ale náš Susanin to s námi zvládl za pár dní.“

Celou skupinu opět zachvátila vlna smíchu.

„Dobře, dobře. Já vám tenhle vtípek ještě připomenu, až zase někam půjdeme. Jen počkejte!“ odpověděl v dobrém rozmaru Žeňa.

S těmito slovy vstal z klády a začal chodit kolem ohně. Vano ho potají sledoval. V ten okamžik Nikolaj Andrejevič začal o něčem tiše rozmlouvat se Senseiem. Žeňa chodil a chodil, pak se zastavil a zatvářil se jako velký myslitel a kombinátor. Nakonec z jeho úst zazněla myšlenka, která ho trápila:

„No tak přece tady nebudeme sedět s rukama v klíně?! Musíme přece bratrovi Susaninovi pomoci! Co když se ostatní skutečně dostali do úzkých...“

Aniž by se s někým poradil, začal nadšeně vytvářet superoheň tak, že přihodil do ohniště tři velké náruče suchých větví. Oheň vzplál mnohem rychleji, než předpokládal. Kvůli takovému silnému žáru a také blízkosti ohnivého sloupu všichni okamžitě uskočili ze svých míst a rozběhli se do různých stran do bezpečné vzdálenosti.

„Žeňo, jsi jako malé děcko!“ pronesl Sensei, který jen tak tak stačil uskočit před odlétlou hořící větvíčkou. „Ty ničiteli! Proč jsi to takhle rozpálil?“

Žeňa si sám nevěděl rady, jelikož to nečekal, ale snažil se zachovat klid a jako vždycky našel ospravedlnění pro to, co udělal.

„Vždyť se snad nic neděje? Zítra ráno stejně odjíždíme. Spálit takovou hromadu nestihneme. Takže to bude užitečné i pro les, popel bude dobré hnojivo, no a jako signální ohýnek to není špatné.“

„Ohýnek!“ napodobil ho ironicky Vano. „To se tedy ... povedlo. A komu se tímhle pionýrským ohněm chystáš vysílat signály? Létajícím talířům snad?“

„No jó!“ zatvářil se Žeňa nadšeně a „s nadějí“ se po díval na oblohu. „Rozumným spolubratrům.“

Ostatní se rozesmáli, ale Sensei mávnul směrem k němu rukou. Vano kývl, jako že s ním souhlasí.

„Opravdu, to nespravíme.“

Potom se oba otočili a odešli dál od ohně, aby pokračovali v besedě s Nikolajem Andrejevičem. Žeňův nápad mimoděk rozdělil společnost na jednotlivé hloučky. Všichni netrpělivě čekali, až dohoří hlavní část přihozených větví.

Oheň planul jasným plamenem a chtivě polykal hromadu roští. Zdálo se, že jeho síla roste každou vteřinou a dává tak vzniknout úchvatné podívané na mocný živel. Ohromný ohnivý sloup se jako živá bytost s tisíci jasnými plamínky svíjel v divokém tanci. Ty na pozadí temného lesa kontrastně svítily a vytvářely tak obrovskou záři.

Nebylo by to nic zvláštního... Ale právě v tento okamžik došlo k neuvěřitelné události, která doslova jednou vlnou zaplavila veškeré intenzivní dojmy z toho, co všichni před nedávnem viděli... Valera přistoupil k Senseiovi. V té době Nikolaj Andrejevič o něčem zaujatě vyprávěl a Vano se Senseiem ho pozorně poslouchali. Když se ale Valera zastavil vedle Senseie a očividně se chystal mu něco říci, soudě podle jeho výrazu to bylo velmi důležité, obrátil se k němu Sensei sám. Jejich pohledy se střetly.

„Valero, chtěl ses na něco zeptat?“

„Ano,“ odpověděl mu Valera pevně.

Ti, kdo stáli okolo, ztuhli a zatajili dech. Valera otevřeně hleděl Senseiovi do očí. Možná proto, že byl jeho pohled tak přímý a nedíval se na Senseie úkosem, možná proto, že ho oheň tak osvěcoval nebo možná z nějakého jiného důvodu, každopádně Valerův obličej se změnil. Získal jakési ideálně pravidelné nepostřehnutelné rysy. To, co Valera dál řekl, jak do každého slova jistě vkládal část své duše, asi zdaleka všichni nepochopili.

„Chápu, že jsem jen člověk. Ale **chci Ho poznat.**“

„Cesta k němu je i jednoduchá i složitá. Jsi připraven?“

„Cestu neznám, ale půjdu tam, kam mi ukážeš.“

Otec Joann, který stál vedle si neodpustil komentář a sarkasticky pronesl:

„Co znamená „půjdu, kam mi ukážeš“? A co když ti například ukáže, abys šel do vody? Tak co, půjdeš?“

„Tak půjdu do vody,“ odpověděl pevně Valera a nespouštěl oči ze Senseie.

„No do vody, dobře,“ nevzdal se otec Joann. „A kdyby do ohně?“

„Tak půjdu do ohně,“ odpověděl stejně přesvědčeně Valera.

A tu Sensei nečekaně pro všechny přítomné natáhl před sebe ruku směrem k ohni a řekl:

„**Jdi.**“

Valera se mlčky otočil jako člověk, který je zcela zbaven strachu, a vydal se směrem k ohromnému ohni. Vano nejdřív sledoval mladíka s úsměvem, ale spolu s tím, jak se přibližoval k ohni, se jeho rty začaly trást a úsměv v mžiku zmizel z tváře. Valera nohou rozhrábl hořící větvičky a ... klidně vešel do ohně, jako by to nebyl ohnivý živel, ale ten stejný chladný noční vzduch. Říci, že ostatní byli v šoku, nestačí. Pociťovali opravdový živočišný strach a hrůzu, kterou vyvolal pocit nereálnosti toho, co se odehrávalo. Vano, Nikolaj Andrejevič a Stas se jako první vzpamatovali a chtěli podniknout něco na Valerovu záchranu. Sensei je ale posunkem zastavil, aniž by ale spustil z Valery oči.

V té době vzplál oheň neobyčejně jasným plamenem a pevně objal Valeru kolem dokola. Bylo to neuvěřitelné, ale jeho oblečení i on sám zůstával celý. Čas jakoby se zastavil. Valera se pomalu otočil směrem k Senseiovi. Jeho pohled byl stejně jako před tím pevný a upřímný. Zachoval si absolutní klid hraničící s jakýmsi nezájmem o všechno, co se okolo něho děje. Zdálo se, že v ten okamžik viděl a cítil zcela jiné „něco“, které nebylo dáno vidět ostatním, jež přihlíželi této scéně. Ti mohli jen nešťastně pozorovat jeho pomíjivé tělo objaté plameny. Ve skutečnosti uběhlo jen nějakých pět, deset vteřin, než Sensei natáhl ruku a mlčky mladíkovi ukázal, aby vyšel z ohnivého sloupu. Pro všechny přítomné ale tento okamžik trval celou věčnost. Reálnost i nereálnost se jim prolínala hlavami a surově stírala své hranice během sledování té neuvěřitelné podívané.

Valera začal vycházet z ohně. Plamen se za ním s obavami natáhl, plál neobyčejně živě, jakoby si nepřál pustit svého dobrovolného zajatce. Mladík vyšel zcela bez újmy. Přistoupil mlčky k Senseiovi. A tu se odehrálo něco, co se nazývá „velkým tajemstvím“. Náhodnými svědky toho se stali čtyři lidé, kteří stáli vedle Senseie:

Nikolaj Andrejevič, Vano, Anastasia a Stas. Když se Valera přiblížil k Senseiovi, tak ten rozevřel dlaň a podal mladíkovi kámen neobyčejně čisté bílé barvy, na němž byly nakresleny nějaké hieroglyfy. Prozkoumat je pozorněji se ukázalo prakticky nemožným kvůli neobyčejnému jasu, kterým se leskly. Toto jasné mihotání splývalo v jeden proud a vyvolávalo zvláštní pocit, jakoby záře nevycházela z nápisu, ale zevnitř, z očí toho, kdo se dívá. Valera si mlčky vzal bílý kámen a skryl ho před zvědavými pohledy ve své dlani. Všechno se znovu vrátilo na svá místa, jakoby se nic nestalo. Pouze rozvalený oheň a šokový stav ostatních připomínaly neuvěřitelný nedávný incident.

* * *

Ve tmě byl slyšet dusot. Na palouk vyběhli právě se navráťivší chlapci z jednotky.

„Co se děje?!“ utřel si Volodě pot z čela. „A my jsme si mysleli, že tady hoří stany, letěli jsme doslova jako k požáru. Proč jste udělali takový obrovský oheň?“

Otec Joann, jako vždycky, neztrácel sebekontrolu, otočil se k Voloděvi a odpověděl:

„Se všemi stížnostmi se obračejte k tomuhle chytrákovi,“ pokýval na Žeňu. „Dneska má svůj den. Zjevně má přebytek adrenalinu.“

„To je blbec na entou!“ rozhořčil se v žertu Volodě. „To přilil do ohně benzín nebo co? To mohl taky klidně chytit les.“

Ale Žeňa zasažený veškerým celým tím překvapením nepronесl na svou obhajobu ani pár slov, jako to obvykle dělal, čímž Voloděu nevýslovně udivil. Ten se podíval na výraz tváří ostatních přítomných a nechápavě se zeptal:

„Co se tu stalo?“

„Jako obvykle,“ odpověděl automaticky Nikolaj Andrejevič.

„Když, jako obvykle‘ tak jako obvykle‘,“ Voloděa se dál neptal. „Když bude potřeba, sami to řeknou.“ A spěchal k Senseiovi sdělit mu radostnou novinu.

„Našli jsme tady místo se spoustou ryb! Táhle, podívej, jakého cejna a dokonce i štika jsme chytili!“ Voloděa pyšně předvedl úlovek. „Tady nedaleko, asi pět kilometrů dolů po proudu řeky. Pojďme tam za úsvitu a pak pojedeme domů.“

„Dobře,“ souhlasil Sensei a prohlížel si jejich trofej jakoby nic. „Jen musíme jít dřív spát, abychom ten úsvit nezaspali.“

Poslední Senseiova slova probudila Žeňu z dlouhého tranzu, jako by jím projel elektrický proud. Podíval se směrem k usmívajícímu se Vanovi a hlasitě pronesl:

„To ne, já už zítra budík dělat nebudu! Já si dnes vlastně vůbec nepůjdu lehnout...“

Svým nepřiměřeným rozhořčením znovu všechny rozesmál a mimoděk všechny navedl na bouřlivé emocionální výlevy na toto téma.

Během celého tohoto rozruchu se Valera nepozorovaně vzdálil stranou ke břehu. Očividně chtěl být právě teď sám. V té době svědkové události začali probírat to, co nedávno viděli, a v navrátilcích našli oddané posluchače.

Sensei stál ve společnosti Nikolaje Andrejeviče a Vana a pokuřoval cigaretu. Na všechny prosby mládeže, aby ten nedávný úkaz vysvětlil, se pouze usmíval a úporně mlčel. To ještě víc podněcovalo jejich vášně. Když si skupina odtáhla klády dál od ohně, všichni se posadili, každý přednášel svoji verzi a snažili se tak vysvětlit nevysvětlitelné.

„Jak se může něco takového stát?“ rozhazoval rukama Ruslan.

„No vždyť lidi chodí po žhavém uhlí,“ přesvědčoval ho Andrej.

„Po uhlí dobře, ale tohle...“

„Ne počkejte,“ přerušil ho Žeňa. „U žhavého uhlí je to jasné, tam slouží popel jako izolátor. Ale tady je to jak?“

„Vždyť to je nemožné!“ trval na svém Ruslan.

„Proč nemožné?“ snažil se Košta jako obvykle v takových otázkách přitáhnout pozornost ke své osobě. „Já jsem například četl, že domorodci z ostrova Fidži... To jsou ostrovy v jihozápadní části Tichého oceánu,“ vysvětlil pyšně a chvástal se svými znalostmi v oblasti geografie. „Zkrátka tihle domorodci tedy provádějí rituální tanec na kouscích lávy rozpálené na několik set stupňů. A mimochodem, nehledě na takový silný žár se kůže na jejich chodidlech nepoškodí. No a to jsou kousky lávy! Tohle je jen obyčejný oheň.“

„No tak tam do něj běž, jestli je to tak jednoduché,“ poradil mu trochu zlomyslně Ruslan.

„Myslíš, že jsem hloupý, nebo co?“ zavrčel Košta. „Mně se na čerstvém vzduchu žije docela dobře.“

„Možná že byl ve stavu meditace?“ navrhl Viktor.

„A ví vůbec, co to je?“ podotkl ironicky Andrej.

Všichni se podívali na Voloďu, který se snažil proniknout do podstaty události, která se tu odehrála.

„Ne, no já jsem mu psal o ‚Lotosovém květu‘,“ řekl pak. „Ale tak, aby ještě něco podstatnějšího...“

V ten okamžik se Sensei, jenž stál nedaleko od nich a poslouchal je, podíval na Nikolaje Andrejeviče. Ten ho pochopil i beze slov a spěchal se připojit k dohadující se skupině. Posadil se na kládu, nechal ještě několik lidí vyjádřit se, a potom nenuceně vstoupil do diskuze.

„Všechno to je maličkost, mládeži,“ začal obvyklými Senseiovými slovy. „Toto všechno je z pohledu vědy zcela vysvětlitelné. Celé kouzlo spočívá v možnostech psychiky a realitě fyziky. Mladík měl nepochybně i dříve problémy s psychikou, jež byly provázeny neadekvátním chováním. A ačkoli jsem u něj před tím, než vyšel z ohně, pozoroval jakousi odtrženost od vnějšího světa, nepřítomnost emocionálních projevů, já jsem stále víc než přesvědčen, že

před tím, než vešel do ohně, nevyhnutelně byl ve stavu šoku, což je doprovázeno intenzivním uvolňováním adrenalinu do krve. A působení adrenalinu v řadě případů vyvolává hojné a dlouhodobé vylučování potu. Je možné, že v důsledku prožitého stresu u něj došlo k podráždění určitých částí mozkové kůry a zároveň k potlačení jiných. To ve svém důsledku ovlivnilo termoregulační centra hypotalamu, což také vedlo ke změnám v jejich fungování. V důsledku toho vznikla hyperhidróza, tedy zvýšené pocení. No, pamatujete si tuto reflexní dráhu?“ Nikolaj Andrejevič přešel přítomné pohledem. „Od hypotalamu k prodloužené míše, potom k neuronům míchy hrudních a bederních obratlů, skrze uzle hraničního sympatického řetězce k potním žlázám. Přičemž došlo ne k obyčejnému pocení, ale k pocení podmíněnému, jak už jsem říkal, hyperhidrózou se zvýšenou převahou složek vody. Následně při vstupu do prostředí s vysokou teplotou začalo intenzivní vypařování a vytvořila se zvláštní obranná tenká vrstva. A všimněte si, že tam byl jen několik vteřin. Právě to stačilo do úplného vypaření této tenké vrstvy. Ale kdyby tam byl déle, stalo by se s ním to samé, co se stává se všemi.“

„Ano, to je zcela logické,“ zabručel Vano a rozehrál tak roli aktivního posluchače.

„... A teď rozeberte na jednotlivé složky samotný plamen a jeho vrstevnatý teplotní režim. Všechno hned do sebe zapadne...“

Podle toho, jak Nikolaj Andrejevič dál a dál přesvědčivě vysvětloval, co se stalo, „z vědeckého úhlu pohledu“, Žeňa vstal a začal se intenzivně rozcvičovat, dokonce se snažil běhat na místě. Nezaopatřenému pozorovateli se mohlo zdát, že si přiseděl nohy a rozhodl se prostě rozcvičit, proto si ho nikdo zvlášť nevšímal, a všichni zaujatě poslouchali Nikolaje Andrejeviče.

„... Proces hoření probíhá pouze v přítomnosti třech složek a jejich vzájemném poměru: volný kyslík, hořlavý

materiál a zdroj tepla. Jak víte, hoření je složitá, rychle probíhající chemická přeměna, jež je doprovázena uvolňováním značného množství tepla. Hoření je těsně spojeno s fyzikálními procesy. Zejména s přenosem látky v energii, konkrétně v teplo, a je charakteristické odpovídajícími hydrodynamickými a plynodynamickými zákonitostmi. Základ hoření je pochopitelně tvořen právě chemickou přeměnou, tedy rozložením jedněch molekul látky a vznikem jiných. V našem případě vezmeme v potaz zákony, při kterých probíhají chemické reakce, jejich mechanismus, rychlost... Celkově vzato pojďme se trochu vyznat v chemické fyzice, zejména v jednom z jejích odvětví, chemické kinetiky...”

Zatímco se Nikolaj Andrejevič činil a vysvětloval vzájemné působení atomů a molekul při hoření před už jakž takž chápacím publikem, dokončil Žeňa svoji rozcvičku. V důsledku fyzické zátěže bylo jeho tělo pokryto potem. Mladík se na sebe podíval, samolibě se usmál a řekl si sám sobě: „No, adrenalinu je až dost.“ A směle se vydal k ohni. Důležitě si vykasal jednu nohavici až po koleno, sundal si boty, ponožky a bez rozmýšlení strčil nohu do ohně. Neuběhlo ani půl vteřiny, když Žeňa prudce vytáhl nohu a svůj pohyb doprovázel specifickými výkřiky a nadávkami. Okolo se začal šířit nepříjemný zápach spálených chlupů. Mladík svým nepředvídatelným činem nejdřív ostatní vyděsil, ale potom je rozesmál. Jeho jednání rozesmálo především Vana.

„Nikolaji Andrejiči! Celá tvoje teorie je blbost!“ snažil se překřičet smích skupiny Žeňa. „Zpotil jsem se, adrenalinu jsem měl na rozdávání, ale jen jsem si spálil chlupy na noze! Teď jak půjdu na pláž s každou nohou jinou. Tomu se říká, pocítíte rozdíl! A jak v zimě? Vždyť mi teď na tu nohu bude zima! A tím vším jsi vinen, Andrejeviči, ty!“

„Proč by měl být vinen on?“ zastal se Nikolaje Andrejeviče otec Joann. „On to všechno říká správně. Ty ses měl před tím, než jsi svoje končetiny strkal do ohně,

poradit s někým moudrým. Tím, že ses přehřál, změnil se u tebe vzájemný poměr CO_2 a O_2 v krvi spolu s kyselozásaditou rovnováhou. Kromě toho máš dnes zcela jiné složení potu. Je tam kromě vody a chloridu dusíku ve velkých dávkách také hořlavá, kyslík obsahující organická sloučenina HCOOH .“

„Cože, cože?! A co to je?“ podivil se Žeňa.

„Jak co? Nasycená monokarbonová kyselina.“

„Nechápu.“

Otec Joann uklonil hlavu na stranu jako by se s výkladem trápil, a pak s úsměvem pronesl a s uspokojením přitom protahoval slova:

„Kyselina mravenčí-í-í...“

Skupina vybuchla tichým smíchem, od kterého, jak se zdálo, se třáslы stromy.

„No...ty...ty!“ vydával ze sebe trýznivě Žeňa, a jen tak tak se držel, aby nedodal nějaká ostrá slova. „Tos mě nemohl varovat dřív?!“

„A jak jsem měl vědět, co se ti v té tvé prázdné hlavice honí? Sám jsi nechal oheň tak rozhořet, sám ses podpálil a já jsem vinen,“ odvětil mu se smíchem Vano, ale potom konejšivě zaúpěl:

„To nic, to nic, tak holt teď budeš tady chodit jako smažené selátko,“ a vychytrale dodal: „Naplněné mravenci.“

„Vždyť jsem to říkal – Inkvizitor! S těmi mravenci jsi mě teda dostal!“

„Skutečně dostal?!“ zatvářil se udiveně Vano. „No počkej, kamaráde, celá noc je ještě před námi.“

Těmito slovy s konečnou platností rozesmál publikum a zcela převedl jejich myšlenky na promyšlení jeho „mravenčí strategie“ vůči Žeňovi a tím pádem i všech možných nočních dobrodružství. Když se nakonec dosyta nasmáli, rozešli se všichni uložit ke spánku, aby se na ranní rybaření dobře vyspali. Jenom Žeňa zůstal sedět u ohně a upozorňoval Vana, že oko nezamhouří. Na což Vano s úsměvem odpověděl:

„No, no, ale jdi. Tak střež můj sladký, ničím nerušený spánek.“

Z deníků Anastasie:

*„Není možné slovy vyjádřit celou tu nádheru, kterou jsem dvakrát prožila za tak krátký čas. Bojím se, že ztratím ten neobvyklý cit, který je ve mně ještě živý, proto spěchám, abych to popsala v deníku. Ohromující vnitřní svoboda, bezbřehá Láska, neuvěřitelně reálný **pocit Jeho přítomnosti...** Valera to pochopil, otevřel se. Je to skutečně Opravdový Život, ze kterého se chvěje duše, mizí iluze. V Jeho realitě není překážek. Bezbřehý pocit svobody, jasné světlo a ohromující vnitřní pocit jednoty s Ním! Škoda, že je lidský jazyk tak chudý a nedává možnost popsat Jeho realitu! Ale je to tak ohromně skvělé být v ní alespoň několik okamžiků! Nedá se to s ničím srovnat! **Je to skutečně velké štěstí Člověka, Člověka, který se vrací do svého skutečného Domova!!!**“*

2

Skrytá realita

Přišel smutný deštivý podzim. Živý oceán zeleného listí se změnil na jasně pestré barvy, když si uspořádal maškarní bál na rozloučenou před tím, než přijdou studené větry, předzvěst zimy. Dny stále méně a méně hýčkaly lidi probleskáváním slunečních paprsků a stále víc se ponořovaly do své neprůhledné šedi. A i sami lidé unisono s počasím se po ulicích pohybovali zamračeně a byli zaujati problémy všedních pracovních dnů. Po slunečných letních dnech, po odpočinku naplněném veselím, se všechno znovu vrátilo do svých obvyklých kolejí.

Žeňa zaklepal na bílé dveře. Ale ne že zaklepal, přímo zabušil jako na buben, a potom vstoupil do pracovny Nikolaje Andrejeviče.

„Doktore, můžu?“ pronesl s úsměvem, a aby ho pobavil, zašilhal očima ke kořeni nosu.

Nikolaj Andrejevič se odtrhl od rutinního papírování, a když pohlédl na příchozího, rozesmál se.

„Jen dál, jen dál, ty beznadějný paciente!“

Vstal zpoza stolu, stiskl Žeňovi ruku a pohybem ruky mu nabídl, aby se posadil do křesla. Mladík se zpočátku

skromně posadil, ale jak se stále víc nořil do měkkých polštářů, nakonec se v křesle úplně rozvalil a důležitě přehodil nohu přes nohu.

„Ech, je tu u vás příjemně,“ řekl a prohlížel si čistou, prostornou pracovnu. „Ticho. Žádné vzrůšo.... Odpočívej jak to jde.“

„Copak, zalíbil se ti náš ústav?“ usmál se Nikolaj Andrejevič. „Tak co je za problém?! Mohu ti na týden zařídit odpočinek. Jestli chceš, umístím tě na sousední oddělení, do pokoje se zvlášť nezkratnými. Budeš to mít veselé, zajímavé a hlavně přesně podle tvého temperamentu. A jaká to bude „intelektuální komunikace“! Mohu tě přiřadit na volné místo ... do pokoje s Napoleonem!“

„Andrejiči, co blázníš! Mně, miláčka Slovanů, svobodného Susanina do pokoje s nějakým Francouzem?!“

Oba se rozesmáli.

„No, tak proč jsi volal? Něco jsi tam v telefonu drmolil a pak jsi to položil,“ pronesl ironicky psychoterapeut.

„No, jde o takovou věc... Sestřička jednoho mého přítele není tak úplně v pořádku. Přesněji, není vůbec v pořádku. Akorát jí bylo patnáct let. A ona se z ničeho nic rozhodla skoncovat se životem. Za týden se dvakrát pokusila vztáhnout na sebe ruku. Rodina se už bojí nechávat ji samotnou, do školy ji nepouštějí. Střídají se, kdo jí bude hlídat... Ale hlavně, že by člověk řekl, že je úplně to... to by nikdo neřekl. V podstatě je to normální holka, sympatická, dobře se učí, s humorem v pořádku. Odkud se u ní vzalo tohle bláznovství? Záhada.“

„Možná nešťastná láska?“

„To asi ne.“

„A v rodině byl někdo s psychickou nemocí?“

„Odkud to mám vědět? To asi ne,“ a když se mladík zvesela podíval na Nikolaje Andrejeviče, zálučně dodal: „Tady se člověk ani u své rodiny nedobere k podstatě věci. A ještě abych věděl o cizích „broucích“ v hlavě?“

Nikolaj Andrejevič se usmál a jako obvykle máchnul rukou.

„No co se tebe týče, tak je všechno jasné.“

„Jak komu,“ namítl Žeňa s tichým povzdechem. „Zkrátka nevědí, co mají dělat: dát ji na psychiatrickou kliniku nebo ne. Tak hledají dobrého doktora. Poradil jsem jim, aby se obrátili na vás, tak říkajíc, z naší velké známosti. Je přece potřeba lidem pomáhat.“

Nikolaj Andrejevič se usmál nad jeho vesnickým přízvukem a řekl:

„No když je to zapotřebí, tak pomůžeme. Tím spíš, že je to z naší velké známosti...“

Domluvili se, kdy k němu Žeňa přivede dívku s jejími rodiči na příjem. Když si Nikolaj Andrejevič zapsal do diáře datum a čas, s úlevou si povzdech a vážně řekl:

„A já už jsem myslel, že je něco s tebou ...“

„Ale ne, se mnou je všechno v úplném pořádku,“ odpověděl Žeňa se spokojeným pousmáním a pyšně dodal: „Já jsem zdrav!“

„Zdraví lidé neexistují. Jsou jen ti nevyšetření,“ upřesnil jemně Nikolaj Andrejevič a upřeně se díval Žeňovi do očí.

„Ale jdi, Andrejičil“ zavrtěl se Žeňa neklidně v křesle a usmál se. „S tebou si jenom začnu! Už by sis mě taky zapsal mezi blázny.“

„No co, v každém z nás je výhonek schizofrenie. Hlavní je ho...“

„Co?“

„Nezalévat.“

Žeňa se ušklíbl.

„No tak děkuji, doktore, dám na vaši radu...ohledně té mé rostliny.“

Znovu se rozesmáli a v tomto veselém duchu se Žeňa snažil co nejrychleji rozloučit.

Alině bylo pouhých patnáct let. Patnáct let... Jaká krátká doba pro historii státu! Ale jak dlouhá, důležitá se zdá pro osobní poznání světa, zejména když je to tvých prvních patnáct let prožitých na tomto světě... Kolik nového se před tebou otevírá, kolik tajemství je ještě před tebou tam, v řece života plné vody, která lidským proudem protéká za rodinnou skořápkou bytí. Jak dobrou se zdá být tato řeka zdálky, jak přitažlivý je její pohyb, když ho pozoruješ z teskného rodinného úkrytu! Tolik se člověku chce ponořit se do ní, stejně tak se mu chce získat dlouho očekávanou samostatnost a spolehlivý vor, aby bylo možné bezstarostně plout po této řece a pociťovat pouze štěstí z takového zajímavého putování. Samé sny, naděje a zcela chybějící zkušenosti s ponořením se do reálné skutečnosti...

Mládí má své neopakovatelné kouzlo, zvláště když se právě rozvily jeho překrásné něžné okvětní lístky. Alina byla sympatická dívka, jakož i většina jejich vrstevnic. Měla stejné zájmy jako mnohá děvčata jejího věku. Stejně jako všechny se ze všech sil snažila ve skupině odlišit svou individuálností, k čemuž využívala obvyklou sadu prostředků náctiletých. Co se týče srdečních záležitostí, ty se zatím omezovaly na veřejné vyjádření lásky k mladým oblíbencům estrády a také na tajné vzdychání nad populárními chlapci ze školy. Některá děvčata z její třídy už měla svého chlapce, s nímž se při vhodné příležitosti snažila demonstrovat před kamarádkami „rodinné vztahy“. Ze všeho nejvíc ale měly dívky rády, když mohly projednávat tyhle vzájemné vztahy před svými vrstevnicemi. Alina nevěděla, jak se má v této otázce projevit, tak všem vyprávěla, že má taky chlapce, který jakoby bydlí v jiném městě. Poznali se prý u moře, byl na vojně a teď má svůj byznys, spolu s bratrem si otevřeli obchod s potravinami. Celkově

vzato, jen to nejlepší, co mohla vykreslit dívčí fantazie, bylo vtěleno do obrazu tohoto ženicha. A aby to bylo věrohodné, nosila Alina kamarádkám do školy „od něj“ dopisy, které sama úspěšně vymýšlela a psala a napodobovala přitom bratrův rukopis. No a s jeho fotografií, kterou tajně vzala z vojenského alba téhož bratra, se téměř nerozloučila, a při každé vhodné příležitosti dávala najevo svůj něžný vztah k svému milovanému.

Ale jednou se v jejím životě všechno změnilo. Ve škole se objevil nový chlapec z vyšší třídy. Říkali mu Vlad. Okamžitě na sebe přitáhl pozornost mnoha dívek jako nepoznaná, přitažlivá bytost v jejich šedém, nudném školním životě. Mnohá děvčata se do něj prostě zbláznila. A tato srdeční záležitost se nevyhnula ani Alině. Spolu se svojí kamarádkou Marinou ho začali sledovat jako stín. Kromě svých ostatních kladů se mladík dobře vyznal v moderní hudbě. Proto když ho vzali za DJ pro pořádání školních diskoték, stal se pro mnohé zbožňovaným místním idolem. A nemluvě o fanynech Alině a Marině, které mu byly už dávno oddány.

Vlad byl typický lídr. Dívky ohromovala jeho galantnost a chování dospělého muže. Uměl se postavit nejen za sebe, ale i za celou partu, čímž si rychle získal autoritu a úctu mezi ostatními studenty. Po škole se začaly šířit úplné legendy. Dokonce i učitelé s ním mluvili nějak jinak, s úctou, ne jako se všemi ostatními, a předpovídali mu kariéru diplomata nebo politika. V jeho pohledu, způsobech a mluvě byla určitá skrytost, dospělá zkušenost, což ho výrazně odlišovalo od jeho vrstevníků a dodávalo mu to zvláštní tajné kouzlo.

A tak se stalo, že Alina a Marina se staly stálými členkami jeho party, se kterou chodily na různé akce. Zbožňovaly svého idola a tajně na sebe navzájem žárlily, když si dovolil věnovat trochu víc pozornosti sokyni. Vlad se scházel s různými dívkami. Ale jednou, po jeho neshodách s další jeho přítelkyní, se stalo něco, co se zdálo

být pro Alinu neuvěřitelné. Vlad ji navrhnul, aby se stala jeho dívkou. Alina z toho nenadálého štěstí div neztratila vědomí. Vždyť o tom tak snila a byla připravena obětovat všechno, jen aby se sen stal skutečností.

Jak se ale následně ukázalo, její štěstí v podobě vzdychání a nevinných polibků zdaleka netrvalo věčně, ale pouze „jeden měsíc a pět dní“, jak popisovala dívka, to pro ni byla doslova konečná. Všechno se to zhroutilo v jeden den, když se mladík, aniž by se to nějak zvlášť snažil vysvětlit, začal scházet... A s kým?! S její nejlepší kamarádkou. Marina se stala další favoritkou, která kvůli „velké lásce“ zpřetrhala s Alinou veškeré vztahy. Ta ze zoufalství upadla do depresí. Naštěstí byla její třídní učitelka zkušený pedagog, která už mnoho let pracovala s dospívajícími. Když viděla dívčin stav, začala ji nakládat různé úkoly týkající se organizování školních akcí. Zátěž pro veřejné blaho a nová parta postupně Alinu odvedly od srdečných záležitostí a díky tomu se úspěšně dostala z depresí.

Ovšem život je nepředvídatelný. Jednou když se Aliny rány na duši více méně zacelily, došlo k pro ni nečekanému obratu událostí. U Aliny doma se nečekaně objevila se slzami v očích.... Marina. Opakovalo se s ní úplně přesně to samé, jen konec byl ještě víc dojímavý. Marina se snažila Vlada udržet, tak zašla mnohem dál než kamarádka a obětovala svou dívčí nevinnost. Ale neuběhly ani čtyři dny od této události, když vůči ní Vlad najednou zlhostejněl. Toho večera byla Marina ke kamarádce nanejvýš upřímná. Nepřestávala ji prosit o odpuštění a truchlit, že je určitě jasné, že ji Vlad opustil kvůli tomu, že je v posteli nezkušená. Marina hořce oplakávala svoji ztracenou lásku. Ani Alina nezůstala chladná, také se neudržela a rozplakala se. Pravda, neplakala kvůli tomu, že svého času přestala kamarádit s Marinou, ale proto, že si vzpomněla na svou hořkost a na bolest ze své ztráty. Když si kamarádky navzájem

všechno odpustily a už společně vzlykaly nad ztraceným štěstím, začal najednou zvonit telefon.

Paradoxně to byl Vlad, který se neznámo jak dozvěděl, že je teď Marina u Aliny. No ještě víc neuvěřitelná byla jeho slova. Vlad je obě prosil o odpuštění za to, že se k nim tak zachoval. Kál se, ujišťoval je, že se mu obě velmi líbily, že se sám v sobě nevyzná, kterou miluje víc: vedle Aliny myslel na Marinu a s Marinou na Alinu. Prý jsou pro něj jak spřízněné duše. Po deseti minutách rozhovoru už kamarádky poslouchaly Vlada s nadšením a svými oušky se tiskly k telefonnímu sluchátku. S rozechvěním zatloukla jejich srdce v hrudi a v očích zablikaly záblesky někdejšího štěstí. Vlad je v ten okamžik pozval k sobě domů na večírek, aby nějak zahladil svoji vinu a smířili se. Po tomto rozhovoru Alina s Marinou radostí zapištěly tak, že se zdálo, že hlas tohoto dívčího štěstí slyšeli až na druhém konci planety.

Když nastal dlouho očekávaný pátek, dívky se co nejdokonaleji namalovaly, oblékly si své nejlepší věci a vydaly se na večírek. U Vlada bylo asi dvanáct mladých lidí, mnoho z hostů dívky neznaly. Všechno to vypadalo docela zajímavě a přitažlivě. Vždyť jak je známo, každý člověk si přeje na neznámé lidi udělat ten nejlepší dojem a ukázat se v tom nejlepším světle. Zněla příjemná rytmická hudba a byla zábava.

Mezi přítomnými se nacházela jedna dívka z vyšší třídy jménem Káťa. Před tím, než přišel Vlad na školu, neznala nic. Nic extra, jak ji označovala Marina – „šedá myš“. Ale soudě podle školních klepů, právě ona byla první z dlouhé řady dívek z této školy, s nimiž se začal Vlad scházet. Byla teď k nepoznání. Z ošklivého káčátka se nezměnila v labuť, ale v úžasnou šelmu. Ve škole ji teď neříkají jinak než Ket. Jen kvůli tomu, aby mohli stát vedle ní o přestávce, se byli kluci schopní poprat v průjezdu před školou, jak mezi sebou soupeřili. Člověk získal takový dojem, že celá mužská polovina školy si jí náhle všimla.

U Ket se objevil jakýsi jemný šarm, který dřív neměla. Navíc dřív její školní výsledky nebyly právě nejlepší. A teď, neznámo jak se to stalo, jako by někdo kouzelným klíčem odemkl schránku její paměti. Jinak řečeno, její přeměna byla víc než nápadná, a z toho důvodu začaly o Vladovi kolovat po škole prostě fantastické legendy.

Na večírku se Ket chovala dost skromně, což se Marině a Alině líbilo bez ohledu na to, že obvykle se takové dívky považovaly spíše za soupeřky. Ket se na Vlada demonstrativně nevěšela, jako to dělaly jiné, a vůbec přišla na večírek bez své obvyklé oddané suity přátel, což v určité míře činilo její šance stejné jako ostatních děvčat.

Toho večera Ket přišla k Marině a Alině a bez jakékoli domýšlivosti se s nimi prostě přišla blíže seznámit. Už za dvě hodiny ji kamarádky zbožňovaly a svěřovaly se jí se svými největšími dívčími tajemstvími. Ket jim také řekla mnoho zajímavého a v očích dívek vyzdvihla Vlada na nedosažitelný piedestal. Mezi tím vším jim také pověděla, že existuje jakoby užší skupina lidí, kam patří Vlad. Je to víc než rodina. Ten, kdo se do této skupiny dostane, se sblíží s jejími členy na věky, a žádná síla je už nemůže odloučit. Dívky byly zaujaty. Tolik chtěly otevřít tajnou skříňku v životě jimi zbožňovaného Vlada a samy se dostat mezi „elitu elit lidské společnosti“. Ket ale zareagovala na jejich přání trochu s pochybami a řekla, že dostat se tam, je velmi složité a že je třeba projít zkouškami a být připraven splnit všechno, co jim řeknou. Tato záhadnost kamarádky ještě víc zaujala a bez otálení vyjádřily svůj souhlas. Ket slíbila, že se za ně přimluví, kde je potřeba, vždyť podle jejího názoru byly prostě „skvělé dívky, které si zaslouží lepší život“. První zprávu jim slíbila přinést už v neděli a domluvily se, kde se sejdou.

Marina a Alina byly radostí bez sebe. Z večírku se vracely docela pozdě a celou cestu probíraly to, jak vroucně Vlada milují a jak jsou kvůli jeho lásce schopny všeho, jen aby s ním byly na věky. Se zvláštní inspirací si

vychutnávaly téma o Ket, jak se taková šedá myš stala královnou všech chlapců. A shodly se na jediném názoru, že k tomu došlo výhradně díky oddanosti nějaké tajné rodině.

Alina bydlela v osmipatrovém domě, Marina v rodinném domku nedaleko. Kamarádky v pořádku došly k Alininu domu a byly stále v tom nejlepším duchovním rozpoložení. Dívaly se na hvězdy a náhle se rozhodly vylézt na střechu Alinina osmipatrového domu, aby si jako v dětství mohly lépe prohlédnout ten kouzelný hvězdný svět. Když se dostaly nahoru do jejich dávné „nebeské říše“, chvíli seděly, prohlížely si ohromné hvězdné nebe a začaly snít o tom, jak šťastně budou žít, až se stanou takovými, jako je Ket. Nakonec se jejich rozhovor opět stočil k Vladovi, jeho okouzlujícímu vzhledu, přednostem, potom k jeho činům a k tomu, že očividně zcela neuvěřil v jejich upřímnou lásku k němu. A tu Marina nečekaně navrhla dokázat svoji smrtí oddanost a lásku k němu a k tajné rodině. Když prý umřou, tak všichni pochopí, nakolik vroucně ho milovaly. A Vlad bude hořce truchlit, že nemá žádnou z nich, a bude litovat toho, co udělal. Kamarádky se navzájem dalšími slovy víc a víc rozpalovaly, pak se vzaly za ruce, a protože byly v neobvykle šťastném návalu, směle se přiblížily k římse. Alina slavnostně řekla, že pokládá svůj život za tu nejlepší kamarádku a za jejich „velkou lásku“ a Marina tím inspirována ubezpečila Alinu o tomtéž a dodala, že teď bude jejich přátelství věčné. S těmito slovy sestoupily dívky až na kraj římsy, políbily se na rozloučenou a ...

Silné mužské ruce je náhle odhodily směrem dozadu na střechu. V důsledku pádu a bolesti se dívky opravdu probraly. Náhle zřetelně slyšely, jak Alinin bratr, který stál před nimi s vyděšeným obličejem, na ně skoro sprostě křičel. Buď v důsledku vlastní bolesti nebo v důsledku mladíkova křiku, ale dívkám naráz došlo, že se skutečně

málem rozloučily se ŽIVOTEM v plném rozpuku mládí, se ŽIVOTEM, který si v poslední době tak užívaly a v němž se „nakonec staly šťastnými“. Až jim běhal mráz po zádech, když si uvědomily své konání, které ani nemohly pořádně vysvětlit. Co se jich to v ten moment zmocnilo? Kdyby to bratr včas nestihl...

Alinin bratr se právě vracel domů a viděl, jak z opačné strany šla Alina s kamarádkou. Loučil se zatím se svými přáteli a všiml si, že obě dívky zašly do vchodu. Šel za nimi prakticky pár kroků. Soudě podle světél se výtah zastavil až v posledním patře. Alinin bratr tomu z počátku nepřidával na důležitosti, myslel si, že spolu s dívkami jel někdo z obyvatel domu. Když ale sestru s kamarádkou doma nenašel ani po pěti, ani po deseti minutách, zmocnila se ho znepokojivá myšlenka, aby raději prověřil půdu a střechu. Mohl se k nim připojit ve výtahu kdokoli... A potom se ukázalo, že jeho kontrola nebyla zbytečná.

Když dívky odhodil od kraje římsy a nebál se o nic míň než ony, nijak s nimi v rukavičkách nejednal. Chytil je za límce a odtáhl je domů. Alininy rodiče byli v šoku, když se o tom všem dozvěděli. Alina to samozřejmě odnesla nejvíc. Marininy rodiče ale nevolali, omezili se jen na to, že Alinin bratr doprovodil dívku až k jejich vchodu.

Víkend proběhl více méně klidně, ale je pravda, že Alina podle příkazu rodičů a staršího bratra měla domácí vězení. Sama ale panikařila z té hlouposti, z toho pokusu o sebevraždu, který byl pro její povahu nepřirozený. Dokonce někde uvnitř sebe byla ráda za takové domácí uvěznění mezi svými nejbližšími. Celé ty dny pomáhala matce v domácnosti. V neděli večer si udělala úkoly, uložila knihy do tašky a s klidným svědomím šla spát.

O půlnoci z neděle na pondělí se Alina náhle probudila s příšernou bolestí hlavy. Viděla, jak matka v podobných případech používala „citramon“, aby se zachránila

před atakem bolesti. Alina se rozhodla, že ji budit nebude, a prostě si vezme tabletku. Dostala se do lékárničky a začala hledat tento bolesti zbavující prostředek mezi ostatními krabičkami s léky. A tu si Alina s hrůzou vzpomněla, že slíbila sejít se v neděli s Ket. Ta schůzka ji kvůli posledním událostem úplně vypadla z hlavy. Alina upadla do hrozného beznaděje a nepřestávala si nadávat: „Jak jsem na to mohla zapomenout?! Ket určitě přišla na schůzku s nějakými novinkami. Možná se jí podařilo domluvit se s „tajnou rodinou“. Já jsem jí tak zradila! Vždyť je to sama Ket! Vždyť ona to může zařídit tak, že se ode mě ve škole všichni odvrátí, stanu se vyděděncem!“ Na Alinu padla vlna takových obav a beznaděje, že z nervového vypětí začala nevědomky rozbalovat všechny tabletky dohromady. Dívčin zmatený pohled padl na hromádku bílých tabletek. V důsledku pocitu bezvýchodné situace se jí náhle silně zachtělo spolknout je všechny najednou, aby rychle ukončila všechny těžkosti svého života a víc se už nikdy, nikdy netrápila. Odešla do kuchyně pro vodu a začala rozlamovat a sypat do sklenice všechny tabletky a prášky. Zapnuté světlo a podezřelý šramocený ale očividně vzbudilo matku.

„Co to tady děláš!“ zakřičela na ni, když se náhle objevila Alině za zády a vrhla se k ní.

Když odstrčila sklenici s kalným roztokem tak div ne silou donutila dívku vyplivnout ty tabletky, které ještě spěšně vsunula do úst. Ale určitou malou část Alina stejně stihla spolknout. V reakci na matčin křik přiběhl otec a bratr. Zatímco zavolali sanitku a vyplachovali dívce žaludek, matka, ač sama nevěděla proč, volala rodičům Mariny. Telefonní zvonek, který vzbudil členy jejich rodiny, se ukázal být víc než včasným.

Matka Aliny jim sdělila své znepokojení a prosila je, aby prověřili, zda je s Marinou všechno v pořádku. Marinina matka překvapená tím, co se tak asi může stát s dcerou v tak pozdní hodinu, přeci jen šla do jejího

pokoje. Když tam ale nahlédla, tak prostě strnula. Strachem se jí podlomila kolena a ucítila v krku pachutí zvratků. Před očima Marininy matky se objevila strašlivá podiváná: dcera sebou křečovitě škubala pověšená na punčoše, která byla přivázaná k okennímu rámu. Dívku stihli zachránit na poslední chvíli a včas ji vytáhli z oprátky. Jak se posléze ukázalo, právě v ten okamžik, kdy Alina polykala tabletky, se Marina snažila oběsit.

Z následného telefonického rozhovoru s matkou Aliny se Marinina matka dozvěděla, že to nebyl asi Marinin první pokus o sebevraždu. Pak ale místo slov díky za včasné zavolání zazněla hrubá obvinění. Marinina matka se domnívala, že právě Alina zapůsobila na její dceru, protože ta by sama na nic podobného nikdy nepřišla. Jak už to ale často bývá, ženy se na ničem nedohodly a akorát se pohádaly.

Po dceřině pokusu o otravu se Alininy rodiče vážně zamýšleli nad psychickým zdravím dcery a začali hledat dobré doktory.

* * *

V domluvenou hodinu přivedl Žeňa do ordinace psychoterapeuta Alinu a celou její rodinu. Nikolaj Andrejevič se s nimi seznámil, pozorně je vyslechl a o samotě si s každým promluvil. Dlouho rozmlouval s dívkou a pozoroval ji. Alina se chovala zcela normálně. Lékař u ní žádné zjevné psychické odchylky a patologie neobjevil. Psychika zcela odpovídala jejímu věku. Rodina, ve které žila, byla pozitivní. Žádné zvláštní těžkosti Alina s rodiči neměla. Ve škole se učila dobře, byla družná, aktivně se zapojovala do společenského života školy. Na její chování si učitelé nestěžovali. Celkem vzato, nebylo se vlastně čeho chytit. Samozřejmě, dívka pociťovala strach z toho, že udělala něco, co pro ni bylo nepřírozené. Když ji Nikolaj Andrejevič poslouchal, stále víc se ujišťoval v tom, že

byla spíš v pozici utvrzující se v životě. Bylo cítit, že neříká úplně všechno, ale obvykle se všechna ta tajemství vysvětlila při další komunikaci. Celkově se Alina projevovala jako zcela normální člověk. Když psychoterapeut sděloval rodičům svůj verdikt, dokonce zavtipkoval, že kéž by prý byli všichni jeho pacienti takoví milí milovníci života.

Zjevnou příčinu jako takovou, která by dívku pobídla k pokusům o sebevraždu, neodhalil. Odchytky ve stavu chování psychoterapeut v prvním případě vyhodnotil jako projev afektu, tedy nervově psychické podráždění se ztrátou kontroly v důsledku dočasného potlačení činnosti mozkové kůry. Dával to do souvislosti s přirozenými procesy rozvoje mozku dospívajícího jedince. Ve druhém případě bylo možné pozorovat projev autoagrese, vyvolané depresivním stavem dívky. Proto Nikolaj Andrejevič radil, aby brala antidepresiva a taky aby absolvovala psychoterapii.

Rodina se trochu uklidnila a všichni odešli domů. Doktor se všem včetně Aliny líbil díky své zdvořilosti, smyslu pro humor a citlivému přístupu. Rodiče Žeňovi děkovali za takovou známost a řekli, že k odborníkovi takové úrovně by se sami asi jen těžko dostali.

Večer se Alinina matka dokonce rozhodla uspořádat sváteční rodinnou večeři, aby všem ještě víc zlepšila náladu. Alina tuto „hurá“ myšlenku podpořila a začala matce pomáhat. Během vaření žertovali a navzájem si vyprávěli vtipy. Matka už začala prostírat stůl a Alina se věnovala přípravě posledního jídla. Děla chleby s máslem a začala mazat nožem máslo na chleba. Ale tu u ní opět náhle došlo k recidivě. Jen co matka vyšla z kuchyně, jakoby se na několik vteřin odpojila od vnějšího světa a řízla se do žil na rukou. Tyto její nepředvídatelné činy rodinu opět nevýslovně šokovaly. Dívku rychle ovázali, dali jí léky na uklidnění a matka zavolala Nikolaji Andrejevičovi.

Lékař měl v tu dobu službu. Zpráva o dívce ho překvapila. Případ se ukázal být vážnějším, než předpokládal. Jiný doktor by se asi co nejrychleji takového „neperspektivního pacienta“ zřekl, ne tak ale Nikolaj Andrejevič. Ten neotálel, dohodl se s kolegy na rychlé hospitalizaci dívky na sousedním psychiatrickém oddělení a zařídil auto, které ji přiveze. Alinu umístili na zvláštní pokoj, vyčlenili pro ni ošetřovatelku a dali jí injekci s prostředkem na spaní.

Ačkoli byla noční služba klidná, Nikolaj Andrejevič do rána oka nezamhouřil. Prolistoval veškerou literaturu týkající se sebevražd, psychologie, sociologie, psychiatrie, kterou v pracovně měl, a mnohokrát analyzoval vzniklou situaci z různých stran. Ale najít jednoznačnou odpověď, která by ho jako profesionála uspokojila, nemohl. Jediné co zjistil, když přemýšlel o minulém rozhovoru s rodiči dívky, bylo, že možná nepřikládal náležitý význam informacím o matce. Ta měla na dívku určitý vliv. A otec se v rozhovoru s ním podřekl, že k jeho ženě v poslední době začali přicházet lidé z jakési nové sekty. Ti s ní jakoby společně četli Bibli, jakési jejich brožurky a besedovali spolu. Matka byla v domácnosti a měla volný čas. Otec se k této matčině zálibě stavěl negativně. Považoval se za pravoslavného. To znamená, že v přítomnosti dívky pravděpodobně došlo mezi rodiči ke konfliktu. A to ji negativně ovlivnilo. A možná že tihle „bratři a sestry“ dokázali nějak zpracovat její vědomí. A ani dívka neříkala úplně všechno. Alespoň jinou příčinu, která by si zasloužila zvláštní pozornosti, v daný okamžik psychotherapeut neviděl.

Když Nikolaj Andrejevič provedl svoji „pracovní“ meditaci, rozhodl se podívat k Alině. Dívka klidně spala a ošetřovatelka se s knihou v rukách snaživě bránila spánku. Když zjistil situaci a pohovořil s ošetřovatelkou, postál ještě chvíli vedle Alininy postele a přemýšlel o tom, co se stalo. A tu, buď díky tomu, že před chvílí

meditoval, nebo díky intuici, zjevně pocítil silné negativní pole vycházející z dívky. Dokonce on samotný se tam najednou nějak necítil dobře. Nikolaj Andrejevič si téměř automaticky vytvořil „obranu“, kterou ho kdysi naučil Sensei. Zeptal se ošetřovatelky, jak se cítí. Starší žena ale jako vždy odpověděla: „Snesitelně“. Když vyšel Nikolaj Andrejevič z pokoje, zbystřil ještě víc. S dívkou zjevně nebylo všechno v pořádku. Na intuitivní úrovni chápal, že podstata toho, co se s ní děje, se skrývá za hranicí prostých příčin, kterými se snažil tento jev objasnit. Tento případ si žádal rychlou konzultaci se Senseiem. Nikolaj Andrejevič se rozhodl počkat do rána a zavolat mu do kanceláře.

Ráno se ale ukázalo, že Sensei už včera odjel někam z města. Nezbylo tedy než postupovat podle obvyklých metodik. Nikolaj Andrejevič kromě psychoterapeutické práce s dívkou a léků požádal kolegy o provedení doplňkových vyšetření EKG, EEG, a aby jí udělali magnetickou rezonanci mozku. Také žádal o konzultaci výsledků s neuropatologem, očním lékařem a internistou. Alinin případ Nikolaje Andrejeviče vážně zaujal v první řadě jako vědce. Bylo to tím, že v poslední době se takové případy stávaly v okolí dost často. Doslova jako příválová vlna se městy přehnala celá série sebevražd dětí a dospívajících, kteří spáchali sebevraždu bez znatelné příčiny. Nikolaj Andrejevič využil tento případ a dal si za úkol přiblížit se k rozluštění této nepochopitelné „dětské epidemie“ zcela zdravých dětí a dle možností se snažit objevit spouštěcí mechanismus sebevražedného chování. Alinin případ se pro něj stal ideálním objektem ke zkoumání.

Když Nikolaj Andrejevič přemýšlel o možných příčinách podobného afektivního chování dívky, rozhodl se zavolat otci Joannovi. Po tom, co se navzájem pozdravili, se Nikolaj Andrejevič zeptal:

„Nevíš, kdy se má Sensei vrátit? Nutně ho potřebuji.“

„Nevím přesně, ale slíbil, že brzy. A co tak spěchá?“

„Ale, to tvoje „mravenčí dítko“ mi přivedlo takový případ...“

Vano se usmál...

„Mravenčí dítko‘?!“ Ten vždycky přijde s nějakým dobrodružstvím. A co je to za případ?

Nikolaj Andrejevič stručně vyprávěl dívčin příběh a nezapomněl zmínit svoji verzi týkající se vlivu sekty.

„Víš co, já jsem, nevím proč, přesvědčen, že právě tady se skrývá vnitřní konflikt dívky,“ odpověděl otec Joann, když psychoterapeuta pozorně vyslechl. „Teď je těch nových sekt až hrůza. Sotva stačíme řešit negativní následky jejich ničivého působení na psychiku lidí. A všechny cílí na mládež. Neumíš si ani představit, kolik se objevilo náboženských organizací destruktivního směru! Je to den ze dne horší! Bez rozmyslu používají techniku psychologické manipulace vědomí k tomu, aby naverbovali nové členy a udrželi si je. Obelhávají lidi svými lživými výklady, všichni usilují o totální kontrolu myšlenek, citů a chování svých stoupenců. Ale skutečný cíl je víc než pozemský – nezákonné obohacení a moc jejich lídrů a vůbec celková zainteresovanost určitých organizací v tom, aby lidé byli v pozici otroků. Tak dělají zombie z jednoho za druhým. A jakou práci dá zkazit mozek mladému člověku? Ani s dospělými se nijak zvlášť nepárou, no a s dětmi... Využívají jejich nezkušenost, neinformovanost, podvádějí je, jak se jim hodí. Mimochodem, dívka je křtěná?“

„Ano, křtili ji před dvěma roky.“

„To je dobře... Tím spíš je tu možný konflikt! Dívku vychovávali v tradicích pravoslavlí, křtili ji už jako dost velké dítě. A potom tihle... přišli a začali ji nakládat podle svého. A komu? Matce. Možná že tady došlo u dívky k nalomení. Ty jsi říkal, že otec tvrdě zastává pozici tradičního křesťanství.“

„Ano. Nakolik se mi podařilo zjistit, v rodině několikrát došlo v přítomnosti dívky k hádce na toto téma. Otec

říkal, že prý jeho křtili a on se jinak křtít nenechá. Matka ale v pouhém čtení brožurek a ve schůzkách s těmito lidmi nic špatného neviděla. Mimochodem, otec několikrát opakoval frázi, že z jeho ženy dělají zombii.“

„Tak vidíš! Jestli se snažili udělat zombii z matky, tak mohli tihle „bratři a sestry“ i dívce vsugerovat cokoli ...“

„Rodiče tvrdí, že dcera se s těmito lidmi nestýkala. Ačkoli... Alina říkala, že v poslední době se jí někdy zdá, jako by jí někdo řídil.“

„Řídil?!“ otec Joann chvíli mlčel a potom pronesl: „Mám nápad! Co kdybychom v rámci psychoterapeutické procedury před dívkou a její rodinou zinscenovali exorcistický obřad!“

„Vymýtání ďábla? To myslíš vážně?“

„Nepospíchej, nech si to projít hlavou. Vždyť pro dívku to bude dobrá psychologická podpora. Jestli věří, že jí někdo řídí.... A my z ní toho démona jakoby vyženeme, vsugerujeme jí, že díky církvi bude spasena. A když budou na té seanci přítomni rodiče, tak z domu ještě odstraní tu pseudoliteraturu... Uvidíš, dívka se uklidní a v její psychice se všechno vrátí na své místo.“

„V podstatě je to docela možné. A proč to jen zinscenujeme a neprovedeme doopravdy?“

„Uvědom si, že dokázat, že v dívce je skutečně ďábel, je složité. Tím pádem získat svolení od nejvyšších duchovních k tomuto obřadu také není jednoduché. Ale zinscenování bude pro dívku dobrá psychologická podpora. Konec konců pokud bude společně s rodiči přítomna modlitbám, hůř jí nebude, dokonce naopak, vnese to do rodiny harmonii. Zároveň dívka uvidí, že matka od křesťanství nikam neodešla a všechno v jejich rodině zůstalo jako dřív.“

„No co už, tak to zkusme, možná to opravdu pomůže... Je potřeba něco udělat. Nebudeme ji přece pořád držet na tlumících lécích. Já promluvím s rodiči. Pokud budou souhlasit, zkusíme to.“

Tím ukončili jejich rozhovor.

V domluvený den ke kostelu otce Joanna přijela dívka rodina v plné sestavě spolu s psychoterapeutem a Žeňou. Otec Joann všechny vřele přivítal, včetně Ženi, jen se na něj lehce sotva znatelně usmál. Žeňa si prostě nemohl nechat ujít takovou událost a ještě navíc spojenou s činností otce Joanna. V ten okamžik se ale Žeňa choval víc než korektně, chápal vážnost situace, kterou mu Nikolaj Andrejevič srozumitelně vysvětlil, a tak se tvářil, že kněze vidí poprvé. A je třeba poznamenat, že toho dne pro sebe mladík objevil v otci Joannovi zcela nového člověka.

Několik hodin za sebou kněz spolu s jeho církevními pomocníky četl modlitby. Nejen že byl jeho hlas tak nějak dobře postaven, ale svojí intonací a silou pronikal až do hloubi duše. Očividně se projevovala jeho předchozí profesionální příprava v oblasti psychologie. Dokonce i Žeňa, který se k celé této proceduře stavěl skepticky, byl natolik uchvácen, že poklekl a začal se křížovat. Nakonec dívku pokropili svěcenou vodou. Tato procedura silně emocionálně zapůsobila na všechny přítomné. Když se Nikolaj Andrejevič loučil s otcem Joannem, poznamenal:

„No působivé... Taková akustika, to světlo... A dívka, jak se dívám, téměř upadla do transu. Pravda, stále na ni ještě trochu působí antidepresiva. Ačkoli to by mělo efekt zesílit... A vůbec, jsi dobrý, opravdu! Nemám slov!“

„Snažili jsme se,“ odpověděl skromně otec Joann.

„Upřímně řečeno, až takové jsem to nečekal, samotného mě to vzalo u duše... Snad dá Bůh, aby ji to pomohlo.“

„Všechno je vůle Boží,“ odvětil otec Joann.

* * *

Po této psychologické proceduře Alina požádala, aby ji propustili domů. Nikolaj Andrejevič slíbil, že promluví s kolegy, prý je potřeba aspoň pár dní, aby vyřídili papíry

na propuštění. Ve skutečnosti doporučil lékařům nechat ji těchto několik dní pod zesíleným lékařským dohledem, ačkoli soudě podle výsledků provedených vyšetření dívčin stav nevyvolával u kolegů zvláštní obavy. Přesto když dívku propouštěli, Nikolaj Andrejevič na základě své intuice rodiče prosil, aby na dceru dávali zvlášť pozor. Vždyť podle statistiky jsou pro člověka z hlediska recidivy nejvíc nebezpečné první tři měsíce po provedení pokusu o sebevraždu.

Rodiče se snažili řídit se radami psychoterapeuta a vytvářeli doma odpovídající příznivou atmosféru. Odstranili veškerou „nespolehlivou literaturu“. Večer po večeri si Alina podle rady lékařů vzala léky na uklidnění a lehla si do pokoje spolu s matkou. Otec se synem se usadili v kuchyni, aby si zahráli šachy. Měli na paměti slova psychoterapeuta a rozhodli se alespoň zpočátku dávat pozor i v noci. Tato noc připadla na otce. Když dohráli partii, syn se už chystal odejít, když náhle vešla rozespálá Alina, která se chystala na záchod. Ospalým hlasem se zajímala, proč nespí. Odpověděli jí, že se už chystají spát. Otec se synem se na sebe podívali. Ona si jakoby nic došla na záchod, a pak za stálého zívání šla zpátky.

„No nic, tak já jdu taky spát,“ řekl otcovi syn. „Zítra vstávám do práce.“

„Dobrou,“ kývnul otec.

Když bratr procházel kolem Alinina pokoje, s hrůzou uviděl, že jeho sestřička klidně šla na balkón a začala se naklánět přes zábradlí. Chlapec se nerozmýšlel a vrhnul se k ní. Jen tak tak ji stihnul chytit za pyžamo v okamžik, když se dívka skulila dolů. Bratr ji jen stěží udržel ve vzduchu. Její hedvábná noční košile mu rychle vyklouzovala z rukou. Zakřičel na otce, aby mu šel na pomoc. V ten okamžik jakoby se dívka probudila a sama zoufale zakřičela, když před očima uviděla závratnou temnou propast. Jak se snažila zachránit, mrskala se, čímž její noční košile začala rychle vyklouzávat z bratrových

rukou. Ještě chvílku a stalo by se něco, co už by nešlo spravit. Stihla ale přiběhnout probuzená matka a za ní otec. Společnými silami dívku vytáhli.

Všechno se seběhlo během pár vteřin. Rodina ovšem prožila natolik silný stres, že se určitou dobu nemohl nikdo vzpamatovat. Zvonění telefonu sousedů, kteří byli vzbuzeni divokým křikem a byli pohoršeni jejich chováním a rušením nočního klidu spících občanů, je paradoxně trochu přivedlo k sobě. Dívku nacpali prášky na spaní, ale i tak rodiče ani bratr do rána nezamhouřili oka. Smutně seděli u postele spící Aliny, přemýšleli nad neštěstím, které je potkalo, a kladli si otázku: „Jak budeme dál žít?“

* * *

Když Nikolaj Andrejevič uslyšel o tom, co se stalo, nebyl v šoku o nic míň než celá rodina dívky. Ovládl ale rychle svoje emoce a zcela se ponořil do nové analýzy daného problému. S něčím takovým se ve své praxi ještě nesetkal. Pro tento případ nenacházel žádné vysvětlení. Aby člověk bez psychických poruch a patologií, bez jakékoli motivace a ještě pod vlivem antidepresiv, mohl tak klidně spáchat sebevraždu?! No to už bylo příliš!

Čím víc Nikolaj Andrejevič porovnával fakta, tím těžší pro něj bylo objasnit dokonce i své staré předpoklady. Všechno to bylo dost zvláštní a nepochopitelné. Věděl, že podle statistiky to není jediný případ. Ze všech sebevrahaů pouze třetina trpěla poruchami psychiky a byli u nich psychické patologie, ale ostatní, tedy víc než polovina případů to byli lidé zcela normální. A pokud dříve Nikolaj Andrejevič připisoval tyto případy dočasným depresím, životním zmatkům, osobním názorům těchto lidí na svět, tak ho Alinin případ donutil, aby se na své staré závěry podíval z jiného úhlu pohledu. Ale jaký se mohl vytvořit názor na svět v hlavě patnáctileté dívky? Nejspíš zatím žádný.

Nikolaj Andrejevič se domníval, že když přijde na prvotní příčinu tohoto případu, dostane odpověď na otázku, co ponouká zcela normální lidi k sebevraždě. A jak je známo, když je stanovena diagnóza, snáz se volí vhodná terapie.

Dívka se znovu ocitla v nemocnici. Nikolaj Andrejevič už vyzkoušel různé psychoterapeutické způsoby a postupy, tak se odhodlal zkusit hypnózu. Opravdu odhodlal, protože od té doby, co o ní vedl důležitý rozhovor se Senseiem, který se k podobné praktice stavěl záporně kvůli jejímu negativnímu působení na individuální mechanismy lidské psychiky, začal Nikolaj Andrejevič využívat hypnózu zřídka. V tomto případě vyhodnotil situaci jako bezvýhodnou. Navíc ani Sensei nebyl ve městě, aby s ním tak vážný případ prokonzultoval...

Za pomoci sugesce uvedl Nikolaj Andrejevič Alinu do hypnózy, a přikázal jí, aby si vzpomněla na všechno, co se odehrálo v okamžiku prvního pokusu o sebevraždu. To, co uslyšel, ho jako odborníka ohromilo. Obvykle se veškeré reálné informace získané zvnějšku fixují na úrovni podvědomí, obrazně řečeno se tam uchovávají jako na pevném disku počítače. Mnohé z těchto informací jsou zbaveny vědomé analýzy. Člověk si ve svém vyprávění může nepamatovat některé drobnosti. Ale podvědomí, pokud ho správně řídíme, reprodukuje všechno přesně včetně drobností.

Jenže to, co objevil Nikolaj Andrejevič, bylo víc než neuvěřitelné. Namísto reálného obrazu činu předávalo podvědomí dívky jakýsi zcela iluzorní obraz vnímání. Bylo to ohromující, ale její podvědomí dokonce nezaznamenalo, že stála na okraji střechy. Alina se jakoby nacházela vedle malé říčky. Někde vzadu plál silný oheň a před ní na druhém břehu byl krásný, tichý, útulný palouk. A stačilo jen přeskočit tu malou říčku...

Nikolaj Andrejevič byl ohromen. Vždyť dokonce, i když je u člověka smazána informace z vědomí, tak hluboko v podvědomí stejně zůstanou „ztracené“ soubory paměti.

Ale tady to vypadá, že v té hloubce, kde se zaznamenává realita, je tato realita zcela změněna. To znamená, že právě do této nedosažitelné hloubky podvědomí byly vloženy zcela jiné informace, díky čemuž byl dívčin pud sebezáchovy blokován a podvědomí pracovalo ve zcela jiném režimu. Její vědomí tedy vnímalo všechno absolutně jinak. Považovala iluzi za realitu. Jaká mohla jinak být říčka na okraji střechy osmipatrového domu?! Tím pádem je potřeba realitu toho, co se stalo, hledat hlouběji než na úrovni podvědomí. Na východě nazývají tento pramen skutečným „já“, u nás „duší“.

Nikolaj Andrejevič prověřil i ostatní Alininy sebevražedné pokusy. Ukázalo se, že pouze v případě otravy podvědomí dívky předávalo adekvátnější obraz prožitků, který zcela odpovídal popisu očitých svědků a i samotné dívky. Tady si nevšiml ničeho zvláštního. Zcela typická situace – sebevražedný pokus byl proveden ve stavu úzkosti, paniky, při projevech deprese, „tunelovitě“ omezeného vědomí. V ostatních případech to byla úplná záhada. Celkový obraz se vykresloval docela strašidelně. Působilo to tak, že u Aliny, která byla v té nejlepší náladě, náhle docházelo k výpadku paměti a dívka se nekontrolovaně pokusila o sebevraždu. Přičemž nešlo o zinscenování sebevraždy jakožto vydírání, nebo aby k sobě přilákala víc pozornosti, ale šlo o surovou sebevraždu se zjevně smrtelným koncem. Jaký byl tedy skutečný spouštěcí mechanismus jejich sebevražedných pokusů?

Čím víc se Nikolaj Andrejevič ponořoval do tohoto tématu, tím víc otázek se u něj objevovalo. V lékařské literatuře také narážel na samé otázky a jen na několik málo odpovědí, a to ještě na zcela hrubé fyziologické úrovni. Vznikal u něj takový dojem, že věda v této otázce šla po hmatu bludištěm sebevražd spáchaných lidmi, a to ještě v neprůhledné mlze možných příčin. Každý její krok byl dostatečně opatrný, a každé její zkoumání

případů bylo vysvětlováno z jednostranné pozice dohadů a předpokladů. Nikolaj Andrejevič se cítil být právě takovým poutníkem, který zabloudil v neprůhledné mlze při hledání přesvědčivé odpovědi na záhadné jevy v psychice člověka. Můžeme říci, že se ve svém zkoumání dostal do slepé uličky. Jak se Nikolaj Andrejevič domníval, jediný, kdo by mohl vnést do tohoto problému světlo, byl Sensei. Ale ten odjel. A tak se Nikolaj Andrejevič rozhodl použít jako „výjimečnou výjimku“ Senseiovu techniku ke změně stavu vědomí, která umožňuje probudit a vyzvat k diaлогу skutečné „já“ člověka.

Ten den se stal pro Nikolaje Andrejeviče ne obyčejným dnem, ale jak se domníval, epochálním objevem v historii lidstva. To, co od Aliny uslyšel díky použití speciální Senseiovi techniky, ho znovu ohromilo co se týče správného pochopení globálního chápání života lidské Bytosti před a po smrti.

Hned první den, co byl Sensei v práci, přispěchal k němu do kanceláře Nikolaj Andrejevič se svým „grandiózním objevem“. Podrobně mu vyložil celou historii s Alinou a také mu pověděl o svých pokusech, jak najít skutečnou příčinu spouštěcího mechanismu sebevražděného chování dívky. Sensei ho jako obvykle poslouchal mlčky a pozorně. Pouze jednou pronesl zvláštní větu: „Pochopitelně, dívka se otevřela“. Když psychoterapeut ve svém vyprávění došel ke svým experimentům s využitím hypnózy, Sensei odmítavě zavrtěl hlavou.

„Ano, já chápu, chápu,“ spěchal s omluvami svého konání Nikolaj Andrejevič. „Ale jiná možnost nebyla. Tím spíš, jak se potom ukázalo, že moje úsilí nebylo zbytečné...“

Podrobně vyprávěl o dívčině podvědomém vnímání neexistující reality a s nadšením přešel k svému hlavnímu objevu, kterého dosáhl s využitím Senseiovi techniky.

„Představ si, došel jsem dokonce ke dvěma grandiózním objevům. Neuvěřitelné, ale je to tak! Za prvé se

ukazuje, že „černou skříňku“ podvědomí je možné překódovat. Vždyť teď se má za to, že hluboké vrstvy podvědomí zaznamenávají všechno a navždy. Tedy, že pokud je ve vrchních vrstvách podvědomí možné informaci ještě nějak vymazat, zaměnit ji během hypnózy, tak v hlubokých vrstvách podvědomí je něco podobného prakticky nemožné. Vždyť to funguje jako záznam „černé skříňky“ v letadle. U nás v praxi byly případy, kdy se lidé během operace nacházeli pod celkovou anestézií v nevědomém stavu, ale potom, pod vlivem hypnózy, přesně reprodukovali všechno, co dělali a říkali lékaři během operace. Celkově se mělo za to, že tuto „černou skříňku“ podvědomí není možné překódovat. A teď tohle! Hluboké vrstvy podvědomí dívky předávají neexistující realitu. To tedy znamená, že překódování možné je!

V porovnání s druhým objevem jsou to ale jen maličkosti. Ukazuje se, že Osobnost člověka se skutečně uchovává i po smrti, přesněji po reinkarnaci, a v průběhu následujícího života! To se může pro lidstvo stát epochálním objevem! Vždyť mnozí lidé, když upadají do deprese, vidí svoji duševní spásu před životními problémy ve smrti. Ale smrt, vezmeme třeba jen tu sebevraždu, jak to tak vypadá, je ve skutečnosti nezachrání, ale naopak to všechno zhorší. A hlavně, lidé to pocítují na hluboké vnitřní úrovni podvědomí. V tom tedy spočívá jejich strach ze smrti! Člověk podvědomě cítí, že sebevražda není vysvobození, ale naopak prohloubení vnitřní krize, přičemž pak je absolutně nemožné cokoli napravit“.

Sensei zpočátku jako obvykle poslouchal, co Nikolaj Andrejevič vypravuje. Když ale začal mluvit o „černé skříňce“, nějak se napnul a začal poslouchat pozorněji.

„Rozhovor se skutečným „Já“ dívky mě prostě ohromil! Ještě několik takových důkazů a bude možné mluvit o vědeckém objevu tohoto fenoménu. Umíš si představit, jak by tyto znalosti o duši mohly změnit život člověka a celé lidské společnosti?! Vždyť je to praktický vědecký

důkaz toho, že Osobnost po smrti pokračuje ve své existenci!“

„Tak stop!“ přerušil Sensei náhle nadšeného psychoterapeuta. „Podle mě jsme spolu už kdysi mluvili o využití této techniky a o vědeckých objevech s ní spojených.“

„Ano, já to všechno dokonale chápu! Přiznávám, slíbil jsem, že nebudu tuto techniku používat. Ale dopadlo to tak... A pak se objevilo tohle! To je.... Tohle poznání je nedocenitelné! Pochop, jak by to mohlo úplně změnit svět...“

„To je přesné, úplně změnit svět. Jenže jakým směrem, o tom ses nezamýšlel?“

„Jak „jakým směrem“? K lepšímu, samozřejmě.“

„K lepšímu? Když ve společnosti dominuje kakodemón?! Pochopit hodnotu těchto znalostí nyní jsou schopni jen jedinci, pro společnost ještě nenadešel čas. A o tom jsem ti říkal už několikrát. Všechno má svůj čas.“

„Vždyť je to ale pro lidi tak důležité, pro všechny. Takový užitek...“

„Užitek? Pro lidi? Vzpomeň si, zda jsi svojí doktorskou disertaci přinesl mnoho užitku? Ani jsi ji nedopsal, a už ji tady utajili. Ačkoli v ní fakticky nejsou žádné důležité znalosti. A ty říkáš, pro lidi.... Všechno má svůj čas.“

Nikolaj Andrejevič si těžce povzdechl, protože pochopil, že Sensei má pravdu. Hned si ale vzpomněl, že nedorekl to nejdůležitější, a pokračoval:

„Ano, to hlavní, co se mi podařilo vyjasnit... Ale raději to vezmu popořádku. Když jsem začal rozmlouvat s dívkou na úrovni jejího skutečného „Já“, ukázalo se, že se mnou mluvila Osobnost muže, který žil docela nedávno v Kalužské oblasti. Umřel v roce 1979 ve věku čtyřiceti osmi let. Neúspěšná operace srdce. Byl to inženýr. Žil jako všichni, standardní schéma: dětství, škola, vojna, vysoká škola, svatba, děti, práce. Pamatoval si svůj minulý život do nejmenších detailů, i když přebývá v novém těle. Pověděl mi mnohé o sobě, o svých pocitech

po smrti, během reinkarnace a zvláště během jeho současného života. Tyto informace pro mě byly samozřejmě šokující!“

Sensei se usmál a už měkčeji poznamenal:

„Netrap se, nebyl jsi jediný, kdo byl v šoku. Pro něj byl podobný rozhovor také neobvyklým jevem.“

„Ano? Tak to mě mrzí, že jsem si rozhovor nenahrál... Říkal, že když prožil to, co se s ním stalo po smrti, začal zcela jinak chápat a docenovat život. Toto osvícení ale přišlo příliš pozdě, protože on už nemůže nic napravit. Když se nachází v novém těle, pociťuje paradoxní situaci. Na jedné straně velmi jasně pociťuje blízkost věčnosti, blízkost ohromné duchovní síly. A velmi by se chtěl ponořit do této Božské síly a zbavit se neustálých utrpení vyvolaných jeho myšlenkami a skutky minulého života. Na druhé straně se cítí být jakoby vnitřním pozorovatelem nové Bytosti s novým tělem. A s hrůzou sleduje, jak nová Bytost, tedy Alina, dělá ty samé chyby. Působit na ni ale nemůže. V důsledku převahy špatných myšlenek a skutků nové Osobnosti se jeho utrpení několikanásobně zhoršují. Podle jeho slov je tento stav to, co nazýváme peklem.“

„A to ještě není všechno,“ pokrčil rameny Sensei. „Kdybys tuto Osobnost prozkoumal ještě hlouběji, mohl bys v ní objevit Osobnost z předešlé reinkarnace, která přitom netrpí o nic méně než tato. A pod ní je další trpící. A tak dál.“

„Zajímavé, zajímavé... A jak je to možné vysvětlit?“

„Samozřejmě je možné to vysvětlit. Ale chápej, když ti to začnu vysvětlovat jazykem své vědy, tak sotva něco pochopíš.“

Nikolaj Andrejevič se usmál a povzdechl.

„To já už znám. O to ani neusiluju. Prostě mi to vysvětlí obrazně, jak se říká tak, aby to pro mě bylo srozumitelné.“

Ted' se usmál Sensei.

„Srozumitelné říkáš?“ Chvilí přemýšlel a pak v žertu pronesl. „No dobře. Představ si, že duše je vajíčko a spermie jsou Osobnosti v těle po reinkarnaci. Osobnost se během svého života, v našem případě spermie, přibližuje k vajíčku. Celý život se okolo ní vrtí, otáčí, ale nedaří se jí ho oplodnit. A tak chudinka, když promrhala veškerou svoji životní sílu, zůstává vedle ní, řekněme, uschlá v podobě Osobnosti s celým svým komplexem méněcennosti. Pak prochází reinkarnací. Další spermie-Osobnost se vrhá k tomu samému vajíčko-duši. A i ta celý svůj život jen povrtí ocáskem, jak se pohybuje materiálním směrem. A místo na duchovní oplození vajíčka promrhala svoji životní energii na vlastní egoizmus. Když došla životní síla, odehraje se s touto Osobností ta samá historie méněcennosti, která ji uvrhne do horšího smyslového utrpení než peklo. Opět reinkarnace. Třetí spermie se vrhá k vajíčku. Snaha o oplodnění opět nedopadla. A tak dál. Po uplynutí určité doby v případě, že žádné ze spermií-Osobností se přeci jen nepodaří oplodnit vajíčko-duši, jsou všechny tyto uschlé spermie se smyslovými komplexy, jež se nacházejí vedle duše, zničeny.“

„A vajíčko?“

„To v určitém smyslu taky. Poněvadž kdo potřebuje neoplozené vajíčko-duši, pokud nesplnilo svou funkci? Proto je i ono přeměněno do něčeho jiného. Vždyť jaký je cíl? Aby se Osobnost svojí silou Lásky, čistou Vírou mohla spojit se svojí duší. Proč je to potřeba? Proto, že při takovém oplodnění se rodí zcela kvalitativně nová duchovní bytost, řekněme, anděl. No a právě v něm se reálně projevují vlastnosti, obrazně řečeno, genů věčnosti duše a genů mocné životní síly. Tohle všechno je samozřejmě řečeno velmi hrubě a velmi primitivně. Nicméně se domnívám, že je to dost srozumitelné... Celkově vzato je to přibližně jako v chemii – pokud znáš zákony probíhajících procesů a spojíš dva různé

chemické prvky, dostaneš zcela kvalitativně novou látku, substanci s mimořádnou zásobou energie.“

„Chemie, to je samozřejmě dobrý příklad. Zůstaňme ale raději na fyziologické úrovni. Jakkoli je to směšné, je to skutečně pochopitelnější,“ zareagoval s úsměvem Nikolaj Andrejevič. „Chtěl jsem se zeptat, a když se člověk během života duchovně probíjel k tomu vajíčku-duši, ale za život to například nestihl? Potom co?“

„Celkem vzato, každý člověk má svoji šanci během života duši oplodnit a stát se novou bytostí. Hlavní je, aby se mu chtělo dosáhnout svého cíle, aby se zřekl negativních myšlenek a pochybností a zcela se soustředil na jeden cíl: pěstovat vnitřní Lásku své Duchovní podstaty... Pokud jde člověk po duchovní cestě pomalu ale s jistotou, pak, obrazně řečeno, obal vajíčka-duše začíná povolovat pod tlakem Osobnosti. Dokonce i když tato „spermie“ oplodnění nestihla, ale probila třeba jen malinkou trhlinku na cestě k duchovnu, pak další „spermie“- Osobnost zaujímá její směnné místo. Může pak pracovat v trochu lepších podmínkách než její dřívější spolubojovnice. Bude v ní tedy více dobra, od okamžiku zrození více pozitivního.

Vždyť se podívej na děti. V rodině se narodí dvě děti. Při stejných podmínkách výchovy je jedno egoistické, zlé, snaží shrábnout všechno pro sebe, je lhostejné k bolesti ostatních, ale druhé dítě je dobré, štedré, otevřené lidem. To je pro tebe ukazatel práce předešlých Osobností v nich. První dítě se musí během svého života ještě hodně snažit, aby se stalo aspoň trochu dobrým. Hrubě řečeno, aby vyjelo z garáže kakodemonu. Ale druhé už je na duchovní cestě a má možnost posilovat svého agatodemonu silou Lásky. A po své životní pouti každý z nich bude žít se zásobou citů, které pro sebe vypěstoval během života.“

„Ano... To skutečné „Já“ opravdu něco říkalo o „výsledku hořkosti“. Jediné, co zmírňuje jeho bolest, to je tehdy, když u nové Osobnosti dochází ke vzplanutí síly

Víry a Lásky. Pro něj to není jen úleva, ale podobá se to dokonce určitému uspokojení, takovému sladkému spánku člověka sužovaného bolestí, když ta bolest na chvíli utichne. Jakmile ale nová Osobnost uvede do chodu své centrum negativních myšlenek, muka začínají nanovo.“

„Přesně tak. Právě proto se vždy zdůrazňuje Duchovno v životě lidí, dominance agathodemonů,“ doplnil Sensei.

Nikolaj Andrejevič pozorně poslouchal a myslel si, že Sensei bude vyprávět ještě něco, ale když se nedočkal, řekl:

„Kdyby lidé věděli, co je čeká za hranicí, tak by se možná nedopouštěli podobných chyb. Vždyť jak je to u nás? Svati z generace na generaci prohlašují „Věr!“, ale nás stejně šírají pochybnosti.“

„No právě. Ale ve Víře nesmí být pochybnosti! Pochybnosti jsou přípustné ve světě Materiální podstaty. Ale v Duchovním světě, ve světě soustředěných energií, zavání jakákoli pochybnost globálními následky.“

„Ano... To nejzajímavější z našeho případu! Ukazuje se, že tento vnitřní pozorovatel viděl zcela jiný obraz. Na dívku tlačila jakási mocná záporná síla, která jí také zaměnila realitu v hlubokých vrstvách podvědomí. A právě tato síla vládnuocí jejímu rozumu ji ponoukala ke spáchání sebevraždy.“

„Síla, říkáš...“ promluvil Sensei a jeho tvář se tvářila přísně.

Nějakou dobu mlčel, přemýšlel, a potom chtěl něco říci, ale tu se do kanceláře vřítela skupina mládeže a Sensei řekl jenom:

„Dobře, podíváme se na to.“

Domluvili se s Nikolajem Andrejevičem, kdy se zajede na dívku podívat a přepnul se na další porci novinek od skupiny, která přišla.

Nikolaj Andrejevič Senseie vlídně přivítal u vchodu na kliniku a vedl ho jako průvodce po spletitých labyrintech nemocničního komplexu. Nakonec došli až na oddělení, na jehož pokojích leželi potencionální sebevrazi a lidé trpící hlubokými depresemi. Sensei šel zamyšleně po dlouhé nemocniční chodbě spolu s psychoterapeutem. Nikolaj Andrejevič mu vyprávěl o posledních výsledcích dívčíných vyšetření.

Dveře jednoho z pokojů byly otevřeny dokořán. V rohu na posteli ležel zarostlý muž středního věku, lhostejně se díval do dveří. Když procházel Sensei kolem pokoje, náhle se zastavil, podíval se tomuto pacientovi do očí a rychle k němu zatočil.

„Kam jdeš? My musíme dál,“ nepochopil Nikolaj Andrejevič, protože si myslel, že se Sensei zmýlil.

Sensei ale na jeho slova nijak nezareagoval. Záměrně vešel do pokoje a posadil se vedle nemocného. Nikolaj Andrejevič šel s údivem za ním. Muž nevěnoval čas dokonce ani tomu, aby na návštěvníky pohlédl, stále stejně lhostejně hleděl skrze dveře.

„A ty už tady dlouho chytáš lelky?“ zeptal se Sensei a díval se na muže, jako by to byl jeho dávný známý.

„Ano už skoro měsíc,“ odpověděl za něj Nikolaj Andrejevič, který stál vedle Senseie. „Třetí pokus o sebevraždu. Hluboká deprese. Absolutně nekontaktní. Takhle leží celé dny...“

Ale Sensei jakoby slova psychoterapeuta ignoroval. Nečekaně začal recitovat zvláštní báseň:

„Nejvyšší dar nenarozeným být,

Jestliže jsi uviděl světlo denní -

Ó, opačnou cestou rychleji

Navrať se v lůno rodného nebytí.“

Už při prvních verších se v očích nemocného objevila jiskřička zájmu. Otočil hlavu k neobyčejnému

návštěvníkovi a jen co ten přestal recitovat, nadšeně vykřikl:

„Sofokles?! Vy jste také četl tohoto starořeckého dramatika?!“

Sensei se jen záhadně usmál.

„Je příjemné potkat se s člověkem stejného smýšlení,“ zamumlal nadšeně nemocný jakoby sám pro sebe. Potom se z něj ale začal hrnout divoký proud slov. „Nemyslel jsem, že v těchto kuloárech zazní hlas, pronášející tyto nedocenitelné verše člověka, jež tvořil před téměř dva a půl tisíci lety! Podivuhodné! Vždyť jsem o nich právě přemýšlel. Jaká pravdivá slova...“

„Ale jak si pamatuji, pronesl i jiná slova: „Jak strašný může být rozum, když neslouží člověku,“ poznamenal Sensei.

„Ale nechte toho... „rozum“... Rozum je dar člověka a zároveň jeho prokletí. Pamatujete si, co říkal François de La Rochefoucauld: ‚Rozum je vždy obětí podvodu srdce‘. Jak já bych to nechápal? Lidé se vždy snaží ponížit intelekt jiného. Ale daří se jim to špatně. A potom se mu krutě mstí, začínají ho pronásledovat. A pouze smrt je jeho spása! Jako u Cicera: ‚Smrt vzdaluje od zlého a ne od blaha‘.“

„V Bibli, v knize Kazatel v kapitole 9 ve verši 4 je takový zápis: ‚Kdo se nachází mezi živými, ten má naději, stejně jako živému psovi je lépe než mrtvému lvovi‘.“

„Naděje?! Naděje je jen a pouze prázdné slovo,“ pronesl smutně muž. A tu se začal trápit a projevovat veškerou svoji hořkost. „Nikdo mě nechápe, ani přátelé, ani kolegové, ani příbuzní! Proč tedy žít? Proč se někomu daří a takovým, jako jsem já, se dostává jen samých nepříjemností? Skutečně, v čem jsem horší než ostatní? Proč žít dál, když je svět vůči mně plný nenávisti? Když i ona ode mne odešla... Život pro mne ztratil veškerý smysl. Skutečně můžete pociťovat takovou duševní bolest jako já? Bolest, která mne zevnitř šířá a trhá mě na kusy?

Pro mne je život utrpení. A nikdo, nikdo mi to nemůže vymluvit... Já chci umřít.“

„Ty chceš umřít? A co jsi v tomto životě udělal? No, teď umřeš, a co dál?“

„Nebudu trpět.“

„Nebudeš?! Myslíš si, že tam budeš mít klid? Myslíš si, že se tam budeš moci vyprostit ze shluku svého zla, ze shluku své bolesti? Naivní člověče! Tam ti bude ještě hůř. **Neboť vše, co v tobě převažuje teď, se tam ještě znásobí. Tady máš ŠANCI, ale za hranicí zůstane pouze výsledek tvé volby. Co zaseješ, to taky sklidiš...**“

„To všechno je sofistika. Prostě slova, za kterými je prázdnota. Když usínám, je mi dobře. Když se probouzím, je mi špatně. Chci klidně usnout, navěky, a bude mi tam dobře. A tvá slova jsou pouze slova.“

„Pouze slova?!“ Sensei ho vzal za ruku a prudce zatáhl. „Tak pojďme do reality.“

Když toto Sensei dělal, tak muž jakoby ztratil vědomí. Jeho tělem rychle projela křeč, hlava bezduše upadla na polštář.

Všechno zmizelo. Jenom pocit nekonečnosti a neomezené svobody zcela zachvátil vědomí. Pokoj, klid vše zpřijemňuje svým harmonickým prouděním ze všech stran. Jaké blaho! Není tělo, nejsou problémy, není utrpení. „To je opravdu ráj! Jsem volný, nakonec jsem volný!“ zazněla dlouho očekávaná árie odkudsi zevnitř neviditelného vědomí. Náhle se ale rozezněl melodický hlas odnikud: „Naivní člověče, opravdu jsi volný?!“

Stalo se něco hrozného. Někam ho to proti vůli zatáhlo, ačkoli si přál zůstat v tomto blaženém stavu. Jaká mocná přitažlivost! Jakoby někdo roztahoval tvoje vědomí, rozvrstvoval ho na něčem, co je ti velmi podobné. Se strašnou bolestí se znovu projevují všechna minulá negativa, ale ne jen jako útržky, jako je tomu během

posledních okamžiků bytí. Jde o ostrá, totální negativa, jakoby za celý život, a jsou zkoncentrována v jakém-si strašném, palčivém shluku pocitů, nenávisti, zla a strachu.

„Skutečně se opět vrací staré utrpení?! No, Bože můj, je tak těžké, nesnesitelné! Spalující duševní muka tak tíží jako příliš těžké břemeno!“ Dusivý pocit bezvýchodnosti, strach, panika. Prohlubující se tragédie nezvratnosti probíhajícího procesu. „No co je to? To nemůže být... Vůbec nemám životní síly! A jak mám překonat utrpení?!“ Ostrý pocit trýznivé, duševní bolesti, a ani kapka životní síly, aby se to dalo změnit!

Strach roste jako sněhová lavina. Duševní bolest se mnohonásobně zhoršuje. „Ale opravdu jí bylo za života tolik? Ne, ne... To nemůže být... Tyto tenké obaly-Osobnosti, ti, kdo jsou pode mnou – to je jejich bolest! Ale proč mě to tak bolí? Ano to jsem já sám! Jak tíživá jsou ta negativa, jaká bolest z nich vychází... Nesnesu to, už víc nemohu!“

„Kde jsem? Zvláštní... Bolest jakoby ustoupila, ale utrpení duše zůstalo. Duše?! Ó Bože, vždyť je hned vedle! Tady je, mihotá se pod vrstvou jemných obalů jako pod tenkým filmem mýdlové bubliny. Jak zjevně je cítit chvění její věčnosti a klidu... Jak je blízko a přitom nedosažitelná! Neuvěřitelný stesk po skutečném domově! Vždyť by stačila jen kapka životní síly, abych se ponořil do rodné věčnosti, navždy se zbavil trýznivých muk... Tento smyslový kontrast je tak cítit... Ne, v duši nejsou muka, tam je Bůh, tam je klid, tam není místo pro bolest. Všechna bolest je ve mně...“

Rozezněl se dětský pláč. „Kde jsem já? Snad ne v těle dítěte?! V novém těle?“ Ale radost je hned vystřídána tíhou a utiskováním. Tělem miminka projela křeč. „Jak to jen trýznivě bolí! Co je to?!“ „Těžká forma DMO...“, „pronesl s mohutnou ozvěnou vysoký člověk v bílém plášti jakési ženě, která se sklonila nad dítětem. „To nemůže

být pravda. Dětská mozková obrna?! To nemůže být pravda!“ Silná křeč znovu zkroutila bezbranné tělíčko.

„Jaká strašná bolest! Ó Bože, proč? Příliš mnoho negativ? Opravdu byla moje kapka poslední v poháru rovnováhy? Co jsem to natropil! Jaká strašná cena za moji minulost! Co jsem to za hlupáka, že jsem se celý život zavíral do sebe, do vlastního Ega! A co teď? S jasným vědomím se na celý život uzavřít v tomto bezmocném těle?! Co jsem to jen udělal?! Sám jsem se zahubil, vehnal se do mnohem těžších podmínek existence. Vnesl jsem do sebe ještě víc utrpení.

Ale vždyť duše je tak blízko... Ó Bože, odpusť!!! Byl jsi stále vedle mne, ale já... Odpusť!!! Tak hloupě a neúčitečně jsem promarnil Tvůj nejvzácnější dar, Život, tak nicotně málo jsem vykonal dobrého, abych se alespoň o kousíček přiblížil ke skutečně svobodné Tvé Věčnosti... Jak cennou se ukazuje každá prožitá vteřina života... Tolik se stydím a je mi tak nepříjemně za promarněnou záchrannou Šanci...

Co mám dělat teď, když síly a možnosti zůstaly v navždy ztracené minulosti! A v současnosti mohu jen trýznivě pozorovat tytéž svoje hloupé chyby, které už ale opakuje nová Osobnost, její narůstající hněv, který ještě víc zhoršuje utrpení Osobností v ní zajatých. A ony, tím pádem, zhoršují její utrpení svojí bolestí. Bytost bez životní síly, to je tak strašné! Všechno cítím, prožívám, trpím uvnitř své nové Osobnosti, ale změnit nic nemohu... Je to jako začarovaný kruh, kruh pekla, do kterého jsem se zahnal svojí hloupostí, a který se teď pro mne stane spalující věčností ... **Smrt, jak se ukazuje, není spásou před bolestí, pouze prohlubuje to „vnitřní“, co jsi za svůj Život nashromáždil. Bože! Odpusť mi... Odpusť, jestli můžeš...**“

V ten moment upřímné lítosti začalo něco neuvěřitelně mocného a silného vytahovat jeho bytost z invalidního tělíčka dítěte. Bylo těžké odtrhnout ho od této hmoty, ale

opět se objevil pocit nebývalé svobody a lehkosti. Přitom ale zůstal strach, že znovu zůstane nemohoucím pozorovatelem života vlastní bytosti.

Potom ho opět čísi mocná, neviditelná síla začala nahánět do jiného těla. Ale jaké štěstí – bylo to jeho vlastní tělo! Ucítil vůni života, cítil, jak klesl na postel a spojil se se svým zdravým tělem, ve kterém mocně proudila mladá krev. A tyto veškeré neuvěřitelné prožitky, to, že dosáhl své předchozí životní síly v plné míře, zachvátilo jeho rozum. Tu najednou s ohromnou úlevou pochopil, že je ŽIV, že je ve svém rodném těle, a v jeho rukách je tvořivá síla života. **Ale hlavně, že všechno ještě není ztraceno pro jeho vlastní duši, pro osvobození těch jeho Osobností, které pociťují neuvěřitelnou bolest, protože jsou rukojmími své volby. Rozhořelo se v něm obrovské přání ŽÍT, ŽÍT a být užitečný lidem a své duši. Milovat kvůli Lásce a žít kvůli Lásce ke všemu, co je!** Když si to uvědomil, pocítil ne prostě radost, ale jásot těch, kdo se v něm už celou věčnost modlili v obalu vlastního pekla, těch kdo smutně a s lítostí pozorovali skrze její průzračnou stěnu záchranný koráb Duše. A pocítil pohyb tohoto mocného korábu, na kterém on je kapitán, a nabral kurs směrem k věčnosti Stvořitele.

Muž otevřel oči. Podíval se na toho, Kdo ho držel za ruku. V Jeho očích uviděl jas Velkého Světla, v jehož paprscích se odrážel i záblesk jeho duše. Pochopil, Kdo před ním je, a v ten okamžik si uvědomil veškerou úplnost Božího daru v podobě Šance, která mu byla poskytnuta. Poprvé v životě pocítil skutečný pocit plnohodnotného všeobjímajícího štěstí. Nebylo v jeho silách vyjádřit ho slovy, tak silně stiskl s vděčností ruku Tomu, Kdo mu objasnil Cestu. A On, protože ho chápal i beze slov, mu odpověděl stejným upřímným stiskem, jakoby kapitánovi přál šťastnou plavbu. Během tohoto mlčenlivého

okamžiku bylo řečeno vše, co není možné vyjádřit slovy, neboť šlo o skutečnou komunikaci duší.

Muž rychle vyskočil z postele, naházal svoje věci do nějaké tašky a rychle běžel ke dveřím pokoje.

Nikolaj Andrejevič nechápal, co se s pacientem mohlo za minutu stát, a tak za ním zavolal:

„Hej! Stůj! Kam jdeš!“

Muž se ohlédl, objal doktora šťastným pohledem a rychle se k němu vrátil. Stiskl mu s pocitem vděčnosti ruku a promluvil:

„Doktore, neumíte si představit, kolik toho musím v životě ještě stihnout udělat! Doktore, vy si neumíte představit, co to znamená ŽIVOT! ŽIJTE, doktore!“

S těmito slovy vyběhl z pokoje. Omráčen takovou náhlou přeměnou pacienta se Nikolaj Andrejevič bezradně podíval na Senseie.

„Co se s ním stalo?! Sanitář!“

Sensei se usmál a zastavil ho:

„Není třeba. Uzdravil se.“

Vyšli na chodbu a podívali se za rychle se vzdalujícím mužem.

„Stejně nechápu, co se stalo,“ promluvil Nikolaj Andrejevič, který byl stále v rozpacích.

Sensei odpověděl trochu záhadně a zarecitoval verše Omara Chajjáma:

„Peklo i ráj, jak tvrdí pokrytci,
jsou kruhy v paláci Vesmíru.

Když jsem do sebe nahlédl, přesvědčil jsem se o lži.
Peklo i ráj jsou dvě poloviny duše.“

„Nechápu...“ Nikolaj Andrejevič stále hleděl na Senseie tázavě.

„Nenamáhej se, doktore,“ řekl Sensei a přátelsky ho poplácal po rameni. „Hlavně že tvůj pacient to pochopil.“

„A co s tím má co dělat Omar Chajjám?“ pokrčil rozpačitě rameny lékař.

„No Omar Chajjám s tím určitě nic nemá společného,“ pousmál se dobrácky Sensei.

* * *

Když Sensei s doktorem vešli do Alinina pokoje, dívka znatelně ožila a vlídně se s nimi přivítala. Sensei si přisedl, začal se s ní nenuceně bavit a nepozorovaně přecházel k jejímu problému. Po určité době mu začala nejen vyprávět o svém životě, ale jakoby se mu otevírala zevnitř a snažila se předložit vše, co ji v ten okamžik tak tížilo.

Nikolaj Andrejevič se už jako mnohokrát nepřestával kochat tím, jak Sensei vedl rozhovor. Nenuceně se bavil s lidmi různého věku, a to tak, že člověk s ním nejen že mluvil otevřeně, ale velmi si přál projednávat s ním ta nejtajnější témata. Zdálo se, že člověk nejen že o svém problému prostě mluví, ale že přitom pociťuje také velkou úlevu, uspokojení a dokonce zvláštní blahost. Že v Senseiových slovech nachází nejen soucítění a pochopení, ale především dostává neobyčejně jasné a jednoduché odpovědi na otázky, které ho znepokojují. Nikolaj Andrejevič nabyl dojmu, jakoby během tohoto rozhovoru nebyla důležitá slova jako taková, ale že jde o jakási neviditelná vlákna vnitřní komunikace. Sám byl přítomen takovým besedám jako pozorovatel a pociťoval nevysvětlitelný stav duševního pozvednutí. Ze samotného Senseie vycházel opravdu zvláštní, blahodárný závan a blahodárně působil na lidi přítomné kolem.

A tak i teď, když Sensei rozmlouval s Alinou, Nikolaj Andrejevič víc cítil, než chápal, že skutečná terapie probíhá právě na neverbální úrovni. Zatímco dívka Senseiovi ochotně vyprávěla o svých dobrodružstvích, podrobně popisovala srdeční záležitosti a utrpení mladické lásky (což mimochodem svému doktoru tak podrobně nevyprávěla), díval se jí Sensei pozorně do očí. Nikolaji

Andrejevičovi se zdálo, že Senseiův pohled se stále nějak měnil, jakoby se nejen prostě díval, ale jakoby bojoval s něčím neviditelným.

Po skončení rozhovoru dokonce i Nikolaj Andrejevič pocítil jakýsi nevysvětlitelný pocit úlevy, a to už nemluvíme o Alině. Jak se říká, jako by jí spadl kámen ze srdce. V ten okamžik doktor pocítil jakési nevysvětlitelné vnitřní přesvědčení, že teď už bude s dívkou všechno v pořádku, ačkoli vědomí naplněné lékařským skepticismem stejně jako dřív pochybovalo o úspěšném vyléčení této pacientky.

Když vyšli z pokoje, začal se psychoterapeut zajímat:

„Tak jak?“

„Co myslíš?“ zeptal se Sensei vyrušený ze svých myšlenek.

„Jak to s ní bude?“

„Ále... Můžeš ji klidně propustit.“

„Poslyš, tobě se to tedy daří! Pokud nebudeme počítat čas strávený rozmluvami se svěřenci, tak za deset minut dva uzdravení pacienti. Nech být tu vertebrologii! Pojď k nám! Umíš si představit, jaký by to byl užitek pro naši zemi?!“

Sensei se usmál.

„To jsou ti lidé! Každý aby šel právě k vám a udělal to za vás. A sami na to nestačíte?“

„No soudě podle statistiky, nestačíme,“ zasmál se Nikolaj Andrejevič.

„Hm, podle statistiky...“

„No je to tak, čísla ovládají svět,“ snažil se o žert Nikolaj Andrejevič.

„Mýlíš se. Čísla jen ukazují, jak lidé řídí svět,“ namítl vážně Sensei.

„To je taky pravda,“ usmál se Nikolaj Andrejevič. „Tak co se tedy ve skutečnosti s dívkou stalo? Vždyť je to zcela normální dítě. Jaký byl tedy spouštěcí mechanismus páchání jejich sebevražedných pokusů?“

„Zajímáš se o to jako vědec?“ zeptal se jaksi zvláště Sensei.

Nikolaj Andrejevič si s odpovědí tak trochu nevěděl rady.

„Ne, no proč by... A jako praktický psychoterapeut taky. Neumíš si představit, nakolik jsou teď nanejvýš aktuální otázky autoagrese a sebevražd zejména mezi dětmi. Alinin případ se stal pro poslední dobu bohužel typickým. Úplně normální děti ze zcela zdařilých rodin, s optimistickými plány do budoucna, v dobré náladě, a najednou z ničeho nic končí svůj život sebevraždou. A vypadá to tak, že medicína je bezmocná.

A čím je léčíme? Tradičním způsobem – psychofarmakoterapií... A mám-li být zcela objektivní, výsledky psychofarmakologie nijak podstatně nezměnily úroveň sebevražedných aktivit. Co z toho, že když pacient polyká tabletky, dostává se mu dočasného symptomatického zlepšení? Vždyť lékař často díky tomu získává chronicky nemocného, který vyžaduje periodickou nebo neustálou doživotní léčbu. Víš, jak se u nás v lékařském slangu říká tomu, že je pacient zvyklý být na lécích? „Běsňák“ Protože když ty léky nemocní nemají, jsou ještě víc vznětliví, než byli před tím, než je začali na stálo brát. Po dobrém, aby bylo možné překonat stav rozrušení, je třeba trénovat, vypracovávat si v sobě přesvědčení, snažit se silou vůle překonat tento stav. Samozřejmě, nejjednodušší je spolknout tabletku a získat zdánlivou lehkost a iluzorní ochranu. Otázka ale spočívá v tom, co bude s člověkem potom, až lék přestane účinkovat. Vždyť problémy jako takové nezmizí. Takže zůstávají otázky bez odpovědí... Je pravda, že teď se jako nemedikamentózní metodu terapie autoagresivního chování snaží využívat fyzioterapii. Počet případů sebevražd ale stejně neklesá. Tady už nejde o ty, kdo se odebrali na onen svět. Jde tu o lidi, kteří se o to stále dokola snaží. Vždyť je to úplná epidemie!

Ano, znepokojuje mne to i jako vědce. Ale vůbec ne ze zvědavosti. Abys věděl, podle údajů Světové zdravotnické organizace se ve druhé polovině našeho století sebevraždy dostaly na čtvrté místo mezi příčinami smrti, přičemž v posledních desetiletích mají vzestupnou tendenci. Za rok na zemi ukončí život sebevraždou víc než šest set tisíc lidí... A co se týče zemí bývalého Sovětského svazu?! Spadáme do skupiny zemí s vysokou mírou sebevražděných aktivit. Kdy jsme se tam dostali? Ještě v minulém století v Rusku připadaly na velký region pouze dvě až tři sebevraždy... Ale co je hlavní, dnes spolu s důchodci umírá i práce schopná část obyvatelstva mezi třiceti a čtyřiceti lety. A nejčastěji páchají sebevražedné pokusy mladí od osmnácti do dvaceti devíti let. Nejsmutnější je ale to, že v posledních letech se výrazně zvýšil počet sebevražd u dětí ve věku od pěti do čtrnácti let, přičemž často jde o dlouhou dobu připravovanou sebevraždu. To už je něco zcela anomálního, nevysvětlitelného! Proto je pro mne tak důležité znát skutečnou příčinu páchání sebevražd. Věř mi, že kdybych znal příčinu, a mohl bych pomoci, mohl bych zachránit alespoň několik z těchto lidí, pak bych už nežil svůj život zbytečně. Proto bych tvé znalosti považoval za Čest prokázanou nejen mně, ale i těm, komu pomohou.“

Sensei se pozorně podíval Nikolaji Andrejevičovi do očí.

„Dobře. Buď ale připraven, že to, co ti odkryji, je mnohem vážnější, než si představuješ.“

* * *

Skutečně, to co Sensei Nikolaji Andrejevičovi vyprávěl, ho prostě omráčilo. Několik dní chodil psychoterapeut celý nesvůj a přemýšlel o tom, co slyšel. Tyto informace mu dávaly možnost nejen vidět skrytou část problému masových sebevražd ve společnosti, ale

umožnily mu také vidět samotný kořen tohoto zla. Doktor začal analyzovat zvláštní případy průběhu nemoci některých svých pacientů. A byl nevýslovně překvapen tím, co bylo očividné. Mnohé se stalo pochopitelným. Ukázalo se, že tajné přání mnoha lidí ukončit život sebevraždou v určitých etapách života zdaleka ne vždy bylo jejich přáním a ani ne tak úplně tajnou myšlenkou, zejména ne pro některá „individa“, která se okolo nich nacházela.

Nikolaj Andrejevič si vzpomněl dokonce na případ z dob svého mládí. Nemá cenu to skrývat. V období jeho studentských let bylo období, kdy šlo všechno z kopce a další život se zdál být zcela nesmyslným. Nelze říci, že by se budoucí lékař tehdy reálně snažil spáchat sebevraždu. Ovšem myšlenka na to se mu neodbytně honila hlavou bez ohledu na neustálý životní optimizmus. Ach, kdyby tak měl tyto informace v oné době... Vyhnul by se tolik těžkému, trýznivému trápení myšlenek, kterého ho přepadaly a táhly k tragickým následkům. V té době ho zachránila nepředvídatelná situace, můžeme říci, šťastná náhoda, ke které nečekaně došlo a která k sobě přitáhla veškerou pozornost. A byla to ve skutečnosti opravdu náhoda? Nebo spíš prozřetelnost ...

Když si Nikolaj Andrejevič vzpomněl na události dnů dávno minulých a udělal jejich analýzu, pochopil, proč byla právě tehdy taková zhoubná myšlenka tak neodbytná, a kdo z jeho nejbližšího okolí si ve skutečnosti přál „smlsnout si“ na jeho smrti. Znepokojovala ho i ta okolnost, že pokud dřív bylo setkání s podobnými negativními subjekty vzácností, tak dnes je jich spousta a jejich špatností také. Jelikož Nikolaj Andrejevič chápal závažnost, globálnost a nebezpečí tohoto problému pro společnost, neudržel se a stručně převyprávěl svůj rozhovor se Senseiem otci Joannovi. Ten byl tím, co uslyšel, ohromen stejně, a posléze o tom řekl Sergejovi.

Sergej byl přítel Senseie a Vana. Spadal do úzkého okruhu lidí okolo Senseie, kterým vůbec nebyl lhostejný duchovní rozvoj jejich bytostí a, jakkoli to v dnešní době zní zvláště, ani osud celé jejich Vlasti. Bylo mu okolo třiceti let. Byl to muž obyčejného zevnějšku bez jakýchkoli zvláštních znaků. Nehledě na jeho nízký věk, měl už Sergej za sebou solidní množství zkušeností z války. Ve svém věku už mnohé viděl a prožil, ale jednu dobu prakticky ztratil smysl svého života. Nezapomenutelné setkání se Senseiem mu však nejen zcela změnilo pohled na svět, ale dalo mu také mocný impulz do života a především smysl jeho existence.

Sergej zůstával stále stejným patriotem své rozsáhlé vlasti, v duši cítil ohromné přání pomoci lidem a sloužit Bohu, proto se nemohl vůči podobné informaci zachovat lhostejně. Když se Nikolaj Andrejevič, Vano a Sergej společně sešli, rozhodli se, že se podrobněji vyptají Senseie na tento problém, a jak se říká, chtěli se dozvědět všechno z první ruky a promyslet, co je možné v této věci udělat užitečného alespoň pro město, ve kterém žili. S tím také tato trojice navštívila Senseie v jeho lékařské kanceláři ke konci pracovního dne.

Veškerý lékařský personál a pacienti už odešli. Sensei pozval přátele do své pracovny. Když vyslechl jejich prosbu, vstal z křesla a zamyšleně přešel sem a tam.

„Vy si vůbec neumíte představit, do jaké důležité, namáhavé duchovní práce se chcete pustit.“

Nikolaj Andrejevič pokrčil rameny.

„Máme ustupovat před nesnázemi?“

„Ano a kam ustupovat, za námi je Moskva!“ doplnil ho s úsměvem Sergej.

„Ustupovat skutečně není kam,“ povzdechl těžce otec Joann. „Těhle temné síly se rozmnožilo tolik! Vy-lézá z různých děr. Jestli ještě i my zůstaneme stejně lhostejnými náměsíčníky jako všichni, kdo tedy lidi

probudí ze spánku, kdo ukáže na smrtící propast, ke které se ve své lhostejnosti přibližují?“

Sensei se na několik minut zamyslel, pozorně se zadíval na každého ze sedících, jakoby zvažoval všechna „pro“ a „proti“ ohledně jejich osob, a nakonec promluvil: „Dobře, ať je po vašem...“

Trojice ožila a všichni se na sebe povzbudivě podívali. Sensei se znovu prošel po pracovně, a když se pohodlně posadil do křesla, začal vyprávět:

„Takže tedy, aby bylo možné problém pochopit, je třeba prozkoumat ho zevnitř... Mnoho lidských nemocí, náhlé depresivní stavy, pokusy o sebevraždu (včetně případu se kterým se setkal náš nenapodobitelný Susanin), sebevraždy, nehody a vraždy bývají často způsobeny vlivem sil z prostředí Kanduka...“

Kdo je to Kanduk? V různých koutech světa je popisován a nazýván jinak. Veškeré strašidelné historky o upírech, které kolují mezi lidmi, jsou jenom dětské pohádky v porovnání s tím, co provádí Kanduk. Představy o vlkodlacích či upírech ale nejsou úplně bezdůvodné. V lidovém folkloru jsou upíři zpravidla prezentováni jako mrtvolky, které povstanou z hrobu a sají krev živých lidí. Chtěl bych poznamenat, že tyto příběhy jsou hodně vymyšlené, ale něco pravdy na nich je. Ve skutečnosti jsou Kandukové určeni k úplné duchovní likvidaci, jinak řečeno k definitivní smrti. Po určitou dobu jsou však schopni vědomého převtělování a žijí se pránou lidí.“

„Prána, prána...to je mi povědomé“, řekl otec Joann. „Je to životní síla?“

„Ano. Už jsem jednou vyprávěl, že prána je životní energie, která se dává lidem v okamžiku početí. Množství prány pak určuje délku lidského života. To znamená, že člověk pránu postupně spotřebovává během celého života, a když se vyčerpá, člověk zemře. Její zásoby prakticky nejde samostatně dodatečně doplnit, je silnou a efektivní silou a proto je velmi cenná.“

„Přesně,“ kývnul otec Joann. „Vzpomínám na něco podobného...“

„Takže, Kandukové kradou pránu u lidí a používají ji jako „krmivo“ a zároveň jako sílu pro vědomé převtělování. Když to řekneme obrazně, pomocí prány si dobíjí „baterky“, aby mohli konat různé nesmyslné nadpřirozené triky a aby mohli mít moc nad svými oběťmi. Kanduk není jako obyčejný člověk. Přesněji, je to bývalý člověk, který se přeměnil na zvláštního parazita. Je to přirozené. Tam, kde je spojení materiálního a duchovního principu, například jako tady na Zemi v lidské podobě, existují určití neřádi, kteří na tomto spojení parazitují... Dá se říci, že všechny tyto potvory uctívají a uznávají výhradně sílu materiálna. Kandukové a jejich prostředí nepatří do struktury Lucifera. Drží se neutrálně, jinak řečeno „ani vašim, ani našim“. Zpravidla se chovají velmi opatrně a tajně.“

„Říkal jste „jejich prostředí“, upřesnil Sergej. „Takže nepůsobí sami?“

„Samozřejmě. Kanduk má velký zájem o „pomocníky“. Za prvé, pro něj je to „krmivo“ zadarmo – prána, kterou z nich tajně odebírá pro svoje potřeby. Za druhé, při přechodu z jednoho těla do druhého potřebuje velkou zásobu nashromážděné prány ... Kanduk se snaží mít tři kruhy pomocníků. První kruh - Lemboiové, je jeho nejbližší. Zasněží je do tajemství „věčného života“ v materiálním těle a naučí technice doplnění lidské prány, vynechá a neřekne jenom to nejdůležitější – že u nich pránu také potichu bere a že život v hmotném těle není věčný. Lemboiové si nabírají další kruh pomocníků – Klochtuny. Tito organizují třetí poslední kruh, který je nejpočetnější – *Iznylové*. Čím více se pomocníci v této struktuře vzdalují od Kanduka, tím více jsou využíváni a mají méně znalostí. Celý tento systém pomocníků ve výsledku slouží Kandukovi jako zvláštní „zásobník“ energie, je kondenzátorem prány,

kterou, jak už jsem říkal, také využívají Lemboiové. Čím je Kanduk starší, tím více prány potřebuje, aby udržel svoji existenci.“

„Takže o skutečných cílech a záměrech Kanduka ví jenom první kruh – Lemboiové. A ostatní jsou prostě vykořisťování a o ničem netuší“, udělal závěr Vano.

„Přesně tak. Kanduk je zvlášť horlivý, když nabírá určitý počet Lemboiů při přechodu ze starého těla do nového, to znamená před biologickou smrtí starého těla...“

„Zajímalo by mě, a má tento Dunduk, přesněji Kanduk duši?“

„Samozřejmě že má, vždyť je to bývalý člověk. Ale s každým převtělením se jeho duše stává menší a menší. Pro Kanduka je duše jako...no, abyste pochopili, řekněme dopravní prostředek. Drží se za ni silou nashromážděné prány a při přecházení do těla nově narozeného vědomě řídí proces převtělování. „Lepí“ se jako parazit, absorbuje veškerou životní energii dítěte a nahrazuje ji svojí energií, přičemž toto může provést až osmý den po narození, kdy se v těle dítěte ukotvila jeho duše. Tímto způsobem ji vytlačuje a nahrazuje svojí.“

„Pak to ale znamená, že proces převtělování probíhá vědomě?“ zamyšleně řekl Nikolaj Andrejevič.

„Ano. Kanduk zachovává veškeré emoce, paměť a zkušenosti z minulých životů...“

„A v dětském těle je také schopen krást pránu ze svého okolí?“

„Pokud se Kanduk nachází v těle dítěte a tělo pokračuje v růstu, Lemboiové ho musí „krmit“ pránou, kterou sbírají ze všech kruhů, aniž by si uvědomovali, že veškerá tato energie skrze ně „odchází“ k němu. Oni si myslí, že ji sbírají pro sebe.“

„A co vzdálenost, která je odděluje? Vždyť oni nevědí, kde se jejich „Velitel“ převtělil“, zeptal se Sergej.

„Vzdálenost nehraje žádnou roli. Ve světě energií je to trochu jinak...takže pokud Kanduk nedosáhne puberty,

nemůže se dostat do energetického kontaktu s lidmi, a proto ho Lemboiové musí „krmit“ pomocí svého prostředí. Teprve v období puberty může Kanduk začít používat energie.“

„A co se stane s jeho duší?“ zeptal se otec Joann.

„Samozřejmě že nic dobrého. S každou další reinkarnací se jeho duše stává menší a menší. Čím menší je duše, tím více prány Kanduk potřebuje při přechodu z jednoho těla do druhého. Časem se proměňuje na bezcitné zvíře, bestii, co tvoří pevné shluky negativní energie, která na něj, v případě energetického hladu, tj. nedostatečného množství prány, tlačí strašlivou silou.

Kanduk vědomě prochází procesem reinkarnace, ví o existenci vyšších světů, ale z této plechovky lidské existence se dostat nemůže. Kdysi, když byl ještě Lemboiem, poslouchal pohádky svého rádce Kanduka o neomezené moci a o „věčném“ znovuzrození. On se již člověkem stát nemůže a také není schopný dostat se z tohoto bláta. Jeho duševní utrpení se ještě více zesiluje. Jestliže obyčejný člověk, který prochází procesem reinkarnace, má ŠANCI opustit svět materií, pozvednout se na vyšší stupeň duchovního vývoje a spojit se s tvořivou silou Boha, tak Kanduk se o tuto možnost vědomou volbou připravil. Kanduk si naplno užívá materiálního světa. Pro něj je to veliké štěstí. Síly má dost, budoucnost žádná není, proto tak vyvádí. Je odsouzen k zániku a je si toho plně vědom. Proto si užívá každý okamžik. Pro Kanduka je život jako poslední povzdechnutí před totální smrtí jeho osobnosti.“

„A co se s ním odehrává v moment totální smrti?“, zeptal se otec Joann.

„Odehrává se...“, Sensei vstal, vzal z lednice minerálku, nabídl ostatním, „dáte si něco k pití?“

„Ano, rád bych,“ souhlasil Nikolaj Andrejevič, ostatní odmítli.

Sensei otevřel dvě lahve a nabídl jednu z nich doktorovi. Pak sednul do křesla, udělal pár loků studené minerálky a pokračoval v rozhovoru:

„Kanduk prožije nějakých deset-dvanáct životů, nějakou tisícovku let, v podstatě mizivě krátkou dobu v porovnání s věčností, a nakonec ztratí schopnost recyklovat pránu. Duše se zmenší do minimálních rozměrů a pak nastane její anihilace. A bez duše Kanduk nemůže existovat a jednoduše může být použitelný akorát tak na hnojivo. Obecně vzniká paradoxní situace. Kanduk existuje jako osobnost jen proto, že má duši, kterou pořád potlačuje a ničí fixovaným projevem kakodemonu v jeho vědomí. Duše se neustále snaží zdolávat tento nával negativa a zla, kvůli kterému tato bytost cítí neuvěřitelné utrpení. Zároveň ale bez duše také nemůže existovat. V důsledku je Kanduk v plném smyslu slova odsouzen k pekelným mukám... Kanduk už nemá možnost něco udělat pro svoji duši, protože proces materializace již nelze zastavit. Všechno si pamatuje, ví, že kdysi byl někým, ale ve skutečnosti už není ani člověk, ani zvíře, není nic... Prána je pro něj jako prášek proti bolesti při smrtelné nemoci.“

„Můžeme Kanduka fyzicky odstranit?“ zeptal se v průběhu rozhovoru Sergej.

„Trik je v tom, že pro Kanduka je fyzická likvidace jako skvělý dárek, protože v tom případě jde se spoustou nevyužitě prány těla na další reinkarnaci. Existuje jiná cesta jak se mu postavit – duchovní, boj na energetické úrovni, je to reálná šance, jak ho ‚odpojit‘.“

„Jak ho můžeme zjistit?“

„Když pracuješ na duchovní úrovni na odvrácené straně vědomí. Obecně platí, že Kanduka a jeho prostředí je moc těžké odlišit od obyčejných lidí. Vzhled a způsob života je stejný jako u všech lidí. Oni mohou být kdokoli: vaši přátelé, blízcí, příbuzní, kolegové, nadřízení. Pro Kanduka nehraje sociální status žádnou roli.

S postupem času jsou přesyceni mocí a nic to pro ně neznamena. Takže v životě může být jak milionářem, tak i uklízečkou ... Svoje tajemství pečlivě chrání. Najít Kanduka a jeho prostředí podle určitých vnějších příznaků je velmi obtížné.“

„Pyramidová struktura?“ zeptal se Sergej.

„Ano. A s přísnou hierarchií. Kanduka znají osobně jenom ti z prvního kruhu - Lemboiové, kteří s ním bezprostředně komunikují. Kanduk je učí techniky odčerpávání cizí prány, metody manipulace s vědomím a podvědomím lidí, jak dostat lidi do psychologické a energetické závislosti, používání šifrování a tak dále.“

„Docela dobrá sada nástrojů pro manipulaci“, řekl otec Joann. „Tady to zavání pokusem k ovládnutí světa.“

„Oni o žádnou světovou vládu nestojí,“ mávnul rukou Sensei. „Jejich hlavním cílem je uspokojení hladu, můžete tomu říkat, jak chcete, hladu po energii nebo práně. Horší situace nastává, kdy Kanduk a Destruktoři, které znáte pod jménem Archónti, spojí své zájmy a cíle. Pak, samozřejmě, pro lidi přicházejí moc těžké časy... Nečisté síly překvapivě snadno nachází společnou řeč k dosažení svých sobeckých cílů.“

„A to je pravda,“ řekl otec Joann.

„Tato otázka mě už dávno znepokojovala,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič. „Proč se nečisté síly spojí ve svém úsilí rychleji než duchovní lidé?“

„Proč? Aby lidé, kteří patří do určité skupiny, mohli dosáhnout duchovní jednoty, musí nejdříve uvázat svoje „zvíře“ na řetěz, jinak řečeno zkrotit svoji Materiální podstatu. Je to těžká a neustálá práce, sebekontrola a kontrola svých myšlenek...“

„Zmínil ses, že Lemboiové mají také vlastní kruh síly... jmenují se Klochunové, jestli se nemýlím“, připomněl Sergej a začal uvažovat dále: „A proto určitě Lemboiové – znají svoje nadřícené osobně...“

„A jak se Klochtun dostane do pasti Lemboiům?“ zeptal se otec Joann.

„Hlavně kvůli finančním motivům a touze po moci. Jsou také jiná krásná lákadla Materiální podstaty s jejich charakteristickými „háčky“, na které se jejich Ego zachytí“, odpověděl Sensei.

„To znamená, že jsou psychicky vystaveni idealizaci a pak následně jsou sami schopni prosazovat svoje myšlenky v určitém směru“, udělal závěr psychoterapeut.

„Přesně tak. Klochtunové naprosto zbožňují Lemboie a vůbec neví, že v čele této struktury stojí Kanduk a samozřejmě také netuší jeho pravé úmysly... Klochtunové se dostávají do úplné energetické závislosti na Lemboiích. Po určité době začínají v přítomnosti svých rádců cítit úlevu, jakýsi pocit naplnění. Pokud se později pokusí od Lemboiů vzdálit, začne se u nich projevovat deprese, stav skleslosti... no, obrazně řečeno, něco jako stav u narkomanů, kteří nedostali svoji dávku. Objevuje se hromada fyzických a psychických neduhů. Když se vrátí zpět do kruhu, všechno se vrací na svá místa...“

Nikolaj Andrejevič tázavě sklonil hlavu. „Klochtunové se dostávají do fyziologické závislosti?“

„Ano, včetně fyziologické závislosti. Pokud se vyjádříme vědecky, vzniká vnitřní narkotická závislost prostřednictvím stimulace tvorby endorfinů pomocí stimulatorů ideologického obsahu, která následně vyvolává pocit euforie. Takže, pokud Klochtunové chtějí odejít od Lemboiů, následuje bolestivý stav, který je podobný drogové abstinenci. Lemboiové na podvědomé úrovni kódují svoje následovníky a silně v nich aktivují Materiální podstatu. Důležité znalosti jim nedávají, jenom je učí destruktivním psychologickým technikám a jednoduchým praktikám manipulací lidí.“

„Stručně řečeno, využívají je, jak jen můžou, pro své sobecké účely,“ řekl Vano.

„Ano. Pro špičky této struktury, kterými jsou Kanduk a Lemboiové, jsou Klochtunové jako polovodiče. Hlavní úkol, který je jim tajně vsugerován a o kterém ani netuší - prostřednictvím stimulace lidského kakodemonu otevřít přístup k odběru prány co největšího počtu lidí, aby doplňovali „zásobníky“ pro nejbližší kruh Kanduka.“

Sergej pozorně vyslechl Senseie, křížil ruce na prsou, a když ten řekl poslední větu, poznamenal:

„Hmm, pro tuto strukturu je zapotřebí, aby Klochtunové drželi klíčové páky moci nebo při nejhorším něco řídili...“

„Přemýšlíš správným směrem“, Sensei přikývl a dal si několik loků minerálky. „Klochtunové často vystupují v roli organizátorů, vůdců politických, státních a zvláště veřejných, náboženských, sektářských sdružení, hnutí, včetně hudebních kapel s hudbou agresivního charakteru, různých kroužků... A dokonce, mohou vystupovat v roli zdánlivě neškodných učitelů cizích jazyků, kteří přijeli z jiné země jako „dobrovolníci“ se zcela „nevinnými úmysly“... Klochtunové kolem sebe shromažďují dav lidí. Na první pohled mohou vypadat jako velmi slušní a mírumilovní lidé, kteří jsou v určitých kruzích společnosti respektováni. Klochtunové velmi jemně hrají na podvědomou motivaci lidí, do kterých uměle zamíchávají negativní trendy. Jakmile jim lidé začnou důvěřovat, převedou jejich myšlenky na dominantu kakodemonu. Člověk „se otevře“ ve svých negativních myšlenkách a spolu s tímto negativem „vyšplouchne“ svoji pránu. Lemboiové si pak prostřednictvím energetického pole Klochtuna, které je propojeno na „oběť“ berou pránu pro sebe.“

„Co se pak děje s člověkem, ze kterého „odčerpali“ pránu? Jak poznat „oběť“? Ten člověk cítí, že nějak ztrácí vitalitu ve smyslu psychického vyčerpání a skleslosti? Nebo je to vyjádřeno v dotěrných myšlenkách na sebevraždu?“ se zajímal otec Joann.

„A nejen tento člověk může mít podobné myšlenky, ale i jeho nejbližší okolí, příbuzní, známí, všichni kdo jsou s ním v blízkém kontaktu. Někdy jsou tyto projevy odčerpání prány natolik silné, že se na „oběť“ sesype tolik závažných onemocnění, kterým dokonce může podlehnout.

V podstatě se u „oběti-donora“ po zásahu Klochtuna začíná nekonečné období problémů, ze kterých je člověk pořád nervózní a podrážděný a proto ještě více „otevřený“ negativnu. Často „oběť“ a její příbuzní náhle dostávají jednu nemoc za druhou. Lékaři si nevědí rady, protože sotva vyléčili jednu, už se zase objevila druhá nemoc, pak se přidá třetí. Kroutí nad tím hlavou a nakonec to všechno svedou na syndrom „chronicky nemocného pacienta“, který si prý všechno vymýšlí... A přitom ve skutečnosti je člověk jenom „vysáván“. Někdo z prostředí Kanduka v něm úřaduje a nemoci vznikají z důvodu umělého odčerpání prány. Vždyť lidský organizmus začne dávat signály, že není všechno v pořádku, snaží se tomu bránit, a nakonec prostě křičí SOS! Tak u člověka začínají ‚nekonečné zdravotní problémy‘.“

„Jako příklad mohu uvést více než stovky takových pacientů,“ řekl s hrůzou psychoterapeut. „Myslíš, že všichni jsou ‚vysáváni‘?“

„Většina těch, kdo má psychické problémy... Samozřejmě, nemůžeme všechny případy onemocnění svádět na Kanduka. Organismus je organismus. Selhání v něm, jako u každé materie je možné a chronická onemocnění nejsou výjimkou. Prostě se musíme starat o svoji biologickou „mašinu“, dělat prevence a nezanedbávat ji.... A co je nejdůležitější, navzdory přáním Materiální podstaty, držet v hlavě jenom pozitivní myšlenky, žít s láskou v srdci, s láskou k Bohu a vytvářet kolem sebe pozitivní pole. V takovém případě se žádné nečisté síly k tobě nepřilepí.“

Sensei se chvilku odmlčel, dopil minerálku a postavil prázdnou láhev na stůl.

„A co třetí kruh... Iznyl?“ zachmuřeně se zeptal Sergej. Otec Joann s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Ti ale mají názvy - Klochtunové, Iznyl... Iznyl pochází od slova, které znamená morálně klesat? Mravně upadat?“

„Trefil jsi přesně!“ kývnul Sensei.

„Já jsem to věděl. Samí Čezlyci Nesmrtelní...“

Sergej se tázavě podíval na Vana.

„Kdo to je?“

Otec Joann k němu otočil hlavu a se vším svým neodolatelným pihovatým úsměvem dodal:

„Čezlyk Nesmrtelný‘ v překladu z ukrajinštiny znamená „Kostěj Nesmrtelný“. Je dobré číst moderní lidové pohádky alespoň v noci a nedělat bůhvíco.“

Po krátké odmlce se všichni čtyři nahlas zasmáli.

„Přesně tak, skuteční jako „čezlyci“, ironicky poznamenal Sensei a znovu pokračoval vážným tónem:

„Máš pravdu, Iznyl je mezi lidmi nazýván „potíživista“, „těžký člověk“. Neustále si stěžuje na život, všechno je špatně, život je těžký, stále není spokojený, pořád řeší nějaké problémy, které se snaží pověsit na ostatní. Takoví mají hysterickou povahu, lehce se vyprovokují k hádce a jsou často iniciátorem sporu. Přičemž potom cítí velkou úlevu, zvláštní příliv sil, zatímco jejich oponent je úplně vyčerpaný.“

„Tito lidé asi na tom zdravotně nebudou nejlépe“, řekl Nikolaj Andrejevič.

„Přesně tak.“

„Proč je tedy Kanduk potřebuje, jestli z nich v podstatě nemá co vzít?“ pokrčil rameny Sergej.

„Určitě pro Kanduka nepředstavují žádnou energetickou hodnotu, i když z nich se také odčerpává prána. Nicméně, tito lidé mají přístup k energetickému poli svých známých, příbuzných a sami jsou osobami s aktivním

kakodemonem. Proto jsou Iznylové pro Kanduka a jeho okolí užiteční v tom směru, že u lidí ve svém okolí dokážou lehce vyprovokovat stresy, deprese, agresivitu a jsou zároveň kanálem pro odčerpání prány. Obecně jsou to takoví drobní zloději.

„Jasně, kradou v malém“, řekl zamyšleně otec Joann.

„Takže, celá tato nečistá síla funguje podle jednoho schématu,“ udělal závěr Nikolaj Andrejevič. Sbližují se s člověkem...”

„...často se stávají nejlepšími přáteli,“ doplnil Sensei.

„...provokují jej k agresivitě,“ pokračoval psychoterapeut. A když v člověku začíná prudký vzestup negativních myšlenek kakodemonu, prorazí auru na energetické úrovni a odčerpávají vysvobozující prány. Člověk potom většinou onemocní nebo upadne do depresivních stavů.“

„To je v lepším případě,“ souhlasně přikývl Sensei. „V nejhorším případě, kdy bezprostředně působí sám Kanduk nebo Lemboiové, tito postrkují „oběť“ k tomu, aby spáchala sebevraždu, nebo si vědomě vyprovokovala nehodu. V moment smrti „oběti“ odčerpají veškerou životní energii... Cizí smrt je pro ně jako závan čerstvého vzduchu. Cizí bolest je pro ně jako „nabíječka“ pro doplňování energie, něco jako zvláštní droga.“

„Ale počkejte,“ začal přemýšlet na hlas Sergej. „Co to znamená, že Kanduk a Lemboiové jednají přímo? Oni také mohou „oběť“ bezprostředně kontaktovat bez svých pomocníků?“

Vano se na něj vesele podíval a pokračoval myšlenkou:

„Něco jako „zapomeňte na konspiraci, jdeme na lov!“ Vždyť je to šance...!“

Všichni se podívali na Senseie. Ten se usmál a zavtipkoval:

„Není zajímavé vám něco vyprávět, když všechno dopředu víte... Máte pravdu, stává se, že Kanduk zapomene na „bezpečnostní opatření“ a ukáže se ve společnosti.

Může jej k tomu vést velký hlad po práně, protože se nepodařilo vytvořit pevné kruhy, které ho zásobují pránou, nebo má velkou chuť si dát nějakou „pochoutku“ pro vlastní potěšení. V tomto případě je snadnější ho vystopovat... Pokud se dostává do přímého kontaktu s lidmi, stejně jako Lemboiové, provádí mnohem horší věci, než Klochtonové a Iznylové.“

„A co se děje?“ zeptal se soustředěně Sergej a pozorně se podíval na Senseie, jako by chtěl v hlavě myšlenkově udržet jedinou nit vlastních výpočtů.

„No, například Kanduk nepotřebuje kolem sebe shromažďovat dav a psychologicky ho zpracovávat, kódovat, aby mohl odčerpat pránu, i když tyto způsoby pro něj nejsou žádný problém. Stačí, aby zachytil něčí pohled a pokud je člověk v tento moment otevřený s dominantou kakodemonu už je chycen do pastí.“

„Co myslíš tím, že je člověk otevřený? Je to fáze, kdy je příliš nadšený a vnímavý, nebo našťvaný na někoho?“ upřesnil psychoterapeut.

„Přesně tak,“ potvrdil Sensei. „Proč? Protože má v tuto dobu oslabenou „ochranu“ a je přístupný pro každý „virus“ z vnějšího prostředí. Čím je člověk agresivnější a našťvanější, tím náchylnější je na vliv Kanduka a jeho prostředí. Podívejme se na jednoduchý příklad: člověka našťvali ve frontě. On začíná vyjadřovat svůj neklid a stěžovat si. Najednou na sobě ucítí něčí pohled. Mnoho lidí ani neví, odkud konkrétně přichází, ale zřetelně jej na sobě pociťují. Následně přichází dodatečný vzestup emocí, jako by se uvnitř něco rozsvítilo. Člověk pociťuje příliv sil a s ještě větší horlivostí chce dokázat svoji pravdu. Ta v podstatě nikoho nezajímá, ale lidi jako magnet přitahují různé hádky, šílené spory a veřejné rozepře. A tak se „otevírají“ Kandukovi a jeho prostředí. Kolikrát byli lidé varováni, tisíckrát se jim opakovalo – nepřej nikomu nic zlého, nikdy a nikomu...“

„Ano, přesně tak,“ potvrdil Vano a poučně řekl: „Proto Ježíš říkal, když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou. Pro vás, děti moje, to bude bezpečnější.“

Všichni se usmáli.

„Takže“, pokračoval Sensei, „když Kanduk nebo Lemboiové tímto způsobem fixují „otevřeného“ člověka, další už je, jak se říká, technická záležitost. Během jednoho nebo dvou dní „oběť“ spáchá skutečnou sebevraždu, někdy zamaskovanou jako nehodu, nehledě na to, zda byl člověk úspěšný v práci, měl postavení ve společnosti, šťastnou rodinu. To znamená, že člověk má v určitý moment velký zkrat...“

„Jak říkají odborníci, člověk projevuje nevědomé suicidní chování,“ dodal Nikolaj Andrejevič.

„Přesně tak,“ souhlasil Sensei. „Člověk může skočit pod auto, nebo vyskočit z okna. Co je důležité, ve všech těchto případech je pravděpodobnost toho, že „oběť“ zemře, stoprocentní. Kanduk v moment smrti člověka, jehož energii už má ve své moci, odčerpává veškerou jeho pránu... Dospělý člověk je pro něj jen taková maličkost, aby mohl ukojit hlad po práně nebo je to „náhodná“ kořist. Pokud vychází na lov sám, obvykle vyhledává kojence nebo děti, které mají velkou zásobu prány. Čím mladší, tím lepší.“

„To je ale špinavý neřád!“ rozhořčeně pronesl Vano. „Nic svatého ... Dovolí si i na děti!“

„To jsou ale věci...“

Nikolaj Andrejevič si těžce povzdechl a zakroutil hlavou:

„A oni dítě také zachytí pohledem, nebo vyprovokují agresi pomocí nějakého prostředníka?“

„Bože, co se děje na světě... je to opravdová hrůza,“ nemohl se uklidnit Vano.

„Počkejte, jak je to s novorozenci,“ uvažoval dále Nikolaj Andrejevič, „vždyť oni nemají vědomou fixaci myšlenek. V prvním roce života se objevují pouze jednoduché emoce.“

„Kanduk skutečně nemůže přímo ovlivnit novorozence,“ odpověděl Sensei. „Ale prostředí, co pečuje o miminko, je dobrý „kanál“ pro odčerpání energie. Dítě je těsně spojeno na úrovni pocitů se svojí matkou nebo lidmi, kteří se o něj starají. Kanduk zachytí někoho z nich na dominanci negativních myšlenek. A pak například, když jede rodina autem, jeho otec je nevědomě „napojený“ na Kanduka, dostává zkrat a z neznámých důvodů v plné rychlosti sjíždí ze silnice do příkopu. V moment smrti kojence Kanduk odčerpá velké množství čisté energie.“

„To je zruďa! Jak je možné, že jej ještě Země nosí!“ rozhořčeně zamumlal Vano.

„Nebo jiný příklad temných skutků Kanduka a Lemboiů, kteří se „napojí“ na někoho z okolí kojence. Rodina se ukládá ke spánku. Všichni jsou veselí a spokojení, mají grandiózní plány do budoucna. Matka v noci usmrtí svoje dítě a pak spáchá sebevraždu, nebo s dítětem v náručí vyskočí z okna mnohapatrového domu.“

„Ano, bohužel, tyto případy nejsou ojedinělé. Viděl jsem statistické údaje,“ přikývl psychoterapeut. „Skutečně, tyto případy jako typickou sebevraždu specifikovat nelze.“

„Správně,“ poznamenal Sensei, „tady se projevuje bezprostřední vliv Kanduka nebo Lemboie. Případy jsou výrazně odlišné od běžných sebevražd, kdy lidé umírají v důsledku alkoholismu, depresí, narkotické závislosti, smrtelných nemocí, nebo v důsledku duševních poruch.“

„Mimochodem, podle statistik probíhá vlna nevysvětlitelných sebevražd hlavně ve velkých průmyslových městech,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„Protože v dnešní době se Kanduk usazuje a sprádá své sítě ve velkých městech. Když se ve městě napočítá kolem 300 sebevražd, buďte si jisti, že za polovinou z nich stojí Kanduk a jeho prostředí. A už vůbec nepočítám případy, které se specifikují jako nehody, jež ve

skutečnosti nejsou ani zdaleka náhodné, když ve městě úřadují tito neřádi.“

„To jsou věci,“ protáhl otec Joann. „V případě nehody je těžké dokázat, že to byla právě sebevražda. Jak se říká u policie, sebevraždu je jednodušší předpokládat, než dokázat ...“

„Také jsem se již setkal s případy smrti, které byly označeny za nešťastné náhody, ale ve skutečnosti by se spíš podobaly zamaskovaným sebevraždám,“ promluvil psychoterapeut.

„Teď se stalo populárním spíš maskovat vraždu za sebevraždu,“ vmísil se do toho smutně otec Joann.

Nikolaj Andrejevič ho vyslechl a pokračoval:

„Jednou jsem byl ve společnosti spolu s náčelníkem oblastní dopravní inspekce. A on právě vyprávěl o tom, že maskovaných sebevražd se často dopouštějí řidiči na sjezdech. Začali tomu dokonce říkat „autovražda“... Stejně ale zůstává spornou otázkou to, nakolik byly tyto případy nešťastnou náhodou. Vždyť v mnoha případech je taková nehoda připisována psychologickému kontextu: nepozornosti řidiče, překročení rychlosti, chybě ve vyhodnocení situace a také řízení automobilu pod vlivem alkoholu. Často je to definováno jako důsledek nejen vědomého ale i nevědomého sebepoškozujícího chování člověka za volantem. Ukazuje se, že pokud se na to podíváme detailně, není to všechno tak jednoduché.“

„Není to všechno... tak... jednoduché,“ zopakoval zamýšleně otec Joann.

V ten okamžik začal zvonit telefon.

„Chvilíčku,“ řekl Sensei svým přátelům.

Vstal, došel k telefonu a zvedl sluchátko.

„Ano... Slyším vás... Ano... Ano... Lépe až odpoledne... Dobře... Mějte se hezky.“

Sensei položil sluchátko, vrátil se, a když se usadil v křesle, pokračoval v rozhovoru:

„Tak se věci mají!“

Sergej si promnul spánky a pomalu řekl:

„Pokud jsem to pochopil správně, schéma této struktury je velmi jednoduché. Dokonce mi to připomíná včelín... Kanduk je majitel včelína, který sbírá a jí med. Lemboiové jsou jako královna v úlu. Takových včelstev má Kanduk několik. Klochtunové jsou jako medové plástve, které přitahují, organizují včely a krmí Lemboie a Kanduka. Iznylové – jsou včely dělnice, které „lítají“ mezi lidmi a vybírají od nich „med“.“

„Dá se to tak říci,“ souhlasil Sensei. „Mimochodem osoba, ze které sbírají tento „med“ se v jejich terminologii jmenuje „vjazeň“, což znamená vězeň.“

„Jo, jsou to veselí hoši,“ nespokojeně okomentoval rozhovor Vano.

„Ano, je to velká legrace, když se bezprostředně setkáš s jejich činností,“ vážně odpověděl Sensei.

„Podle statistických údajů počtu sebevražd, je rozsah činnosti těchto neřádů obrovský“, poznamenal Nikolaj Andrejevič.

„Bohužel, je to tak... Dříve se Kandukové nezdržovali na jednom místě. Neustále se stěhovali z místa na místo. V podstatě bylo snadné jejich pohyb vystopovat. Tam, kde se objevili, se vyskytla série nevysvětlitelných sebevražd. Měla vlnovitý charakter, nejprve prudký vzestup počtu případů a pak to postupně utichlo. Potom se tento vzestup objevil v jiném městě nebo čtvrti. Takovým způsobem migrovali a zanechávali za sebou stoupence a následovníky, kteří v krádežích lidské prány pokračovali ... V současné době tyto „organizační otázky“ řeší Lemboiové a Klochtunové. Kanduk se usídli ve velkém městě a udělá takové „bezpečnostní opatření“, že musíte vynaložit spoustu úsilí, abyste jej mohli vystopovat.“

Sensei skončil vyprávění. Nastala krátká pauza.

„Kolik této nečisté síly se rozmnožilo,“ řekl Vano.

„Až příliš ...“, přidal se Sergej.

„A co je zajímavé,“ pronesl psychoterapeut, „nějakých sto let zpátky bylo Rusko na posledním místě mezi evropskými zeměmi, pokud se jednalo o sebevraždy. Pouze tři případy na sto tisíc lidí...“

Sensei přikývl a dodal:

„A jenom jeden případ byl vyprovokován prostředím Kanduka.“

„A teď, co se děje v post-sovětských státech,“ zoufale pokračoval Nikolaj Andrejevič. „Třicet jeden případ na sto tisíc obyvatel, a to je dvacet považováno za vysoký ukazatel! A toto číslo rok od roku roste. A to nejen roste, ale rovněž se omlazuje věk sebevrahů. Je to katastrofa!“

„Ano,“ souhlasně zakýval hlavou otec Joann. „Lidé se chovají tak, jako by se jich tento problém netýkal, jakoby vůbec neexistoval, nic nevidí a neslyší, dokud neštěstí nepříjde do jejich domu...“

„Samozřejmě,“ pokračoval doktor. „O tomto problému dnes otevřeně mluví jen někteří psychiatři, kteří se specializují na sebevražedné chování. Ale kdo je slyší? V SSSR se téma sebevražd samozřejmě zamlčovalo, až do roku 1985. Dokonce i statistické práce byly utajeny. V nich se také poukazovalo na fakt, že v zemi počet sebevražd neustále narůstá. Toho nebylo možné si nevšimnout.“

„A co se dělo v roce 1993? Vezměme byť jen informaci z církevních kanálů.“ Otec Joann se zamračil. „To bylo úplné řádění tmářství! A všichni se tvářili, že se jich to netýká. Ostatně mnozí se tak tváří i dnes.“

„Tento rok je ještě možné nějak to vysvětlit zmařením ideálů, zchudnutím velkého množství lidí, dezorganizací stereotypů společenského života,“ zareagoval Nikolaj Andrejevič. „Vždycky to tak ve společnosti s nízkou sociálně ekonomickou úrovní bylo.“

Sensei záporně zavrtěl hlavou a obrátil se k němu s následujícími slovy:

„Když budeš pozorně zkoumat statistiku sebevražd počínaje dobami dávno minulými, neobješíš přímou

spojitost mezi životní úrovní lidí a sebevraždami. Sebevraždy ve svém masovém projevu jsou vedlejším výsledkem činnosti Destruktorů a přirozeným následkem aktivity skupin okolo Kanduků, které lidi provokují k tomu, aby v nich dominoval kakodemon. Lidi sami jsou vinni, že si přejí a připouštějí špatné myšlenky a negativní směřování ve svém vědomí a pozitiva ignorují. Kvůli tomu také trpí.

Nebudeme zmiňovat příklady z dávné minulosti, ačkoli jich bylo ve všech lidských civilizacích mnoho. Vezměme to, co je možné pozorovat dnes. Tak například Švýcarsko – zdálo by se, jedna z nejbohatších zemí světa s vysokou úrovní sociálně ekonomického rozvoje. Ovšem nehledě na zajištěný život jejich obyvatel je už několik let jednou z předních zemí v Evropě co do počtu sebevražd. A i v jiných evropských zemích, které se nám zdají být příkladem civilizovaného života, jsou sebevraždy jednou z deseti nejrozšířenějších příčin smrti. A to už nemluvíme o USA s jejich domnělou svobodou pro lidi a reálnou svobodou k tomu, aby tam řádili Destruktoři a Kandukové a lidé s nimi spojení. Mimochodem právě Amerika je dnes jedním z hlavních světových útočišť Kanduků a jejich Lemboioů. A právě tady je vypracováno velmi mnoho destruktivních psychotechnik, které už prošly aprobací v různých regionech světa.“

Otec Joann vychytrale přimhouřil oči, roztáhl ústa do svého „lišáckého úsměvu“ a pronesl:

„Nemá to snad co dočinění s tou agresivní dámou s holí v ruce s názvem ‚Demokracie‘?“

„S tou taky,“ odpověděl Sensei.

„Ano, dnes mají Kandukové mimořádnou volnost,“ postěžoval se Nikolaj Andrejevič.

Sergej souhlasně přikývl:

„Jestli vezmeme v úvahu veškeré informace, co tady zazněly, pyramidální struktury Kanduka rostou po celém světě jako houby po dešti.“

„Podívejte se, tito neřadí už zasáhli i slovanské země,“ řekl Vano a pokračoval v přemýšlení. „Co si dovoluji... Myslí si, že jim nikdo nedokáže přiskřípnout ocas a nejenom ocas...“

„Co je nejhorší, k dosažení svých cílů se ničeho neštít,“ rozhořčeně pokračoval Nikolaj Andrejevič.

„Co je pravda, to je pravda,“ souhlasil s ním Sensei. „Vymýšlejí cokoli... Vymýšlejí ušlechtilé názvy svých organizací, používají jméno Boha a velkých duchovních lidí lidstva! Překrucují Pravdu, zkreslují význam a pojmy jako Lásky, Svoboda, jen aby přilákali co nejvíce krmiva s pránou! Před ničím se nezastavují, vytvářejí i satanské sekty, používají znalosti lidstva, které se pro duchovní účely sbíraly celá staletí.“

Lákají lidi na krásné „obaly“ předem připravených „bonbónů“, mám na mysli názvy organizací, lekce, semináře s použitím celosvětových brendů. A když člověka chytí na „háček“, začnou uměle manipulovat s jeho psychikou, kde se Pravda nenápadně nahrazuje Křivdou. Pak se člověk stává otrokem svého Ega, svého kakodemonu. Jen se podívejte, jak Klochtunové lákají lidi do svých organizací! Oni skrytě a zároveň otevřeně hrají na struny Materiální podstaty člověka, hluboké city a duchovní potřeby, které vycházejí ze samotné duše, nahrazují vlastními postoji.“

„Ano,“ řekl Vano. „Pod vnějším ‚nádherným‘ obalem, heslem ‚všeobjímající lásky‘ a bezkompromisní poslušností k vůdcům těchto organizací, zakládají lidem do podvědomí agresivitu vůči společnosti.“

„Přesně tak,“ potvrdil Sensei. „Dokonce existují sekty, které používají názvy Šambala nebo Bělovodí. Je to jako nějaký vtip! A pro koho si myslíte, že je určený? Pro negramotný dav, pro naivní lidi, kteří ani nemají žádnou představu o tom, co je to Šambala. Šambala nikdy nebude vytvářet žádné sekty a náboženství, vybírat nějaké dary, provádět přednášky a semináře! Toto všechno je

výsledek lidské činnosti, která v mnoha případech nesleduje ušlechtilé cíle...

A co se týká Šambaly samotné, paradoxem je to, že všechna náboženství světa používají stejná semínka znalostí, která pramení ze Šambaly. Šambala nezasahuje do konání lidí a vždycky dává právo volby. Ale pokud se stane, že musí ovlivnit nějaké globální procesy, tento vliv má nepřímý charakter, nic víc.“

Sensei se odmlčel, a pak začal mluvit při pohledu na prázdnou židli, jako by vysvětloval pátému neviditelnému hostu:

„Šambala je prostě Šambala. Nejsou to žádné lázně, show room, nebo muzeum. A každý, kdo ji hledá, se musí podívat dovnitř, obrátit se k sobě. Šambala pro lidi, to jsou v první řadě čisté znalosti, které k člověku přicházejí z odvrácené strany vědomí a otevírají se každému člověku, který pracuje na sobě, na čistotě svých myšlenek, udržuje dominantu agatodemonu, Lásku k Bohu... Takže, ve vnějším světě ji nenajdete na tom „krásném nablýskaném podnose“, který vám s falešným úsměvem přináší ti, kteří jednoduše využívají jméno Šambaly ve svých sobeckých cílech, vymýšlejí další ‚směr‘ nebo ‚náboženství‘ jen proto, že potřebují ukojit ‚velký hlad po práně‘. Stačí se podívat dovnitř a zjistit, kdo doopravdy jste, a proč jste přišli na tento svět.“

Zavládla delší pauza. Sergej vyrušil ticho další otázkou:

„A mohou lidé obsáhnout celou šíři znalostí Šambaly?“

„Jak bych ti to vysvětlil...“ unaveně řekl Sensei. „Obsáhnout plný objem... do toho má lidstvo velmi daleko. V lepším případě při nejlepších podmínkách bude dobré, když lidé dokážou zdolat svůj kakodemon a přiblíží se k setině těchto znalostí. Pak budou mít ještě šanci. Ale otázkou je, zda to dokážou... Vždyť lidé vždy propadnou u té nejjednodušší zkoušky... Kolikrát jen Šambala

dávala lidem čisté znalosti! A jak to vždy dopadlo... Co lidí s nimi udělali kvůli svému nafouknutému egu a neomezenému pocitu velikášství?“ Sensei se odmlčel a pak tišeji dodal: „Znalosti – to není problém. Problém je ve stupni duchovnosti lidí... Šambala může ukázat cestu, ale tlačit nebo táhnout za provaz nikoho nebude. Co lidé chtějí, to si vyberou, kam chtějí jít, tam půjdou. Co zasejí, to pak sklídí.“

Opět zavládlo krátké ticho. První je znovu porušil Sergej a vrátil se k podstatě rozhovoru:

„Myslím si, že pokud existují problémy vyvolané Kandukem a jeho prostředím, tak je někdo musí řešit...“

„Mimochodem, nepodílí se náhodou Šambala na úspěšném řešení tohoto problému v naší společnosti?“ zeptal se opatrně Vano.

„Šambala?“ udiveně se zeptal Sensei. „Co Šambala s tím má společného, všechno závisí na osobní volbě každého člověka a celého lidstva. A právo svobodné volby, jak víte, je nám přiděleno Bohem. Kanduk a jeho „doprovod“ může ovládnout člověka jen v případě, když mu dobrovolně „otevře dveře“, jinak řečeno, bez překážek je pustí do vědomí prostřednictvím negativního myšlení. Kdo brání žít lidem s dominantou agatodemonu, Lásky k Bohu a svému okolí? Pamatuj, že ty jsi pán svých myšlenek a jenom ty rozhoduješ, co v tobě bude převládat. Sobeckými přáními, převahou negativních myšlenek Materiální podstaty si sám člověk přitahuje obdobné parazity, a pak také kvůli nim sám trpí.“

A Šambalu tyto parazity nezajímají. Kandukové nenarušují energetickou rovnováhu, lidské duše zůstávají nepoškozené a jen jdou na další reinkarnaci. Pro Šambalu tato nečistá síla má stejný význam, jak pro zaneprázdněného člověka blechy, žijící na sousedském psovi,“ řekl Sensei s úsměvem a podíval se na Žeňu.

„Bódhisattvové mohou jenom informovat lidstvo o této nečisté síle, ale nikdo za lidi jejich problémy řešit

nebude. Pokud lidé chtějí, musejí si s tím nějak poradit, no a když nechtějí, mohou s tím žít dále. Chtěl bych zdůraznit, **život člověka – je to jeho volba a samostatné řešení vlastních problémů.**“

„Ale tito Kandukové berou lidem životní energii!“ naříkal Vano.

„Nu a co?“ řekl klidně Sensei. „Co je to životní energie pro člověka? Obrazně řečeno, je to něco jako palivo pro auto. Dokud je palivo, člověk v autě jede. Když palivo dojde, člověk z auta vystoupí, přesedne do jiného a jede dále. To znamená, že evoluce duše se kvůli tomu, že někdo ukradl palivo, nezastaví, jenom se na nějakou dobu zpomalí jeho pohyb po „dálnici“ na určitou dobu. V podstatě se nic vážného neděje. Co je na tom všem nejdůležitější – kam jede člověk. Pokud člověk jede správným směrem, podél centrálních ulic a nechává auto na hlídaném parkovišti, je to jedna věc. Ale když kličkuje po ‚tmavých bočních uličkách‘, nechává auto kdekoli s otevřenou nádrží... ten kdo pak může za důsledky, je jenom on sám.“

„No ty tedy máš přirovnání“, pousmál se kněz.

„Zato pochopitelná,“ usmál se Sensei. „Takže lidé si za své neštěstí mohou sami. Kandukům jenom stačí nalíčit past a čekat, než se do ní kořist chytí.“

„Ale poslední dobou, soudě podle té samé statistiky, ani čekat nemusí,“ povzdech Nikolaj Andrejevič.

„Přesně tak. Lidská hloupost v projevu své Materiální podstaty překračuje všechny meze. Proto Kandukové a Lemboiové nyní mají velikánskou hostinu vybraných lahůdek, jedí, kolik chtějí. Proto jsou tak drzí a nezastavují se před ničím, beztrestně škodí také dětem.“

„Beztrestně?“ chytil jej za slovo Sergej. „Takže oni také byli potrestáni. Kdo to dokázal, jestli to nebyla Šambala?“

„Kdysi byli odvážlivci, kteří se jim postavili...“

Otec Joann se okamžitě napřímil a pyšně nafoukl hruď.

„Proč byli?“

Sensei se podíval na jeho narovnané tělo a dobrácky se usmál.

„Protože teď už skoro žádní nejsou. To je hlavní důvod, proč se narušila celková rovnováha a tato nečistá síla se rozrůstá tak rychlým tempem.“

„A podrobněji?“ zajímal se Sergei.

„Můžeme podrobněji... Kdysi se tito lidé jmenovali Geliarové. Od dávných dob to bylo tajné společenství lidí, kteří se postavili různým temným silám, včetně Kanduka a jeho okolí.“

„Zvláštní bojovníci na neviditelném bojišti?“ s tajemným úsměvem řekl otec Joann.

„Něco takového,“ řekl s úsměvem Sensei a dodal vážněji: „Geliarové působili více než skrytě. Jejich boj proti temným silám se nepodobal obyčejnému lidskému, protože tento zápas neprobíhal fyzickou nebo psychickou cestou, ale za hranicemi vědomí.“

„Za hranicemi vědomí? To je mnohem vážnější,“ zamýšleně řekl Nikolaj Andrejevič.

„Vliv těchto temných sil na vědomí člověka je mnohem horší, než vlastní Materiální podstata. Protože natolik překrucují vnímání reality, natolik uměle uvádějí člověka do omylu Křivdou, že člověk při hledání pravé duchovní cesty je úplně dezorientován. Vědomí člověka je dlouhodobě „kódováno“ a není schopné objektivně hodnotit realitu...“

„To je pravda“, souhlasil Nikolaj Andrejevič se Senseiem.

„Na tomto neviditelném bojišti úraduje nejen Kanduk a jeho okolí, je tam i jiná temná havěť. Proto bylo úkolem Geliarů nejenom pomoci lidem přežít, ale hlavně ochránit před vlivem těchto parazitů vstup do jejich podvědomí, aby člověk, při vývoji své Podstaty, mohl dělat vlastní rozhodnutí.“

„Jinými slovy, umožnit lidem vyvíjet se přirozenou cestou a dělat vlastní rozhodnutí,“ upřesnil Sergei.

„Přesně tak,“ kývnul Sensei. „Geliarové neovlivňovali volbu ani přesvědčení lidí, netlačili je na duchovní cestě. Oni s lidmi dokonce ani nevstupovali do verbálního kontaktu, jak to dělává Kanduk, Klochtunové, Iznylové, ale jednali na obrácené straně vědomí, obrazně řečeno, chránili lidi zezadu. Nejdůležitější bylo to, že díky činnosti Geliarů u lidí docházelo k přirozeným procesům duchovního růstu a všechno uměle vštěpované a podporované temnými silami prostě mizelo, odpadávalo jako slupka.“

„Jak žili tito bojovníci? Kdo byli v normálním životě?“ se zajímal otec Joann.

„Ve světě byli Geliarové dobrými a slušnými lidmi, kteří na první pohled žili obyčejným lidským životem. V různých dobách ve společnosti zaujíмали pozice, které jim umožnily jednat bez podezření ze strany okolí ve prospěch své vlasti a zároveň plně realizovat vlastní duchovní potenciál. Například za času nadvlády náboženství, Geliarové pracovali pro náboženské organizace, jejichž učení bylo v konkrétní oblasti, kde žili, tradičním. Ve středověku, například v zemích Západní a Střední Evropy vystupovali jako rytíři, kteří se sjednocovali v tajných duchovních a rytířských řádech. Mnohem později, blíže k současné době, pracovali ve strukturách, jejichž práce byla spojena s dlouhým cestováním. Dříve, před nějakými sto lety, se maskovali jako vědci přírodních věd, za pracovníky státní správy, nebo jako putující mniši. Tímto způsobem mohli s temnými silami bojovat v různých regionech své země. Jinak řečeno, v různých dobách se přizpůsobovali různým podmínkám. Ve skutečnosti to byli lidé - nositelé Znalostí. Postavení ve společnosti, nebylo-li nějak spojeno s jejich skutečnou činností, pro ně ve srovnání s ostatními lidmi nemělo žádnou váhu. Důležitá pro ně byla vnitřní duchovní práce.“

„Ano, praví Bojovníci Světla ve službě Bohu,“ řekl zamýšleně otec Joann. „Můžeme je srovnat se skutečně Svatými muži, kteří konali blahé skutky.“

„Každý má svoji vlastní cestu k Bohu,“ přátelsky odpověděl Sensei. „V jistém smyslu můžeme cestu Svatého nazvat trochu sobeckou, protože oni se modlí za spásu své duše v očekávání Soudného dne, konají blahé skutky, učí ostatní lidi a modlí se za ně. Ale učit druhé a skutečně bojovat – to je velký rozdíl, stejně jako mezi slovy a činy. Možná tomu teď moc nerozumíte, ale časem to pochopíte... Cestu Svatých můžeme nazvat cestou slabých, ale zase slabým Svatého nemůžeme nazvat ve srovnání s větší částí lidstva. Kromě toho, není žádným tajemstvím, že mnoha slavným osobnostem jednoduše připsali svatého, ačkoli oni takovými nebyli (není náhodou, že člověka, kterého malá skupina lidí předložila jako kandidáta na svatého, kanonizovali po jeho smrti, a ve většině případů po uplynutí značné doby po jeho smrti, kdy nezůstane nikdo, kdo by znal tuto osobu). Ale k opravdovým Svatým, jak se říká, lidová stezka nikdy nezarůstá a jejich relikvie opravdu konají zázraky.“

Cesta Svatého a Geliara – to jsou dvě různé cesty, které vedou k Bohu. Každý má právo si vybrat tu cestu, kterou dokáže zvládnout. I když Svatí na své cestě dosáhli jen to, co Geliarové na prvních stupních své činnosti, není na tom nic špatného. Prostě odvážit se tak hrdinského činu nemůže každý. Dokonce projít cestu Svatého se lidi moc nehrnou, a to nemluvě o cestě Geliara. Ti se od Svatých liší tím, že nečekají na konečnou bitvu Světla a Temnoty a vědomě do ní vstupují tady a teď. A bojují nejenom za svou duši, ale přinášejí obrovskou pomoc milionům jiných a tak přispívají k jejich přirozenému vývoji. To je, samozřejmě, velmi obtížná cesta.“

„Čím konkrétně je cesta Geliarů tak těžká?“ zeptal se Nikolaj Andrejevič.

„Stručně řečeno... Za prvé, Geliar musí před svým okolím žít život obyčejného člověka, aby vůči sobě neprovokoval, jak už jsem říkal živočišnou lidskou agresi. Za druhé, Geliar musí mít pod stálou kontrolou nejenom vnější život, ale hlavně vnitřní, aby Duchovno vždycky převažovalo nad Materiálním. Za třetí, k tomu všemu, Geliar každý den pracuje se složitými meditacemi, aby v oblasti, kde bojuje s temnými silami, mohl stále chránit lidi. Jinak řečeno, být ve společnosti a žít normální život, ale ve skutečnosti stále pracovat a existovat na obrácené straně reality. Je to velice těžká cesta... Ale v duchovním smyslu je to velký pokrok, řekl bych přesněji, velké skoky po stupních duchovního žebříčku.“

„Ano,“ promluvil otec Joann. „Vypadá to, že samotný Svátý Duch je podporoval a přimlouval za nich modlitbami nevyřčenými.“

„Geliarové konali skutečné dobro... Dokonce i Bódhisattvové Šambaly, včetně Rigdena Djapo, vůči nim měli velký respekt, protože vykonali velký vnitřní hrdinský čin. Geliarové měli už za života možnost vystoupit z kruhu reinkarnací a svobodně odejít do Nirvány. Když použijeme křesťanský jazyk, Nebeské brány pro ně byly vždy otevřené a sám Archanděl Gabriel je přes tyto Brány provázel...“

V rozhovoru vznikla krátká pauza.

„Jak já to chápu, Geliarové jednali společně,“ opět shrnul Sergei. „A jaká je vnitřní struktura Geliarů?“

Téměř stejná jako u Kanduků.

Sergei zvedl překvapeně obočí.

„Když existuje nějaká síla,“ řekl Sensei „pak proti ní se musí postavit stejná síla, aby v důsledku přivedla monádu do rovnováhy. Když se v lidské společnosti objevili Kandukové, postavili se jim Geliarové a tak vyrovnali monádu, výsledkem bylo to, že i společnost se dostala do relativní rovnováhy.“

„Takže nechápu, co je tam společného ve struktuře? Stejně dělení na vnější kruhy?“

„Ale ne, ne vnější. Je tam podobnost se strukturou vnitřního kruhu síly. Stejně jak u Lemboioů je Kanduk, tak u Geliarů je Etymon, jinak řečeno jejich velitel. Etymon znamená „strážce osnovy“, „pravdy“. Obecně řečeno, je to nejzkušenější a nejvíce duchovně pokročilý Geliar. Etymon koordinoval činnost celé skupiny a vedl za sebou Geliary, pomáhal ovládnout etapy boje a duchovního vývoje, kterými prošel sám. Když někdo z Geliarů vyrostl na úroveň Etymona, buď nahradil svého velitele, když ten dokončil svůj úkol a chystal se odejít do Nirvány, nebo vytvořil svoji vlastní skupinu. Skupinu Geliarů tvořili slušní lidé, u kterých převládaly vysoké mravní hodnoty a touha po duchovním poznání. Stejně jako Kanduk se snažil mít kolem sebe dvanáct Lemboioů, tak i Etymon formoval skupinu z dvanácti Geliarů.“

„Takže skupinu tvořilo dvanáct Geliarů a třináctý Etymon?“ řekl živě otec Joann. „Stejně jako u Ježíše – dvanáct apoštolů a On třináctý.“

„Ano. Právě tak se formuje kruh síly. Pro obyčejné lidi to nic neznamená, ale lidé – nositelé Znalostí – jsou o tom velmi dobře informováni.“

„Přestože se jedná o dvě protichůdné síly, obě strany musejí k boji používat stejný druh energie,“ nadšeně začal uvažovat Sergei. „Z toho vyplývá, že Geliarové také používají svoji pránu. Jak chápete, dávají svoji pránu a to ve velkém množství s přihlédnutím k síle protivníka, Geliarové musí nějak tuto životní energii doplňovat, jinak by jejich těla byla zničena v první bitvě.“

„Přesně tak,“ pronesl Sensei. „Je velký rozdíl ve způsobech doplňování prány u Geliarů a Kanduka. Kandukové a Lemboiové ji kradou u lidí, které to často stojí život a nedávají možnost lidským duším se vyvíjet. Geliarové a Etymoni doplňují pránu způsobem pro ostatní neškodným.“

„A proč Kanduk nemůže získat pránu neškodným způsobem?“

„Protože nezbytnou podmínkou je absolutní dominanta agathodemonu a přísná kontrola kakodemonu. Pro Geliary je tento život neustálý boj a pro Kanduka a jeho okolí – život plný potěšení. Rozumíte v čem je rozdíl?“ Sergei přikývl. „Na tom se staví monáda.“

Sergei se odmlčel a zase se zeptal:

„Proč zanikl řád Geliarů?“

„Proč? Protože hodnoty ve společnosti se moc změnily. Vždyť nováčci do řádu Geliarů přicházeli z obyčejných lidí. Podívejte se na moderní společnost, kde je zřetelná převaha Materiální. Lidé se snaží získat více materiálních hodnot, než duchovních. Proto řád Geliarů postupně zanikal. Před sto lety byla uzavřena posledním Geliarem tamga Prav pro lidskou společnost, protože, zní to banálně,“ Sensei hluboce povzdechl a pokračoval „se nenašel žádný duchovně prahnoucí člověk, který by chtěl pokračovat v této ušlechtilé činnosti...“

„...skutečně bohubilé činnosti,“ soucitně přidal otec Joann.

„Přesně tak. Jedním slovem, se tak narušila rovnováha monády a současná společnost získala tento výsledek.“

Sensei přestal vyprávět. Jeho přátelé tiše seděli, ponořeni do svých myšlenek. Nakonec Sergej promluvil:

„Co to znamená, že byla uzavřena tamga Prav?“ Pokud mi paměť slouží, tamga to je nějaký rozlišovací znak ...“

„Medailon,“ řekl Sensei.

„A Prav ...“ pokračoval uvažovat Sergei, „podle mého názoru, je to něco z terminologie starých Slovanů.“

„Ano, ano, ano,“ snažil se vzpomenout Nikolaj Andrejevič. „Přesně tak. V kosmogonii starověkých Slovanů se zmiňují tři světy: svět Prav - svět Světla, světlých bohů, svět Jav – zjevný, viditelný svět a svět Nav – záhrobní svět. Slované oslavovali svět Prav, proto se

považovalo, že ještě před přijetím křesťanství se nazývali pravoslavné.“

„No, abych byl upřímný, je to mnohem později, co byl obyčejnými lidmi Prav povýšen do hodnosti božstva,“ řekl Sensei. „Prav pro Geliary a Etymony je ... no abyste to správně pochopili, něco jako vrchní velitel. On vede a koordinuje práci všech Etymonů, které následně řídí Geliarové. I když slovo „vede“ není úplně v pořádku pro tento druh činnosti. Protože tito lidé mají mezi sebou vztahy více než přátelské či rodinné povahy. Žádný z nich nebyl ani vyšší ani nižší, než ostatní. Prosazovala se pevná disciplína v myšlení a jednání. Jen více zkušenosti v této věci brali na sebe větší Odpovědnost ... Prav kontroloval a byl zodpovědný za koordinaci činnosti v celé duchovní síti.“

„V jakém smyslu?“ nepochopil Vano.

„No, obrazně řečeno, bylo to něco podobné internetu, jenom šlo o duchovní variantu,“ odpověděl Sensei.

„Tak co to tedy znamená ,byla uzavřena tamga Prav?‘“ zopakoval znovu svoji otázku Sergei.

„Tamga Prav – je to takový zvláštní medailon, se kterým pracovalo několik generací Prav. V krystalech, co zdobí medailon, je nahromaděna ohromná síla. Když se tamga Prav používá - je otevřena. A otevřena je vždy, když pracují Geliarové. Když s ní přestávají pracovat, tak jak se to stalo před sto lety, pak je uzavřena. Jinak řečeno, Tamga je uschována do speciální kapsle pro budoucí generaci Geliarů.“

„V kapsli?“ udiveně se zeptal Nikolaj Andrejevič.

„Není to kapsle, jakou si myslíte,“ řekl Sensei. „Řekněme jednoduše, tamga je schována vysoko v horách na nedostupném místě.“

„A hory jsou daleko?“ s úsměvem se zeptal Sergei a hned dodal, „i když, upřímně řečeno, pokud bude třeba, jsem připraven jít za ní na konec světa.“

Sensei se usmál.

„Tamga je jenom nástroj. Důležitá je touha stát se Mistrem.“

Sergej sebevědomě přikývl a vážně řekl:

„Touha je veliká ...“

„... a není jediná,“ přidal se k jeho odpovědi Nikolaj Andrejevič.

„Přesně tak,“ potvrdil jeho slova otec Joann.

„No, to je to nejdůležitější,“ řekl dobrodušně Sensei.

„A zbytek přijde sám.“

3

Tamga Prav

(napsána s použitím úryvků z deníků Anastasie)

Začalo jaro. Na jednom z tréninků se začaly šířit zvěsti, že další víkend trénink nebude, že prý Sensei někam odjíždí spolu s Nikolajem Andrejevičem. Kdyby v tomto rozhovoru nefigurovalo doktorovo jméno, nikdo by si toho nevšímal. Ale takhle přehnaná zvědavost naší party vedla k tomu, že nejen že jsme se dozvěděli, kam se Nikolaj Andrejevič se Senseiem chystají, ale vnutili jsme se jim jako spolucestující. Přece si nenecháme ujít cestu na Krym, do hor, spolu se Senseiem. To by bylo neodpuštělné! Tím spíš, že, jak nám objasnil Nikolaj Andrejevič, důvod cesty byl prostý. Prý se v poslední době začal věnovat speleologii, a Sensei souhlasil, že mu ukáže jednu jeskyni.

Pravda je, že mladé posily znamenaly pro Nikolaje Andrejeviče dodatečné starosti. V naší fantazii procházka po jeskyních hraničila s romantikou. A neměli jsme žádnou představu o reálné skutečnosti. Co si s sebou zvláštního brát? Vezmeme na záda batoh a jde se! To se ale musí nechat, Nikolaj Andrejevič přistoupil k otázce

výbavy velmi vážně. V souvislosti s jeho působností měl několikrát co dočinění s horskou službou. Jsme z malého hornického města, kde se všichni navzájem znají. Díky doktorovu úsilí jsme tedy byli vybaveni vším nezbytným pro výpravu do podzemí: ochrannými kombinézami z celoviny, hornickými helmami s kahanem (kahan je svítilna na řemínku, který je připevněn k helmě) a dalšími elektrickými svítilnami. Později se jeho výbava ukázala při našem putování více než vhodná.

Kromě naší party, tedy Kosti, Andreje, Taťány a mě, a taky Stase, Ženi, Volodi a Viktora se na výlet, jak se ukázalo, chystali taky Valera, otec Joann a Sergej. Sergej, jak nám objasnili, byl starý Senseiův přítel, který se od určité doby objevuje v jeho společnosti.

Rozhodli se, že pojedou na Krym auty. Cesta je to samozřejmě daleká. Ale možná díky tomu, že jsme vyjeli na noc, nebyla pro pasažéry tak únavná.

Ráno nás na Krymském poloostrově přívětivě uvítala tamní neopakovatelná příroda. Jaro už tady bylo všude v plném proudu a pokrývalo čerstvou zelení všechno kolem. Obrázky krajiny měnící se za okny automobilu byly jeden hezčí než druhý. Doslova před našima očima se ukazovaly jako v soutěži krásy. Příjemné klima dovovalo, že zde rostla celá řada různých stromů a keřů včetně reliktních, a občas jim přisuzovalo ty nejpodivnější tvary.

Brzy jsme vjeli do jedné z obcí a zastavili jsme se u dveří jakéhosi domu. Sensei s Nikolajem Andrejevičem se domluvili s majitelem. Na jeho dvoře jsme nechali auta a naše malá skupina obtěžkaná stany a zásobami jídla se vydala směrem k horám. Museli jsme jít docela dlouho. Cestu jsme si ale užili.

Všchno kolem se utápělo v zeleni. Rozprostíraly se tam místy palouky celé poseté kvetoucími jarními květinami. A ten vzduch – prostě zázrak! Překvapivě lehký, čistý, nasycený těmi nejvzácnějšími přírodními vůněmi.

V jednom místě vanul horský chládek, osvěžující ozon. Na jiném místě závany větru přinášely neopakovatelnou vůni moře. Na třetím vládlo aroma celé spousty éterických olejů nějakých kvetoucích rostlin.

Úpatí horského hřebenu, ke kterému jsme se vydali, už bylo blízko. Sensei ale navrhl zastavit a přenocovat na paloučku u lesa, poněvadž už se stmívalo a soumrak přichází v horách rychle. Zatímco jsme se trápili se stavbou stanů, úplně se setmělo. Ještě že naši chlapci nelenili, nasbírali roští cestou a nezůstali jsme bez teplého jídla. Naše oblíbené večerní sezení u ohně jsme ale nechystali. Za prvé byli všichni unavení a za druhé, jak říkal Sensei, druhý den nás čekala neméně těžká zkouška fyzické vytrvalosti. Proto hned po večeri šli všichni spát.

Ráno nás přivítalo hustou mléčnou mlhou. Takže jsme se chystali a pokračovali v další cestě, úplně jako hlavní hrdinové oblíbené kreslené pohádky „Ježek v mlze“. Mimochodem, počasí v horách se také mění nepředvídatelně rychle. Brzy se mlha rozpustila a tou dobou jsme se ocitli u samého úpatí hřebene. Ale místo toho, abychom se vydali k horským výšinám, vedl nás Sensei podél úpatí.

Slunce už bylo docela vysoko. Na nebi nebyl ani mráček. Kolem dokola zpívali ptáci, každý po svém. A díky tomuhle všemu dohromady s krásnou horskou krajinou jsme byli ve skvělé jarní náladě. Chlapci se celou cestu mezi sebou bavili o tom, jak vysoké skalní části by mohli překonat s horolezeckým vybavením, které s sebou mají. Ačkoli ale za neustálých komentářů a vtipů Vana a Ženi snili o pokoření výšin, Sensei s výstupem nahoru nijak nespěchal. Stejně jako dřív vedl náš malý oddíl podél úpatí hřebene.

Zanedlouho jsme došli k vystupujícímu skalnímu útvaru, o kterém Sensei řekl, že je to cílové místo naší „povrchové“ procházky. S údivem jsme se rozhlédli kolem. Nebyla tam ale žádná ohromná půlkruhová

jeskyně, kterou vykreslovala naše fantazie jako předpokládaný vchod do tajemné jeskyně. Dokonce ani náznak průrvy! Zaujati takovou záhadou jsme se začali oblékat do vlněného oděvu a navrch natahovat speleologický oblek. Nejrychleji ze všech se oblékl Žeňa. Zatímco čekal na ostatní, začal prozkoumávat terén. Když ale neobjevil hledanou spáru ve skále, zeptal se mladík v rozpacích:

„Sensei, a není tady náhodou potřeba říci ‚Sezame, otevři se‘ ?!“

Sensei se usmál:

„Obejdeme se bez formalit.“

Když jsme se oblékli, Sensei navrhl, abychom tam nechali „zbytečnou zátěž“ v podobě stanů, dodatečné výbavy a věcí, které si naše skupina z neznalosti věci s sebou vlekla pro každý případ z domu. Začali jsme vše třídit. Potom jsme kompaktněji sbalili do svých batohů jídlo a ty nejdůležitější věci. Ostatní jsme „zamaskovali“ za hromadou kamení. Když bylo všechno hotovo, došel Sensei k jednomu z docela velkých kamenů, které byly ledabyly navaleny u skály, a vizuálně se zdálo, že je nikdo nezvedne. Sensei ho ale lehce odsunul stranou.

„Prosím,“ pozval nás Sensei, když ukazoval na otevřený průchod.

Překvapeně jsme se na sebe podívali a popošli jsme blíž, abychom si prohlídli tu zející temnou díru. Zvlášť Žeňa se snažil. Lehl si dokonce na břicho, napůl prolezl do průchodu a několikrát pro pobavení ostatních zahoukal. Potom vylezl zpátky, klekl si, automaticky smetl prach z kombinézy a s úsměvem se přiznal:

„Ano, teď jsem pochopil, co cítil medvídek Pů, když byl na návštěvě u králíka.“

Všichni se rozesmáli. Otec Joann ale poučným tónem pronesl:

„Vidíte, k čemu člověka vede hřích obžerství! Do nekonečna oblažuješ své tělo bílkovinami a uhlohydráty,

a potom ne že do jeskyně, ale do Brány do ráje se neprotáhneš...”

„To nic,“ dodal Žeňa sám sobě odvahy. „Kam se nedá protáhnout, vezmeme to útokem.“

„A útok na tvoji muskulaturu stačí?“ zajímal se Vano a „stařecky“ přitom mhouřil oči.

Nová vlna smíchu přehlušila odpověď usmívajícího se Ženi. Když se naše skupina nasmála a trochu si odpočala, začali jsme se připravovat ke zdolání průchodu. Sensei nám ukázal, jak je třeba přivázat si batoh k noze, aby se nám lépe pohybovalo. Zapnul si kahanec a lezl první. Za ním následoval Valera. Potom se protáhli Stas, Žeňa, Andrej, já s Taťánou a za námi ostatní.

Plazili jsme se po zemi a opírali jsme se o lokty úplně jako vojáci rozvědky v předních liniích. Hora nás obklopila pevným sevřením svých kamenných spárů. Temné podzemí nás vítalo zachmuřeným mlčením. Jenom naše hekání a šustění kombinéz s batohy rušilo hrobové ticho. V tomto úzkém průchodu hora jakoby u nezvaných hostů prověřovala jejich odolnost, výdrž a sebeovládání.

Ano, když se člověk dostane do těchto kamenných kleští, zakouší ostrý pocit přechodu do zcela jiného světa. Ještě před několika minutami cítilo tělo volnost, když se nacházelo mezi jasnými barvami přírody a slunečního světla, sluch se těšil zpěvem ptáků a bzučením hmyzu, jež se probudil po dlouhém zimním spánku. A teď se cítíš být doslova uvězněn v kamenných okovech pod mnohatunovými balvany mohutné hory. Všude panovala tma. V chladném vzduchu byl cítit pach kamenů.

Zpočátku bylo těžké zvyknout si na tak citelný rozdíl. Pod tou ohromnou, dech beroucí vrstvou skal, která výhruzně visela nad našimi rozklepanými těly, se člověk cítil jako drobný hmyz, jehož osud závisí na rozmarech přírody. Jasně se zbystřují myšlenky i pocity. Dokonce i nějaký malý strach zcela přikovává tělo k zemi.

Zvědavost ale stejně přemáhá dávný zvířecí instinkt. A touha uvidět tvář v tvář tajemný svět podzemí dodává přesvědčení a rozhodnosti projít tuto první zkoušku až do samého konce.

Když jsme plazením po břiše překonali nějakých dvacet pět metrů a lezením po čtyřech asi dalších deset, dostali jsme se do malé jeskyňky, kde bylo možné postavit se rovně. Zatímco jsme s Taťánou vylézaly a čekaly na ostatní, Žeňa a Stas už se se smíchem dělili se Senseiem o své pocity a vynalézavost ohledně jejich mrštnosti v průchodu. Vysoká postava a odpovídající mohutná stavba těla není v těchto podmínkách zcela výhodná. Naštěstí chlapci mají dostatečně silné ruce, protože špatné by to bylo nejen pro ně, ale i pro nás ostatní. Vždyť jsme lezli za nimi. Stas označil svoje lezení za odírání kůže. Podle jejich slov museli v některých místech předvést doslova kouzla dýchací gymnastiky, jak se snažili vydechnout všechn vzduch tak, aby výrazně zmenšili objem hrudního koše a díky tomu se mohli prosoukat úzkými štěrbinami. Podle jejich názoru prožili chlapci ne zrovna nejpříjemnější minuty při setkání s podzemním světem. A nejen oni. Soudě podle obličeje Kostí, Viktora a Nikolaje Andrejeviče, a to už nemluvím o sobě a Taťáně, jsme také zakusili nezapomenutelné pocity. Jako poslední vylézali Volodža, Sergej a Vano. Ti ale vypadali tak spokojeně a přirozeně, jako by pro ně překonání průchodu byla hračka. A jestli naše parta byla v důsledku takového nečekaného setkání s horou poněkud skleslá, tak Sergej s Vanem, jak se zdálo, naopak byli ohromně spokojeni, jakoby si vzpomněli na své rozpustilé dětství.

Když jsme byli všichni pohromadě, vedl nás Sensei dál. Šli jsme v řadě jeden za druhým kamennou chodbou s nízkým stropem, která se asi po padesáti metrech začala nenápadně rozšiřovat. Několik minut pěší chůze podél jednostranně se táhnoucích stěn a byli jsme nakonec odměněni prvním úchvatným pohledem, který nám

poněkud zlepšil náladu. Na naší cestě se objevil malý sál vyzdobený stalaktity a stalagmity. Docela úchvatný pohled, vidět uprostřed smutné temnoty sněhobílý ostrůvek, jako by to byla fata morgana na poušti.

Ostatní mimoděk v nadšení vykřikli. Poházeli jsme svoje věci, rozešli jsme se po sálu a se zájmem jsme si prohlíželi přírodní výtvoř. Ke stropu jeskyně byly připevněny jako dlouhé nitovité rampouchy stalaktity. A pod nimi tam, kam kapala voda, se od podlahy jeskyně zvedaly překrásné stalagmity, jež připomínaly kmeny palem. Bylo zajímavé pozorovat nejjemnější práci přírody v podobě prosvítajících třásní podél prasklin. A v některých místech doslova jak vyčarované nějakým čarodějem visely tak výstřední stalaktity, jakoby pro ně vůbec neplatil zákon gravitace.

„No to je krása!“ promluvil Andrej.

Všichni chodili po sálu jako očarování.

„No bodejť ne, taková namáhavá práce,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič, když si prohlížel další stalagmit. „Kapka po kapce rok za rokem, tisíce let po sobě. Celá kronika evoluce po centimetru za rok.“

„Či evoluce? Jeskyně?“ zajímal se Košta.

„Pobřeží Krymu.“

Košta si prohlédl stalagmit ze všech stran a posunul si brýle.

„To myslíte obrazně?“

„Ne, proč?“ posvítíl Nikolaj Andrejevič na sousední stalagmit. „Podívej se sem, tady jsou líp vidět ty kruhy, vidíš jako letokruhy u stromu. To jsou chemické záznamy utváření klimatu vně jeskyně v průběhu celého období, co stalagmit rostl. Tuto informaci mu poskytuje z povrchu dešťová voda a voda z tajícího sněhu.“

„To je dobré! A odkud to víte?“

„Když budeš víc čist, budeš víc vědět.“

Andrej stojící taktéž vedle našeho doktora natáhl ruku k stalagmitu, ale Nikolaj Andrejevič ho rychle zastavil:

„Nesahej na něj! I když se toho stalagmitu jen lehce dotkneš, částechy tvého potu ho budou ničit po mnoho let.“ Andrej stydlivě odtáhl ruku. „Vždyť tady je stále prostředí. Tady dokonce i dýchání mění chemické složení vzduchu.“

„Chápeš?!“ dobíral si Adreje Košta. „Takže ztichni a nedýchej!“

Když Žeňa uslyšel tento rozhovor, okamžitě přišel s „racionálním návrhem“.

„Tady před vchod je potřeba umístit tabulku: Dýchat, kýchat a kašlat lidský vzduch se přísně zakazuje.“

Ve tmě bylo slyšet Vanovo pousmání:

„To tak! Nehledě na to, že člověk už dávno opustil jeskyně, v případě některých individuí, nebudeme ukazovat prstem, jeskyně zjevně neopustila své majitele. A tak zívá svojí neprostupnou temnotou v jejich šedých mozkových závitech.“ A když se vynořil z temnoty, poplácal Žeňu po rameni. „Tak jdeme... jeskynní infekce.“

Zatímco jsme se kochali krásami tohoto podzemního sálu, Košta si najednou dřepnul, chytil se za břicho a začal zrychleně dýchat.

„Copak je?“ zeptal se Sensei, když si všiml, v jakém je stavu.

„Prostě se mi nějak neudělalo dobře...“

„A nemáš klaustrofobii?“ zajímal se Nikolaj Andrejevič.

„To snad ani ne. Já vůbec netrpím strachem z uzavřených prostor. Prostě mi nějak není dobře...“

Rozhovor přitáhl pozornost ostatních.

„Hej, podívej!“ pohrozil mu v žertu Volod'a. „V tanku se marodit nesmí.“

„Ale, všechno je v pořádku,“ mávnul rukou Košta ve světle svítilen, které na něj byly namířeny. „Prostě se mi nějak neudělalo dobře... To hned přejde.“

„No co, to se stává,“ pronesl klidně Sensei. „Dokonce i tēm, kteří ničím netrpí, se v jeskyni neudělá dobře, zvlášť když se tam octnou poprvé. Lidská fantazie tady může vymyslet takové věci...“

„Právě, právě, může nahnat tolik strachu,“ chytil se toho Nikolaj Andrejevič, „že potom budou ještě dlouho vidět oblaka prachu od tvých rozžhavených pat.“

Mládež se zasmála. A Košta se s úsměvem zvedl, byl v rozpacích z takového nepředvídatelného zájmu o jeho osobu. O něco později, když se ostatní opět rozešli po sálu, začal si Košta něco šeptat s Taťánou a potom šel k Senseiovi. Trochu váhal, ale potom rozpačitě zamumlal:

„No to... hm... mohli bychom s Taťánou zůstat? ... Že bychom na vás radši počkali venku... Pohlídali bychom věci a tak.“

„Jak chcete, to je vaše věc,“ promluvil s úsměvem Sensei. „Vrátíme se zadlouho.“ A už vážně dodal: „Potřebujete pomoc, abyste se dostali ven na ,povrch?“

Košta nejistě pokrčil rameny:

„Nějak to zvládneme... doufám.“

„Chápu. Tak já vás hned vyvedu.“ A když Sensei vyhledal Vana, ukázal směrem na Koštu a Taťanu a řekl mu: „Zůstaneš tu jako vedoucí. Já vyvedu mladé nahoru.“

Vano se usmál a tiše pronesl:

„Cože, to je všechno? Romantika pod zemí skončila?“

Když Sergej zaslechl jejich rozhovor, nabídl jim svoje služby.

„Poslyš Sensei, já je vyvedu, bude to rychlejší. Spojíme se lanem a uděláme řetěz. Já půjdu první, a kdyby něco, vytáhnu je.“

„Správně, ať jde Sergej!“ chytil se toho Vano a v žertu řekl Senseiovi. „Vždyť ty jsi dnes u nás za Susanina, musíme tě chránit.“

„Dobře,“ usmál se Sensei a když se otočil k Sergejovi, poprosil ho. „Jenom tam dávej větší pozor na zatačkách.“

„Ano, pochopil jsem.“

Koštu, Taťanu a Sergeje spojili jedním lanem. A když bylo všechno hotovo, vydali se na zpáteční cestu. Ti, co zůstali, využili vzniklou pauzu, někteří odpočívali, někdo

pokračoval v prohlídce stalaktitů a stalagmitů v jeskyni. Sergej se brzy vrátil a v žertu podal Senseiovi hlášení o šťastném zakončení „operace“.

Naše skupina se vydala dál. Šli jsme jeden za druhým jako živý řetěz, pravda, jak se mi zdálo, v docela rychlém tempu. Ještě jsem si myslela: No je to potřeba, přišli jsme sem, abychom se podívali na jeskyně, ale naše exkurze je jak pohled z paluby tryskového letadla. Sensei jako ostřílený průvodce vedl naši skupinu jistě. Průchody se střídaly s menšími sály a podzemními galeriemi. Naše cesta několikrát měnila svůj směr: jednou se táhla nahoru do svahu, jednou sestupovala dolů, tu se náhle otáčela skrz jakési úzké rozsedliny, ze kterých když jsme se dostali, tak se mi zdálo, že jdeme vůbec opačným směrem. Taky jsme vcházeli do jakýchsi, na první pohled, neprůchodných kamenných pastí, a Sensei, aniž by nějak zvlášť obtěžoval naši vnímavost, nás odtud všechny s jistotou vyvedl absolutně nenápadnými vchody.

Bylo cítit, že v některých místech se měnila teplota místností. Někde byl vzduch vlhčí. Na stěnách takových průchodů se ve světle svítilen blýskaly kapičky vody. Někde byl cítit zjevný průvan. A na jedné z křižovatek jako by byl slyšet vzdálený šum podzemního vodopádu.

Zpočátku jsem se snažila nějak orientovat. Ale potom, když jsme několikrát změnili směr a prošli jsme křižovatky s cestami větvicími se do různých stran, jsem pochopila, že je moje snaha marná. Ale co bylo překvapivé, bez ohledu na tak klikatou, svým směrem složitou cestu, jsme šli po jakési sotva znatelné stezce, přičemž převážně jsme mohli jít zcela vzpřímeně, ačkoli někde bylo přeci jen zapotřebí přitisknout se k zemi a lézt po břiše nebo po všech čtyřech. Tam kde stezka klesala prudce dolů nebo se zvedala strmě nahoru, byly vidět zvláštní zdrsňelé schůdky. Vedle nich byl kámen zcela hladký. Kvůli našemu spěchu se mi nepodařilo pořádně prozkoumat, jestli jsou tyto schůdky přírodního původu

nebo přeci jen vznikly uměle. K našemu nemalému překvapení jsme se posunovali kupředu docela pohodlně. Ačkoli já osobně jsem se, nevím proč, připravovala na nějaké nepravděpodobné zkoušky, jak fyzického tak psychického charakteru.

A ještě jsem vyzozorovala jednu důležitou věc. Ta se tedy, pravda, týkala mé lidské přirozenosti, která se dostala do takových podmínek. Od samého začátku cesty, obzvlášť po tom lezení, jsem neustále měla zvláštní pocit jakéhosi nepřirozeného strachu. V důsledku toho byly i moje pohyby strnulé a snažila jsem se, abych šla určitě někde uprostřed skupiny. Taky jsem se strachy víc dívala sobě pod nohy. Okolí se mi zdálo být pochmurné a děsivé. A čím víc jsem o tom přemýšlela, tím víc jsem se trásla. Za chůze jsem hledala různé příčiny svého strachu a především jsem svalovala vinu na zvláštní působení jeskyně. Nakonec jsem se dostala do takového stavu paniky, že stačilo už jen maličko, a už bych se hrnula k východu, pokud bych samozřejmě věděla, kde se ten východ nachází.

Moje teorie o negativním působení jeskyně ovšem praskla jako mýdlová bublina, když jsem si během pravidelného pětiminutového oddychu prosyceného obvyklými vtípkami našich chlapců všimla neochvějně spokojenosti většiny účastníků pochodu, kteří si pobyt tady očividně užívali. Nikolaj Andrejevič, ten vůbec zbytečně neztrácel čas, a podle možnosti si se zájmem prohlížel druh stěn okolo nás. Takové moje pozorování jakýmsi zvláštním způsobem vynadalo nahromaděným negativním myšlenkám, těm malým ničemným agresorům Materiální podstaty, které, jak se zdálo, čekaly okamžik, aby se mohly vysmát mé představivosti. Strach vystřídala zvědavost...

Zajímavé, z jakého podzemí jsem si tak přála utéci: z přírodního nebo z vlastního „jeskynního vědomí“, jak to přesně vyjádřil otec Joann? Čeho jsem se tak bála?

Vždyť bylo zcela zřejmé, že ať se člověk nachází kdekoli – pod zemí, na jejím povrchu, v jakémkoli prostředí – síla jeho strachu spočívá v jeho myšlenkách. Jak se říká, člověk je tím, o čem přemýšlí. Musela jsme se prostě tomu svému strachu smát, takový malicherný podraz Materiální podstaty. Když jsem se uklidnila, zkoncentrovala jsme své emoce a pocity na meditaci „Lotosový květ“. A po určité době už bylo všechno v pořádku. Dokonce mozek se začal věnovat užitečným věcem, oceňoval podivuhodné výtvoř podzemního světa tak, jak si zasloužily.

Jen co ze mne spadl závoj strachu, otevřel se přede mnou podivuhodný svět, o jehož existenci se mi díky životu strávenému na povrchu země ani nesnilo. Když jsem si v rámci svých možností prohlížela bizarní kamenné klenby a stěny mistrovsky vysoustružené vodou v průběhu staletí, propadala jsem z té grandiózní rozsáhlé práce euforii. Reliéf uvnitř jeskyní se ukázal být neobyčejně různorodým. Minimálně to, co jsme zasáhli paprsky našich svítilen a vyrvali to tak z věčné temnoty, na nás dělalo silný dojem. Když jsem viděla tváře v tvář tuto krásu, opravdu jsem se rozpouštěla v pocitu nadšení, jako bych splývala v jeden celek s neviditelným životem tajemných jeskyní.

Teď jsem pochopila, co táhne speleology k podzemnímu putování. Ten neopakovatelný pocit nadšení, objevování podivuhodných koutů podzemního světa, kde možná nikdy nestála lidská noha. Ten ohromující pocit věčného tajemství, záhadné záštity, které otevírají své poklady jen odvážným, rozhodným lidem, pro které se překonávání překážek stalo pravidlem. Jejich ohromná síla vůle a neústupnost úporně nutí jít vpřed vyčerpané, unavené tělo a občas balancuje na hranici života a smrti. Šli jsme ve skupině a cítili jsme zvláštní vzrušující rozechvění. A kdybychom šli každý sám? Kolik je zapotřebí mít odvahy, aby člověk nejen fyzicky překonal

podzemní cestu, ale aby byl i uvnitř celistvou, odhodlanou osobností? Osobností, která je kvůli velikému tajemství přírody připravena zvítězit, v prvé řadě nad sebou a svými strachy!

Vždyť jeskyně pevně izolují od vnějšího světa. Svým absolutním tichem a neprůhlednou temnotou nutí člověka ponořit se mimoděk dovnitř sebe sama, nahlédnout do duše. Jeskyně jsou dokonce svým životem, tisíciletou existencí v neměnných podmínkách vnitřního klimatu něčím podobné samotnému člověku, jeho dualitě. Ať už se navenek u člověka jakkoli změní osud, podmínky, ať už se jeho tělo jakkoli rozvíjí, a potom i stárne, v jeho duši, pokud tam nezamíří tvůj pohled, zůstává ta samá temnota, smutek, ticho a věčná samota. A kromě tebe nemá nikdo přístup k tomu překrásnému a božskému, co skrývá tma v podzemí tvého podvědomí. A jenom ty svou oddanou Láskou ke všemu živému jsi schopen nejen najít skutečný poklad uvnitř sebe, ale i vybrousit ho do blýskavého krystalu, který ozáří ve tmě myšlenek Božskou cestu.

Pokud se na to podíváme z druhé strany, tak ta natolik ideální izolace jeskyně od vnějšího světa připomíná izolaci vědomí během meditace nebo modlitby, když se člověk odpoutává od vnějšího světa a soustředí se na svět vnitřní. Takové je osamocení od lidského shonu, od problémů života, takové je ideální ticho ve vědomí, v němž se pronášejí slova modlitby. Podivuhodná shoda... A možná, že pro přírodu v globálním měřítku jsou právě taková místa se stálým klimatem jakýmsi zvláštními místy ventilace, kde může příroda nezávisle na vnějších podmínkách uchovávat v jeskyních zárodky prvotního života na Zemi, tedy to, co je pro ni nejdůležitější a nejvzácnější. Vždyť jako je pro duchovního člověka důležitá duše, tak pro přírodu je důležitý život. Ano, kolik podivuhodného si občas necháme utéct, nedostatečně oceníme, když se soustředíme jen na

konzumní vztah k přírodě, na to, co to či ono místo na Zemi právě dává člověku. Málokdo se zamýšlí nad tím, čím je právě toto místo pro samotnou přírodu. Bohužel naše masové egoistické myšlenky a skutky zjevně nejsou bez následků jak pro samotnou přírodu, tak i pro lidi celkem.

* * *

Naše skupina šla docela dlouho. Když jsme překonali další tunelovitou spojovací chodbu, dostali jsme se do jeskynního sálu s mnoha kamennými přepážkami. Sensei tam vyhlásil další velkou přestávku na dvacet minut. Někteří si sedli na kameny, někteří si prostě sundali batoh a rozhlíželi se kolem. Žeňa usilovně oprašoval svoji kombinézu od prachu.

„Jemináčku, toho teda jel“ pohoršoval se vážně mladík, ale potom se usmál a všechno převedl v žert: „Vždycy jsem nechápal dvě věci: Odkud se bere prach a kam mizí peníze.“

Sensei, který se chystal si odpočnout, jakoby mimochodem promluvil:

„Kdyby lidé nebyli tak líní, už dávno by sestrojili „odpuzovač“ špíny. Jen kdyby se přiučili v přírodě, u lotosového květu. Jeho listí se výborně samočistí, protože odpuzuje vodu a špínu.“

„No jo, příroda, v té je všechno ro-zum-né,“ zdůraznil poslední slovo Nikolaj Andrejevič, když usedal na kámen a snažil se vysvobodit nohu z boty. „Ale člověk se většinou baví chemií, stále zlepšuje mýdlo.“

„No což,“ usmál se Sensei a opřel se zády o kamennou přepážku. „Co naděláš, byznys je prostě byznys...“

„A co je to za „odpuzovač“ špíny?“ zajímal se Stas.

„Ale, elementární věc,“ promluvil Sensei a přivřel oči. „Ochranná krycí vrstva v podobě filmu. Nanáší se na jakýkoli oděv. Velmi pohodlné... A vyrobit ji ... s dnešními

technologiem by to bylo raz dva. To se vezme polymer a spojí se s nanočásticemi stříbra...”

Protože se Sensei odmlčel, jak se snažil trochu si zdřímnout, nikdo ho dalšími otázkami nevyrušoval.

Zatímco odpočíval, prohlíželi jsme si jeskyni. Musím říci, že na nás udělala zvláštní dojem především svou neobvyklostí. Připomínala obrovský labyrint. Všechny její kouty si byly navzájem velmi podobné, takže když člověk někam poodejde, dlouho potom hledá cestu zpátky. Jde se jakoby podle světla svítlny, které se odráží na kopuli jeskyně, ale člověk se dostává opět do slepé uličky. Dokonce i naši mistři vtípků, když na vlastní kůži zakusili tuto vlastnost jeskyně a podobnou dezorientaci v prostoru, si dávali pozor, aby se bez zvláštního důvodu nevzdalovali od skupiny.

Ovšem Žeňa, šprýmař, byl i v těchto podmínkách ve svém živlu. Nejdřív se rozhodl vystrašit Vana, když ten se vydal prohlédnout si labyrint. Jen co se otec Joann skryl za kameny, ukázal nám Žeňa posunky: teď prý uslyšíte křik jako z hororu. A hned mu vyrazil v patách. Očekávaný hlasitý efekt se však nedostavil. Vano se vrátil docela rychle, jenže z druhé strany, a Žeňa pořád nikde. Nakonec jsme z dále uslyšeli naříkavý hlas odněkud z temnoty: „Lidi, kde jste? Au-u-u! Navažte spojení. Vybily se mi baterky ve svítlně a hlasivky taky. Pomožte! SOS!!! U-u-u...”

Když Sensei slyšel Žeňovo soustavné vytí, otevřel oči, podíval se na spokojenou tvář otce Joanna, který se uvelebil vedle Sergeje, a vážně pronesl:

„Tak ho odtamtud vytáhněte, než definitivně zabloudí. Potom ho budeme hledat týden.“

Vano se začal smát, a když se zvedl, začal svítit svítlnou do určitého kouta jeskyně.

„Jdi na světlo, dítě mnohohříšné...”

Po nějaké době se mladík objevil před námi a zářil šťastným úsměvem. A potom, aby nás pobavil, se začal

tvářit jako slepý chudák, když dal ruce před sebe. Začal se v žertu klanět a všem děkovat za záchranu jeho „nemohutného“ těla. A před knězem vůbec padl na kolena a začal se klanět až k zemi. Ovšem během další poklony „slepý chudák“ nečekaně „prozřel“, když objevil, že má prodřenou nohavici u kombinézy.

„Ups! No to je kvalita, já bych je...“

Zakryl díрку rukou a doprovázen smíchem ostatních přišel ke mně a poprosil mě o nit a jehlu jako o „jednorázovou charitativní pomoc jeho poškozené přirozenosti“. Když dostal vše potřebné, odebral se do sousední slepé uličky, skryl se za rohem, aby nás nepřiváděl do rozpaků svým krejčovským uměním. Dlouho se nemohl usadit. Potom se na stěně chodby objevil mladíkuv stín vzniklý světlem svítilny a bylo vidět, jak puntičkářsky zašívá nohavici. Začali jsme se bavit o všedních tématech. Stas nečekaně pronesl:

„Hele, co se to tam s ním děje?“

Všichni se podívali směrem k Žeňově „komůrce“. Podle stínu bylo vidět, jak se mladík ohání proti chlupatému pavoukovi, který na něj z vrchu spadl. Zpoza rohu se skutečně ozývaly tlumené sípavé zvuky, jakoby se člověk se všech sil snažil bojovat s „masožravým hmyzem“. Stas dokonce povstal. Potom se usmál a neslyšně se za našeho pozorného dohledu kradl ke slepé uličce. Pokradmu se podíval dovnitř. A taky se stejně neslyšně vrátil, jen tak tak že se nesmál nahlas. Ukázalo se, že Žeňa intenzivně přehrával tragikomedii stínového divadla, kdy moji lehkou čepku se smyčkovými bambulkami, kterou mi očividně potají vzal pod nose, když mě prosil o nit a jehlu, přeměnil na ohromného stínového pavouka. Když nám Stas povyprávěl tyto pikantní podrobnosti, nevydrželi jsme, rozesmáli jsme se a zatleskali jsme našemu věrnému komediantovi. Když Žeňa uslyšel smích a ovace, pochopil, že jeho dobrodružství prasklo. Ale ani tehdy

neztratil hlavu a ve hře stínů sehrál důstojnou poklonu „pavouka“ a „utýrané oběti“.

Tento Žeňův vtípek se všem natolik zalíbil, že se chlapci začali navzájem děsit stíny „oživlých“ jeskynních lvů a ohromných medvědů. A vůbec nevadilo, že tito savci žili před třiceti nebo čtyřiceti tisíci let. Jak se říká, hlavní byl sám proces hry, který na neznámém místě vyvolával nezapomenutelné pocity.

Naši vtipálci ožili. Nová zábava znatelně vyplavovala adrenalin do krve a činila čas strávený na pochodu hezčím. Říkám právě hezčím. Vždyť naše cesta nevyžadovala žádné super úsilí. Nešlo o žádné překonávání podzemních řek, žádných bezedných propastí, ve které někteří z nás tajně doufali. Například Voloděa táhl ve svém batohu holinky do bláta a přesvědčoval Senseie, že se určitě budou hodit. Stas a Žeňa si s sebou vzali lano a nějaké horolezecké vybavení, jak to sami vysvětlovali, pro každý případ. Sensei jim tehdy nic nenamítl, jen mávnul rukou. Teď, když jsme ušli už docela dlouhou cestu, chlapci očividně sami začali chápat, že všechny ty „krámy“, které nesli na svých ramenech, asi nebudou potřeba. Skutečně, nějak jsme úspěšně obešli všechna nebezpečná místa podzemí, protože naše cesta se odehrála převážně, řekla bych, ve velmi civilizovaném přírodním duchu.

S jedinou „velkou vodou“ jsme se setkali jen jednou. Když jsme prošli další zmatené svahy, srázy dolů a zatáčky, propali jsme se skrze úzkou rozsedinu, která se klikatila jako úhoř, ocitli jsme se na nevelké plošině. Ihned tu zaválo vlhko. Bylo cítit, že jsme se dostali do velkého prostoru. Paprsky našich svítilen se míhaly ve tmě a osvětlovaly grandiózní stalaktitové krásy. Tou dobou jsme se nacházeli nahoře, na skalním výběžku. Pod námi se prostíralo velkolepé jezero, s krajovým, sněhobílým lemováním a stalagmity uvnitř. Ve středu jezera se nacházelo sedm ohromných sněhobílých stalagmitů, které se svým tvarem prostě ideálně podobaly květům

lotosu. Kdyby nebyly tak obrovské, bylo by možné myslet si, že to jsou skutečně živé květy.

Opatrně jsme sestoupili dolů po šikmém kamenném výběžku se zvláštními schůdky, které byly tvořeny hrboly. Podél jezera se táhla sotva znatelná stezka. Ohromující krása vyzdobeného krajkového sálu nás donutila trochu zpomalit. A jaká ještě další cesta? Možná že nic lepšího na své cestě už neuvidíme. Sensei určitě chápal náš stav a šel pomaleji. Dal nám tak možnost prohlédnout si bohatou výzdobu tohoto pohádkového „paláce“. Ze stropu impozantně visely stalaktity v podobě extravagantních otočených mnohoramenných svícňů. A mezi nimi se skláněly jiné v podobě kytic nevadnoucích hromadných květenství nádherných bílých lilií. Stěny sálu byly doslova obsypány originálními sněhobílými štětečky a kuličkami, a v některých místech jakoby lehkým voálem, jak byly pokryty tenkou vrstvou bílých krystalů. A celá tahle nádhera se třpytila a hrála barvami oslňujícího ohňostroje pod paprsky našich svítilen. Všechno vypadalo tak krajkově, jemně, křehce a něžně, že jsem mimoděk zatajila dech, když jsem se dívala na tak překrásný rajský kout, věčně kvetoucí po mnohá tisíciletí, který je s láskou ochraňován v nitru hor.

Zvlášť mě ale svými rozměry a ideálním tvarem okvětních lístků ohromovaly stalagmitové lotosy. Nemohla jsem odtrhnout oči od jejich sněhobílé krásy. Nikdy v životě jsem neviděla tak neobyčejné, čisté květy, které z minerálů vypěstovala sama příroda. Soudě podle nadšených výkřiků naší skupiny napadla podobná myšlenka o neobyčejně krásné vidině téměř všechny. Chlapci prostě nemohli uvěřit, že tenhle zázrak mohla vytvořit sama příroda, prý je to nereálné. Na což Nikolaj Andrejevič namítl:

„Není pochyb, je to dílo přírody! Zdá se, že tyto lotosy jsou subakválními útvary, tedy krápníky. Jde o přirozený přírodní proces. Na povrchu jezera se vytváří tenký

kalciový film. Ten potom narůstá na stalagmity, které dosahují úrovně vody. Když přirůstají k bočním okrajům „vaniček“, zvětšuje kalciový film postupně jejich výšku...”

Ale i když nám Nikolaj Andrejevič poskytl natolik vyčerpávající vysvětlení a podal ho svým neochvějným výkladem, bylo těžké uvěřit, že podobná lotosová krása, která čítá právě sedm kusů, byla vytvořena pouze přírodou. Ačkoli pokud to nebyla příroda, kdo tedy? Kdo mohl na tisíce let dopředu vypočítat směr a cestu kapek, které následně svou neúnavnou prací vytvořily podobný zázrak?!

Upřímně řečeno, nechtělo se nám odcházet od tohoto lotosového jezera, jenž nám učarovalo. Jenže Sensei nám dal na všechno jen chvíli času a potom se vydal dále. My jsme šli přirozeně za ním, nepřáli jsme si tam zůstat. Když jsme se s tímto místem loučili, poskytlo nám ještě jedno nečekané překvapení. Na té straně, kterou jsme se vydali a směřovali jsme tam světlo, se začaly v temnotě objevovat majestátní sochy z obrovských srostlých stalagmitů a stalaktitů. Byly doslova jako strážci a mlčenlivě střežili lotosové jezero.

Když jsme přišli blíž, uviděli jsme, že jeden z nich, jenž se nacházel uprostřed, připomínal ležící Sfingu vystupující ze skály a podobal se té, která střeží věčný klid u egyptských pyramid v Gíze. Z nějakého důvodu právě on ze všech „soch“ přitahoval náš pohled ke své mystické postavě nejvíc. Vznikal takový dojem, jakoby sněhobílá Sfinga jako živý přízrak vystoupila napůl ze stěny ohromné jeskyně, aby si z výšky prohlédla všechny ty, kdo se opovážili narušit hranice jejího tisíciletého klidu.

Až mi běhal mráz po zádech, když naše ubohé pa-prsky světla osvěcovaly obrovskou hlavu Sfingy, která měla na výšku určitě pět metrů. Z týlu na ramena se jí spouštěly rampouchy srostlých stalaktitů, jež se podobaly královskému rouchu. A na čele se tyčila sněhobílá figurka v podobě nějakého urea – vztyčené kobry. Výraz

její „lidské tváře“ nebyl zcela zřetelný, to ale jen umocnilo náš dojem. Taková „mlhavá“ záhadnost obličejového reliéfu byla ještě přitažlivější, poněvadž každému z nás dávala možnost v duchu si dokreslit vlastní předpokládaný obraz. Nejpůsobivější z tajemného obličejů byly asi ale oči, jež hrály podivnými odlesky námi k nim směřovaného světla. Díky takovému světelnému efektu celá stalaktito-stalagmitová socha ožívala a měnila se doslova v jakéhosi mocného Strážce, který chrání staletí stará tajemství svého podzemního světa.

Jeho oči udělaly dojem na všechny. Naše skupina si začala nesměle šeptat. Někdo se domníval, že na místě jeho očí jsou diamanty, protože dávají takový podivuhodný jas, někdo to jednoduše považoval za odraz světla od přírodního výstupku stalaktitu, ale někdo vůbec přesvědčoval ostatní, že podobný efekt je možné vytvořit jen umělou cestou. Jen Sensei v tomto sporu tiše mlčel.

I když je to podivné, naše cesta vedla právě k Sfinze. Podle toho jak jsme se víc a víc přibližovali k tomuto přírodnímu výtvaru, začínala jsem pociťovat jakýsi lehký, pověřivý strach. Jako mravenčí oddíl minula naše skupina její pravou stalagmitovou tlapu. A když jsme přicházeli k levé, nečekaně jsme odbočili do velmi úzkého a těsného průchodu, který se nacházel zcela nenápadně mezi druhým a třetím „drápem“. A tu mě napadalo, že kdybych byla v jeskyni sama, sotva by mě napadlo hledat průchod právě tady, vedle postavy, která svým vzhledem vyvolává nepochopitelný strach. Možná že pobízení stejnou myšlenkou, se každý z účastníků výpravy snažil nezůstat pozadu, a všichni jsme šli těsně jeden za druhým. Protože představa zůstat jeden na jednoho se Sfinzou, jejíž vzhled nejen děsil, ale člověka jakoby přikovával k místu, ne právě těšila. A ačkoli každý z nás mluvil jeden přes druhého při dohadech, z čeho jsou udělány oči věčného Strážce, v podstatě jsme očividně jen uklidňovali svoji nervozitu z působivé obří postavy.

Když jsme se dostali skrz tlapu Sfingy do prostornějšího průchodu, někdo dokonce připomněl legendu o Sfinze, přesněji o Sfinze z řecké mytologie. Tato okřídlená napůl lev a napůl žena přebývala na skále poblíž Théb a dávala každému, kdo procházel kolem, jednu a tu samou hádanku: „Kdo chodí ráno po čtyřech, v poledne po dvou a večer po třech?“ Kdo neznal odpověď, toho sežrala. Uhodnout to dokázal Oidipus, když odpověděl, že je to člověk – v dětství, v dospělosti a ve stáří. Poté Sfinga skočila ze skály... Ale jedna věc je čist tuhle legendu doma a sedět s šálkem v pohodlném křesle. Úplně jiné to je slyšet ji znovu po takovém psychickém otřesu, kdy na sobě člověk pocítil celou škálu pocitů pramenících ze setkání byť jen se stalagmito-stalaktitovou, ale neméně mystickou Sfingou. Člověk pak všechno vnímá zcela jinak, přesně jako by to byl on, kdo prochází okolo, pro kterého hádanka od Sfingy zůstala neřešitelnou a stala se příčinou smrti.

Vždyť když do toho člověk pronikne hlouběji, vlastně tady ani nejde o samotnou Sfingu, ale o člověka, který není na něco takového připraven. Co v nás vyvolává takový panický strach vůči neznámému? Naše vnitřní nepřipravenost, neutříděné myšlenky a také fantazie vyvolávající děsivé obrazy diktované Materiální podstatou. A právě Materiální podstata pohlcuje naši pozornost a vyvolávaným strachem zakrývá obrovský zdroj duchovní síly, který nemá v tomto světě překážek. To znamená, že člověk, který je zastižen nepřipraven, spouští svoji obvyklou dominantu ve vědomí. *A pokud se ukáže, že je to „obyčejný kolemjdoucí“, tedy že v jeho vědomí dominuje obvyklá Materiální podstata, bude ho čekat stejný osud jako mnohé, pro které je tento život jen jejich jediná realita, a smrt je pro ně nejen fyzický, ale i „duchovní konec“. Ale pokud na jejich místě bude duchovní bytost, potom to, co se pro „obyčejného kolemjdoucího“ zdálo být konečným v podobě nepřekonatelné*

překážky, pro duchovní bytost to bude jen další krok na cestě do věčnosti.

* * *

Po návštěvě takového působivého sněhobílého sálu jsme se znovu ponořili do neprůzračných a temných průchodů a galerií. Náš pohled si opět zvykl na kámen. I já jsem se už víc dívala pod nohy než kolem sebe. A ještě jeden rys lidské povahy – zvyk. Jak dlouho jsme pod zemí? Pouze několik hodin. Kolik dojmů na nás udělal kámen na samém začátku cesty – od panického strachu až po pocit skutečného nadšení! A teď? Vždyť uběhlo jen velmi málo času, ale všechno se znovu stalo obvyklým, samozřejmě s výjimkou krasových jeskyní, v nichž se téměř každý rampouch zdál být uměleckým vytvořením, dotekem fantazie velkého umělce a sochaře, Přírody. Ačkoli jsem víc než přesvědčena, že kdyby krasové jeskyně byly stejnými nekonečnými labyrinty jako naše kamenné galerie, po kterých jsme se přemísťovali, tak náš nedokonalý mozek by i tuhle krásu brzy považoval za obvyklou. A obvyklost by znovu odvedla myšlenku do hloubky svého „neopakovatelného Já“, a my bychom už po sté přemýšleli o tom, co každý tajně považuje pro sebe za nejdůležitější.

Naše skupina v čele se Senseiem prošla ještě několik podzemních spojovacích chodeb. V některém místě se tunel natolik zúžil, že jsme se znovu museli plazit po břiše. Ale výsledek našeho snažení překonal všechna očekávání. Dostali jsme se do docela velkého sálu. Ačkoli tam nebyly stalaktity a stalagmity, jeho vnitřní prostor nás nepřekvapil o nic méně. Jeho povrch představoval oválné dno dávno vyschlého jezera. Uprostřed něho se nacházelo jakési nepochopitelné nakupení ohromných vertikálních balvanů.

Sensei nás vedl podél sálu po levé straně. Téměř uprostřed boční stěny jsme objevili schůdky, který stoupaly asi do výše tří metrů, nořily se do skály a končily u vchodu do zvláštní lodžie. A pokud jsme se v případě očí Sfingy přeli a pochybovali o tom, zda je jejich původ přirozený nebo je někdo uměle vytvořil, tak v případě těchto schůdků nikdo nepochyboval. Se skalním výčnělkem si zjevně dali velkou práci nějací neznámí mistři. Sensei navrhl usadit se tady, abychom si trochu déle odpočali. Začali jsme se škrábat nahoru po schůdcích, na které očividně lidská noha už velmi dlouho nestoupala. V takový okamžik člověk pocituje jakýsi zvláštní pocit, jakoby se dotýkal posvátného tajemství nepoznané minulosti, jejímž svědky jsou tyto mlčenlivé staré kameny. Jako by se on sám stával částí této historie, jež probleskla svým stínem v mnoho století staré kronice této jeskyně.

V „lodži“ se objevily tři dlouhé řady monolitických kamenných lavic v podobě velkých schodů. Znaveni jsme shodili své batohy z ramen, s radostí jsme se svalili na lavice a natáhli jsme si své unavené nohy.

Ale dlouho jsme neseseděli. Sotva světlo našich svítilen proběhlo po vnitřním prostoru jeskyně, strnuli jsme úžasem z panoramatu, které se nám odhalilo. Balvany, které jsme považovali za pouhé nakupení kamenů, jak se ukázalo, byly rozmístěny ve středu sálu v určitém obrazci. Přičemž to bylo dobře vidět právě svrchu, protože špičky monolitů byly jako seřezané na stejnou výšku. Jako první vyslovil svůj návrh ohledně obrysu obrazce kněz:

„Hm, vypadá to úplně jako staroslovanské písmeno ж (ž) s čárkou uprostřed.“

„Ano, je tam podoba,“ přikývl Sergej.

„Živice, žijete, život...“ zabrumlal kněz.

„Cože?“ nepochopil Andrej.

„Tak nějak se v cyrilici nazývá tohle písmeno,“ objasnil otec Joann.

„Ahá,“ protáhl Andrej.

„Jednoduše řečeno ‚život‘,“ došel k závěru Nikolaj Andrejevič.

„Toto písmeno v dávné minulosti označovalo ne prostě jen život. Je to zvláštní symbol Stromu Světa, v němž jsou dvě tajemství: Život a Poznání,“ upřesnil kněz.

„Ano, tak,“ promluvil psychoterapeut, „co je nahoře, je i dole. Prostě Jav a Nav.“

„A mě to spíš připomíná dvě kamenné lilie navzájem vůči sobě otočené,“ poznamenala jsem.

„Podobá se to nějakému obrovskému hmyzu,“ vyjádřil svůj názor Viktor.

Zatímco jsme probírali varianty, Sensei, jak se zdálo, absolutně nevěnoval pozornost ani našim překvapeným výkřikům ani celkovému panoramatu balvanů. Jediné, co ho zajímalo, bylo přání využít naskytnuté okamžiky k plnohodnotnému odpočinku. Promasíroval si rukama nohy a provedl si malou uvolňující masáž přes oblečení. Právě v ten okamžik se Viktor, aniž by odtrhl oči od balvanů, s údivem zeptal:

„Sensei, ale opravdu, co to je?“

„Jdi a podívej se,“ navrhl mu dobrácky Sensei, když si masíroval nohy.

Taková myšlenka se zalíbila všem. Naše skupina se svorně spustila dolů a nechala svého velitele odpočívat. Pohled, který se nám naskytl, nám dodal pořádnou dávku adrenalinu, takže jsme zcela zapomněli na únavu. Začali jsme chodit po sálu a prohlíželi si jeho hlavní pozoruhodnost v němém úžasu. Dvoumetrové monolity stály v určité posloupnosti jeden za druhým. Mezi nimi se nacházely prakticky stejnoměrné mezery nebo průchody. Jenom u některých z nich umístěných uprostřed se průchody někde velikostně lišily. Kameny byly dobře opracovány, téměř do hladka. Žeňa dohmátl na zkosený vršek kamene a osahal ho rukou.

„Tak jak?“ zeptal se Volod'a, který stál vedle.

„Hladké, jako vyleštěné... Jenom spousta prachu,“ oprášil si mladík ruce a usmál se. „Jedno mohu říci se stoprocentní jistotou: ‚uklizečka‘ tu už určitě dávno nebyla.“

„A-a-a-no,“ pronesl zamyšleně doktor, když si prohlížel balvany. „Kolik tu bylo zapotřebí práce a znalostí, aby bylo možné vytvořit něco takového! Samotná geometrie tu nestačí.“

„Vypadá to, že ten, kdo to umisťoval, měl také nevšední umělecký talent,“ zareagoval Vano, když se dostal do samotného shluku balvanů, jež tvořily zvláštní vnitřní vstup mezi dvěma podélnými polovinami písmene „ж“ (ž).

Vrhli jsme se k němu a prodírali jsme se mezi kamennými hroudami. Ve světle svítilen se před námi objevily záhadné symboly, hieroglyfy, ornamenty a docela neobvyklý vyřezávaný reliéf. V ohromení jsme otevřeli svá ústa a začali jsme zkoumat sousední monolity. Mnohé z nich byly popsány ale ne všechny. Jak se mi zdálo, nebyla tu dodržována žádná zvláštní posloupnost pokreslených a prázdných kamenných balvanů.

„Přímo jako nějaká studnice matematických kódů,“ poznamenal Sergej, když zkoumal obrazy.

„Proč myslíš?“ zeptal se Vano jako učitel žáka a složil ruce za zády.

„No tak podívej, vidíš, že se opakuje stejný počet klínů? A tady, a tady... Ale na tamtom sloupu je jich víc. Zjevně obsahové zatížení matematického charakteru... Chybí jen maličkost,“ usmál se Sergej, „jen a pouze zjistit klíč.“

„Hm, jak říkal polský matematik Hugo Steinhaus: ‚Mezi duchem a hmotou je prostředníkem matematika,‘“ dodal důležitě otec Joann, který, pravda, sotva vyslovil příjmení autora těchto slov.

„Zajímavé, zajímavé,“ zabručel nadšeně Nikolaj Andrejevič a opatrně hladil vypouklé reliéfy rukou. „Pokud je to skutečně matematický kód, pak... Velkolepá myšlenka:

otevřený dopis, který není svázán s žádným konkrétním obdobím. A zároveň si ho může přečíst jakákoli rozumná bytost, která ovládá základy matematických výpočtů...”

Jejich zajímavý rozhovor mimoděk připoutal naši pozornost k těmto obrázkům. Já jsem tam samozřejmě nic zvlášť matematického neviděla. No byly tam opakující se symboly, ale to mi nic neříkalo. Mnohem zajímavější se mi zdály obrázky a reliéfy. Byly tam spirály a trojúhelníky, vlnité linie ve tvaru hadů, které se navzájem proplétaly, zářezy připomínající jakýsi obří otisk prstu, soustředné kruhy, složité figury a nepochopitelné hieroglyfy. Přičemž co bylo zajímavé, některé monolity byly svým celkovým obrazem jakoby odděleny. Ale jiné naopak tvořily jen část celkového velkého obrazu, pokračování reliéfu nebo ornamentu, který bylo možné pozorovat na vedle stojících kamenech. A v některých místech, zejména tam, kde monolity tvořily úhel otáčení, bylo pokračování obrázku až na kameni stojícím za dalším prázdným monolitem.

Zajímavé bylo i to, jak na nás toto místo působilo. Aniž bychom se domlouvali, chodili jsme od jednoho monolitu ke druhému jeden za druhým, jako bychom se báli zůstat pozadu nebo moc napřed. Ačkoli zabloudit tady bylo v podstatě nemožné, a ani naši chlapci nejsou zvyklí projevovat navenek svůj strach, i kdyby nějaký byl. Ale tady... Sám byl pouze Valera, sami ve dvou se potulovali okolo monolitů Sergej a Vano a prohlíželi si obrázky. Ale všichni ostatní, aniž by si toho všimli, se v houfu pohybovali za Nikolajem Andrejevičem přesně jako na exkurzi.

Když jsme si zběžně prohlédli stěny zvláštního komplexu, začali jsme se zjevnou úlevou stoupat po schůdkách nahoru k Senseiovi. Ale jak bylo možné udržet se a nevyptávat se, když jsme byli zasypáni lavinou dojmů z monolitů? Když jsme usedli na kamenné lavice, tak jsme Senseie jednoduše zavalili otázkami. Ale ten jen žertoval a pochechtával se našemu vznětu emocí.

„Sensei, jak jsi přišel na tuhle jeskyni?“ divil se Andrej.

„A co je to tam vyobrazené za symboly?“ vyptával se Viktor.

„Kdo ty kameny tak dobře opracoval?“ zajímal se zá-
ludně otec Joann.

„Ne, opravdu, co je to za zvláštní bunkr?“ vyptával se Žeňa a rozhlížel se po stranách.

„No to je tak,“ mávnul rukou Sensei. „Pokoj pro krá-
líky.“

„V jakém smyslu?“ nepochopil Andrej. „Tady chovali
králíky nebo co?“

„No zhruba něco takového,“ odpověděl vyhýbavě Sen-
sei a smál se spolu s ostatními.

„Oho, však ty nám to povíš,“ zamumlal si sobě pod
fousy s úsměvem otec Joann.

„Asi deset minut jsme trápili Senseie svými nekoneč-
nými otázkami. Ale on jako odolný cínový vojáček ač-
koli věděl, jen se usmíval. A protože se nám nepodařilo
z něho nic dostat, do boje úsudků a dohadů se vrhly
naše intelektuální, těžké váhy.“

„Není pochyb o tom, že jde o velmi starou stavbu,“
začal se svojí verzí Nikolaj Andrejevič. „Podobá se to
nějakému dávnému kultovnímu komplexu.“

„Zajímavé, a kdo ho asi mohl postavit?“ byl zvědavý
Volodě.

„No, Krym je jedna z nejstarších oblastí osídlení,“
pokrčil rameny Nikolaj Andrejevič. „Odedávna tu žili lidé
Východní Evropy. Zdá se, že od konce druhého tisíci-
letí před naším letopočtem byl Krym osídlen Kimmery.
V prvním tisíciletí před naším letopočtem tu žili Tauri
a potom Skytové. A potom se jich vystřídal spousta:
Řekové, Římané, Gótové, Hunové, Arméni, i potomci
Alanů, Pečeněhů, Mongolové...“

„A Rusové?“ nevydržel už Andrej poslouchat celý ten
výčet.

„A Rusové, když přešel Krym v roce 1774 pod ochra-
nu Ruska,“ Nikolaj Andrejevič udělal pauzu a znovu se

vrátil k tématu, kterého ho zajímalo: „Ale z těch, které jsem jmenoval, to mohl sotva kdo postavit. Zdá se mi, že je tento komplex mnohem starší...“

„Souhlasím,“ přikývl otec Joann a vyčkávavě se po-
díval na Senseie.

Ten ale zachoval rozvážné mlčení a zjevně se kochal průběhem živelně vzniklé diskuze.

„Hm, mnohem dříve?“ zopakoval Sergej a usmál se. „Mnohem dříve, to už jsme u neandrtálců.“

„Ahá, v době kamenné!“ pronesl se smíchem Voloda.

„A co,“ chytil se myšlenky Vano a začal ji v žertu rozvíjet, „všechno může být. Neandrtálci byli zvláštní národ. Teda v poslední době zaznívají názory, že my už jako nejsme jejich potomky, že to byla zvláštní slepá větev lidského druhu. Našli tam nějaké podstatné rozdíly v genech. Zkrátka jsou pro náš rod homo sapiens něco jako bratrance. No říkají, že nějakou kulturu přece měli. Oheň znali. Mimochodem, v jeskyních žili. A rychle a šikovně obráběli kameny. Technika opracování byla velmi zvláštní, nepodobala se té, která byla u našeho bratra sapiens... A vůbec, neandrtálci osídlovali Evropu,“ pronesl jako hlavní argument své žertovné myšlenky kněz. „Byla to jejich vlast.“

„No to potěš!“ Pronesl ironicky jako stížnost Žeňa. „A sapienové se vyloupili kde?!“

„No, kde se vyloupili předkové některých „zvlášť obdařených“ sapiens, co dodnes ve své mimořádné mutaci šlapou po zemi, nevím,“ řekl s úsměvem otec Joann a zdůraznil slovo „vyloupili“. „Příroda zatím skrývá pravdivou historii tohoto strašného experimentu. Ale vlastní homo sapiens je Afrika.“

„Afrika?!“ zeptal se překvapeně Žeňa, jakoby to pro něj byla nečekaná novinka, a hned se rozesmál nakažlivým smíchem. „Takže tak! Každému do ruky banán, my všichni jsme černoši!“

„No někdo je „černoch“, ale někdo „člověk rozumný“,“ pronesl posměvačně otec Joann, a když se podíval na mladíkovu ušpiněnou tvář, dodal „a vůbec, prosím nezevšeobecňovat tvoji přičmoudlou, reliktní osobnost vůči mase.“

Druzně jsme se zasmáli této další šaškárně našich vtipálků, a když tito dva ztichli, znovu jsme vrhli své pohledy na kamenný komplex.

„Aby bylo možné postavit něco takového, byla zapotřebí přesná organizace práce, odpovídající technika, aby opracovali a nainstalovali tyhle kameny,“ zopakoval svůj předpoklad Nikolaj Andrejevič. „To všechno předpokládá důležité znalosti. A v první řadě v oblasti geometrie, matematiky,“ vyjmenovával Nikolaj Andrejevič a začal pečlivě ukazovat na prstech, „není vyloučeno, že i astronomie...“

„Fyziky,“ doplnil ho ve stejném tónu Sensei, jakoby pomáhal doktorovi s vyjmenováváním.

A poněvadž to bylo jediné Senseiovo vážné slovo mezi jeho vtípky, všichni na něj se zájmem pohlédli. Tato všeobecná pozornost donutila Senseie, aby ztichl. Ale jak se říká, už se nedalo nic dělat, slovo už padlo. Ačkoli místo objasňování se Sensei podíval na Vana a v žertu promluvil:

„Chceš vyzkoušet místní vtípek?“

„Jasně,“ souhlasil ochotně Vano.

„Tak jdi támhle,“ posvítil Sensei svítilnou směrem, odkud jsme vcházeli do jeskyně. „Vidiš ty jamky ve stěně? Vystoupáš po nich do výklenku. I když odsud ho pravda není vidět.“

„A co bude?“

„Uvidíš.“

Vano nedůvěřivě pohlédl na přítele, očividně se snažil prohlédnout nějakou lest, a pro každý případ ho s úsměvem varoval:

„No jen se dívej, dítě!“

Vydal se ukázaným směrem. Začali jsme ho se zájmem pozorovat, i to, jak následně docela lehce vylézá po kolmé stěně. A potom, někteří z nás (Žeňa, Stas, Andrej a já) jsme nelenili a slezli jsme dolů a dívali jsme se, kam že to kněz vylezl, poněvadž z lodžie byla vidět jen vyčnívající část skály, za kterou se Vano schoval. Ukázalo se, že vystoupal skoro až pod samou klenbu jeskyně a dostal se do docela prostorného výklenku v podobě širokého balkónu. Když jsme přišli blíž, otec Joann už ho prohlížel za pomoci svítilny. Zřejmě když nenašel nic zvlášť zajímavého, pokrčil rameny. Opřel se o kamenné „zábradlí“, podíval se na nás svrchu a hlasitě zakřičel, aby ho Sensei slyšel:

„No a v čem spočívá to kouzlo?!“

Hlasitá ozvěna se rozezněla celou jeskyní tak, jako by dal někdo Vanovi do ruky mocný mikrofon a nastavil ho na nejvyšší hlasitost. Až jsme sebou bezděčně trhli. A Žeňa uskočil stranou a přikrčil se, jako při výbuchu.

„Jejdamane! Je to, nastal konec světa! U kněze se probudil hlas ...“

Vano byl také překvapen takovým akustickým efektem a zavolal:

„Oho-ho-ho-ho!“

Ozvěna mocně projela sálem, díky čemuž si Žeňa v hrůze úplně zakryl uši rukama.

„Jdeme odsud, než z něho ohluchneme,“ navrhl mladík se smíchem.

Bylo pozoruhodné, že cestou zpátky jsme jasně slyšeli nejen to, jak si kněz prozpěvuje, ale i to, jak sám pro sebe tiše mluví. Zvuk z toho místo skvěle rezonoval po celé jeskyni.

Když jsme se vrátili, Žeňa se zrovna zeptal:

„Sensei, co to bylo, ty jsi udělal z kněze Dželsomína?“ Všichni jsme se rozesmáli, když jsme si vzpomněli na starý film našeho dávného mládí „Kouzelný hlas Dželsomína“. A mladík s úsměvem pokračoval: „I tak nedal

některým spořádaným lidem v klidu žít, tak teď už je ubije jenom těmi svými decibely.“

Pohodlně jsme se usadili v „lodžii“ a blaženě jsme si natáhli uchozené nohy. Nahromaděná únava si žádala svoje. Po tolika kilometrech pěší chůze se mi i kámen zdál být měkčí než pérová deka. Tou dobou si kněz sám pro sebe mumlal na balkóně:

„Jasně, chápu, to je akustika! Parádní! Takový akustický efekt bych potřeboval ve svém kostele...“

A pak nahlas zopakoval:

„Slyšíš, Sensei? Říkám, že bych takovou akustiku...“

Místo Senseie křiknul Sergej:

„Ano, slyšíme, slyšíme! Jenom nekřič, protože tady už jinak všichni ohluchneme.“

„Ano?“ podivil se Vano. „No jo, chápu, akustika...“

Znovu si odkašlal a zkoušel rozumnou hlasitost. Když si Vano navykl na optimální hlasitost zvuku, která se mu očividně líbila ze všeho nejvíc, promluvil zpěvným kněžským hlasem:

„Sláva Otci i Synu, i Svatému Duchu, i teď i navždy a na věku věků. A-a-me-e-n...“

Jeho hlas se rozlil po sálu a zaplnil prostor svým slavnostním zněním. Kněz se odmlčel, očividně se zaposlouchal do ozvěny, a jelikož byl zjevně spokojen, začal odříkávat modlitbu Svatému Duchu:

„Králi Nebeský, Utěšiteli, Duchu pravdy, který jsi všude a všechno naplňuješ, Poklade dobra a Dárce života, přijď a přebývej v nás, očisti nás od každé poskvrny a spas, Dobrotivý, naše duše.“

Zvuk znějící po sálu skutečně dosáhl ohromujícího efektu. Dokonce až běhal mráz po zádech z tolika mocných vibrací hlasu otce Joanna, jenž se rozeznával z temnoty. Tento zvuk vyvolával jakousi vnitřní inspiraci, pronikal až do hloubi duše, jakoby nutil vibrovat každou buňku v těle, aby vibrovala v souladu s ním. Když otec Joann dokončil přednes modlitby, rozhostilo

se absolutní ticho, díky kterému se poslední slova jako ozvěna opakovala ve vlastním vědomí, a do posledního detailu přesně reprodukovala zabarvení knězova hlasu. Seděli jsme jako očarovani, ani jsme se nehýbali a kochali jsme se tímto překrásným zvukovým efektem. Kněz se tak rozjel, že začal provádět celou církevní bohoslužbu. Měnil intonaci a postupně přešel k tichému, monotónnímu zpěvu modliteb. Jeho hlas se stal sametovým, měkkým, naváděl ke spánku. Zavřela jsem oči. Lehký spánek ovládl moje vědomí.

* * *

„Výborná akustika!“ nepřestával být nadšený kněz, když konečně slezl ze „zvukového“ balkónu.

„To ještě není všechno,“ pronesl záhadně Sensei, a když se podíval na svoje hodinky s podsvícením, dodal: „Dobře, má to tak být. Chcete ještě jedno kouzlo?“

Přikývli jsme.

„Jenom se budou muset snažit všichni, aby to za fungovalo,“ varoval nás Sensei, a ještě víc v nás vzbudil zvědavost.

Aniž by Sensei odhalil, v čem ta věc vlastně spočívá, vytáhl ze své tašky s věcmi dlouhý měkký hadr, roztrhal ho na cáry a každému z nás kus dal. Aniž by prozradil nadcházející „kouzlo“, vedl naši skupinu, jak sám v žertu říkal, na „bojové pozice“.

„A proti komu budeme bojovat s touto strašlivou zbraní?“ zeptal se se smíchem Žeňa.

„Proti panu Prachu,“ odpověděl s úsměvem Sensei. „Ty jsi přeci sám naříkal, že „uklízečka“ tady už dlouho nebyla.“

„Já?!“ pohoršoval se na oko Žeňa. „To já jen tak, nemyslel jsem to tak. **Vždyť co je to prach?! To je přeci okrasa šedé minulosti. Je to cenná součást bohaté minulosti této jeskyně...**“

A dál se Žeňa nechal unést bouřlivým výkladem celého eposu o životě prachového zrnka a jeho odpovídajícího „nedotknutelného postavení na stáří této posvátné jeskyně“. Voloďa se smíchem krátce shrnul jeho plamenná slova:

„Co si člověk nevymyslí, jen aby nemusel pracovat.“

Domnívali jsme se, že teď začne velkolepý úklid a očištění komplexu od prachu. Jenže navzdory našim očekáváním nás Sensei nezavedl k monolitům, ale rozestavěl nás z pravé a levé strany oválného sálu vedle schůdků, a dal nám za úkol pořádně otřít místa na kameni, která nám ukázal. Zatímco chlapcům byla svěřena místa na stěnách, já a Voloďa jsme měli přiděleny zvláštní prohlubně nacházející se mezi schůdky, které vedly do „lodžie“. Dali jsme se do usilovného čištění uvedených míst. Byly to rovné, kulaté prohlubně v podobě podnosu, který byl jedním koncem trochu utopen do horniny pod určitým úhlem. Když jsem začala svůj díl zbavovat vrstvy prachu a špíny, objevila jsem pod ním hladce vyleštěný krystal, který se podobal křišťálu. To samé se objevilo u Volodi a ostatních. **Všechny tyto krystaly, jež se něčím podobaly reflektoru auta, se lišily velikostí a výškou, v níž byly umístěny ve stěně jeskyně, a úhlem umístění. Podle toho, jak jsme je zbavovali špíny a jak jsme tuto část jeskyně osvětlovali svými kahanci, začal sál ožívat ve hře světél a stínů. Nadšeně jsme se ohlíželi do stran a mysleli jsme si, že právě to je to kouzlo, které nám Sensei sliboval. V tu dobu se on sám, když se usadil na schůdkách, trápil s nějakými dvěma zvláštními předměty, otíral jejich jemné součásti od prachu a snažil se v nich něco naladit. To, že šlo o dvě zjevně velmi staré neobyčejné lampy, jsem pochopila tehdy, když Sensei, poté co dokončil práci, zapálil zapalovačem jejich „knoty“, jež vytvářely jakýsi nepřírozený svit.**

„O, no bodejť, stále fungují,“ podivil se sám sobě, když staré „lampy“ zkontroloval a zhasnul.

Když jsme splnili svůj úkol, Sensei nás pozval, abychom zaujali místa v „lodžii“, a Žeňu pověřil, aby sebral hadříky. A ten, když si nasadil výraz přísného kontrolora, přesněji kontrolorky jak z Balzakova románu, se zábavnými monology začal od nás vybírat hadříky, doslova jako vstupenky u vchodu do letního kina.

Sensei postavil Volodu vedle jednoho z krystalů, jenž se nacházel na pravé stěně nedaleko od vchodu do jeskyně. Zpočátku mu pomohl namířit pod určitým úhlem světlo elektrické svítilny na krystal. Před našima očima vznikl fenomenální optický efekt. Když se světlo několikrát odrazilo od zrcadlových krystalů, prošlo skrz komplex monolitů a ... Na protilehlé kamenné stěně se objevily dva stíny podobající se lidským postavám, jež měly na hlavách zvláštní skafandry. Kromě těchto postav byla v polostínu za nimi vidět krajina – moře, hory a buď měsíc nebo slunce visící nad nimi, tedy aby to bylo přesné, byl to zevnitř světlý kruh. Mezi námi to zašumělo údivem.

„Kdo to je? Potápěči nebo kdo?“ podivil se Andrej.

„Proč potápěči?“ zareagoval Viktor. „Možná že kosmonauti...“

„Jasně, kosmonauti!“ přikývl souhlasně Žeňa.

V té době postavil Sensei Stase k protilehlé stěně vůči té, kde stál Voloda. Když Sensei poupravil úhel dopadu světla elektrické svítilny Stase na druhý krystal, světlo se opět rozběhlo v mnoha odrazech po jeskyni a doplnilo rozměrné podsvícení komplexu monolitů. A zleva na „plátně“ vznikl obrovský stín ještěra-dinosaurova. Nejzajímavější ale bylo, že nad jeho hlavou zůstaly viset ve vzduchu už čtyři velké kruhy, a vzadu za nimi ještě několik menších, ale ty už nebyly tak jasné.

Na základě Senseiovi prosby jsme zhasli naše svítilny. Pak Sensei znovu zažehl „knot“ dávné „lampy“ a vyměnil ji za Stasovu svítilnu. Stín dinosaurova začal být rozmazaný. Jenže Sensei určitě nějak upravil úhel

dopadu světla, poněvadž brzy získal stín nejen zcela jasné obrysy, ale stal se opravdu živým. Pohyby dinosaura byly natolik reálné, jakoby doopravdy byl přítomen v jeskyni. Když udělal Sensei to samé s Voloděvým osvětlením a vyměnil ho za starou „lampu“, na „plátně“ ožily i postavy ve skafandrech. Jakoby mezi sebou něco řešily ohledně dinosaura a kulatých objektů na „nebi“. Tady nám skutečně bylo líto, že to všechno nemá zvuk. Ačkoli když pominul prvotní šok z toho, co jsme viděli, Žeňa úspěšně doplnil tento nedostatek a za pochodu vymyslel vtipný příběh o velkém chodícím špízi, který je na výletě. Na to otec Joann zareagoval slovy, že „hloupého koně člověk neosedlá“.

Sensei se k nám připojil a usadil se mezi Nikolaje Andrejeviče a Vana.

„No, jak se vám líbí kouzlo?“

„Super!“ odpověděl za všechny Viktor.

„Dokonce velmi zajímavé,“ přikývl kněz. „Skutečně může od mihotání ohně „knotu“ vzniknout taková živá iluze? Člověku se nechce věřit.“

„Ano, složité schéma vlnové optiky,“ dodal Sergej a odhadoval cestu pohybu a odrazu světla.

„A co jste chtěli?“ pronesl spokojeně Sensei. „Šedá dávná minulost nebyla tak primitivní, jak se někteří domnívají...“

Podíval se úkosem na otce Joanna a ten se usmál.

„Šedá dávná minulost říkáš... No a nakolik byla šedá?“

„Když ti to řeknu, stejně mi neuvěříš,“ pousmál se Sensei a mávnul rukou.

„No jak se říká, nebudeme kazit náladu čísly. Hlavní je podstata. A tu máme před očima.“

Nějaký čas jsme mlčky sledovali živý obraz na „plátně“.

„Hra světla a tmy – věčná otázka,“ připomenul filozoficky „podstatu“ Nikolaj Andrejevič. „Dávní lidé se

domnívali, že je viditelný svět tvořen spojením dvou proti sobě navzájem bojujících podstat – světla a tmy, dobra a zla.“

„I tak je to možné říci,“ souhlasil Sensei. „První, světlo dává život duši člověka, druhé, stín dává život tělu člověka. Když dojde k osvobození světla uzavřeného v kobce, pak nastane konec světa.“

„A co je to za kruhy nahoře?“ zajímal se Volod’a.

„To je připomínka a varování pro potomky o tom, co bylo a o tom, co bude.“

„A co bylo a co bude?“

„Ale, jako vždycky. Konec a začátek. Zkáza předcházející obnově světa.“

„A proč je tu pět kruhů?“ nepochopil Nikolaj Andrejevič.

„Když se na obloze najednou ukáže několik světél, jako vidíš tam nad dinosaurem, znamená to začátek konce, smrt světa, který se už přežil. A jednotlivé „slunce“ tam na straně, to je počátek nového obnoveného života.“

„Zajímavý výklad symboliky, to jsem nikdy neslyšel,“ přiznal se Nikolaj Andrejevič.

„No jo, starý jako svět sám,“ ohradil se Sensei. „Na Východě je o tom mnoho legend. Vezmi si třeba jen ty buddhistické. Tam se jasně říká, že zničení světa nastane v důsledku toho, že se oheň zmocní světa.“ „... Když sedm sluncí vyjde jedno za druhým, vody pramenů vysychají a oheň se ve světě utvrzuje dokonce zevnitř. Život přichází, když oheň opouští tento svět a přechází do jiného...“ A takové znalosti nejsou jen na Východě. Tato informace je zafixována v paměti národů téměř všech kontinentů. Například májové měli legendu o pěti sluncích. Ta říkala: „Čtyřikrát bylo dáno lidem slunce. Ale uplynul čas, a lidé se nezměnili: nestali se lepšími a jejich špatnosti se neměnily. Tehdy se bohové rozhodli zničit lidi. Ale jeden z bohů, který měl lidi rád ze všech

nejvíc, se rozhodl dát jim poslední šanci. Vrhł se do ohně a změnil se v páte slunce, které znovu začalo lidem svítit a darovalo jim život.“

„Páte slunce?“ promluvil Sergej. „To je to, pod kterým žijeme? No a pokud vezmeme v úvahu, že mayský kalendář končí rokem 2012... no to je tedy veselý příběh.“

„Tomu se říká: ‚Všechno není tak špatné, jak se domníváte. Ve skutečnosti je to mnohem horší,‘“ dodal svůj komentář namísto doslovu otec Joann.

Sensei se znovu usmál a skepticky promluvil:

„Že vy všechno pořád vykládáte tak tragicky. Někteří to například považují jen a pouze za ‚nepodložené legendy‘.“

Muži se usmáli, ale nic neodpověděli. Nějakou dobu jsme seděli mlčky.

„A co je to za chlapíky?“ zeptal se Sergej a kývnul směrem ke „kosmonautům“.

„No, to jsou konkrétní postavy,“ Sensei se znovu podíval na svoje hodinky. „O nich vám ale povyprávím až někdy potom... No co, dobrého pomálu ne? Jak se říká, všechno má svůj čas... Volodě, Stasi, uhašte oheň.“

Zapnuli jsme svoje elektrické svítilny a začali jsme se chystat. V důsledku takové vlny dojmů a přílišného množství informací nastalo v našich hlavách „úplné vakuum“. A jak říkal Nikolaj Andrejevič, byl zapotřebí určitý čas, abychom se s tím vypořádali a utřídili si to. Nasadili jsme si svoje batohy a vydali jsme se za Senseiem dál podél stěny za skalní výběžek. Za ním, jak se ukázalo, byl druhý průchod.

Tento dostatečně pohodlný a široký vstup se poněkud zužoval a vytvářel kulatý otvor o průměru asi dva metry, ale potom se znovu rozšiřoval. Na první pohled nic neobvyklého. Průchod jako průchod, takových jsme na své cestě potkali už hodně. Sensei klidně prošel. Valerovi, který šel za ním, to taky nečinilo potíže. Ale ostatní včetně Volodi, Viktora a Vana u toho

kulatého otvoru zjevně zpomalili, čímž vytvořili jakýsi špunt. A tu v naší skupině začaly jakési nepochopitelné nepokoje. Chlapci najednou z ničeho nic začali projevovat přání zůstat v této jeskyni a podrobněji si ji prohlédnout. Prý proč spěchat, vždyť kdy se nám ještě podaří něco takového vidět. Viktor navrhl, abychom si tu pořádně odpočinuli a zároveň se najedli. Žeňa ho aktivně podpořil a ospravedlňoval se tím, že jeho střeva už dlouhou dobu melou naprázdno, v důsledku čehož projevuje žaludek krajní nespokojenost v podobě nepřetržitého vrčení. Dokonce i otec Joann, který se mu celou cestu posmíval kvůli jeho malé vytrvalosti, s ním překvapivě lehce souhlasil, i když pravda, zastávku spojoval víc s důkladnější prohlídkou pozoruhodností jeskyně.

Když chlapci přemlouvali Senseie a ve zmatku odešli od kruhového průchodu, já jsem naopak spěchala k němu a nechtěla jsem zůstat pozadu. Vždyť jakýpak odpočinek, když jsme si už odpočali dost? Ale jen co jsem se přiblížila ke kruhu, najednou jsem pocítila narůstání jakýchsi nevysvětlitelných obav. Něco zevnitř mě jako by zastavovalo, tedy brzdilo, zjevně si to nepřálo, abych přestoupila tuto hranici. V nepochopitelném úleku jsem odešla trochu zpátky a přitom jsme pocítila značnou úlevu. Když jsem sebrala zbytky vůle, znovu jsem se rozhodně přiblížila ke kruhu a byla jsem pevně odhodlána projít skrze něj. Ale znova jsem pocítila nepopsatelný panický strach, který se navíc ještě několikrát znásobil. Znovu jsem vycouvala a nebyla jsem schopná vysvětlit, co se mnou není v pořádku.

Sensei pozoroval to zcepenění, obyčejně překročil kruh, přitom poslouchal výroky náhle se rozpadlé skupiny, a se svým neúnavným humorem začal podporovat jejich ducha. Přitom povzbudivě poplácal Sergeje a Nikolaje Andrejevič po zádech, a zároveň i mě, jak se mi tehdy zdálo, tak jen proto, že jsem v ten okamžik prostě

náhodou stála vedle. Jeho poplácání dopadla někde mezi moje lopatky. A tu jsem náhle ucítila neobyčejný příval sil. Začala jsme se cítit tak lehce, jako bych se dočista zbavila všech svých strachů. Zachvátil mě pocit neuvěřitelné svobody, jakoby přede mnou neexistovaly žádné překážky, jakoby se ve mně probudila všemocná síla. Nad uchem jsem uslyšela tichý Senseiův hlas.

„No, odvážněji...”

Můj pohled se zaměřil na neprostupný kruh. A zatímco chlapci přesvědčovali Senseie, abychom zůstali, vydala jsem se s jakousi tvrdohlavostí a jistotou na zteč. K mému velkému úžasu jsem tentokrát klidně prošla skrze kruh, jakoby nikdy neexistovala ta neviditelná, nepřekonatelná překážka, která mi přehrazovala cestu ve vlastním vědomí. Navíc jsem si dokonce mohla prohlédnout tento kruhovitý průchod, když jsem si na něj posvětila pomocí své svítilny. Byl to ideálně rovný kruh, zjevně uměle vytvořený. Jakoby někdo jakýmsi nepochopitelným způsobem vtiskl kruh do horniny a potom ho vytáhl. Zanechal tak ideálně hladký, přesně vytavený žlábek o šířce asi třicet pět až čtyřicet centimetrů. Za tímto kruhem pokračovalo dál obyčejné tunelovité rozšíření.

Když jsem překročila přes okraj kruhu, nálada se mi značně zlepšila. Ale hlavně jsem se cítila tak svěže a čile, jako bych za sebou vůbec neměla tu únavnou mnohahodinovou cestu po podzemních jeskyních. Došla jsem k Valerovi, který čekal na Senseie. Ostatní se s „převelikou radostí“, jak se vyjádřil Žeňa, rozhodli počkat na náš návrat v jeskyni. Téměř hned se vydali do sálu, dál od toho nešťastného průchodu. Sensei se usmál, v žertu vynadal lenivým tělům a nakonec promluvil:

„No dobře, tak tu na nás počkejte, a my se někdy vrátíme.“

Zatímco jsme šli tunelem, pocit vnitřní svobody, který se u mne objevil po průchodu kruhem, začal

nepozorovaně mizet. Když jsem si analyzovala všechno, k čemu nedávno došlo, začala jsem si to detailně v duchu znovu přehrávat a připomínala jsem si, co že tomu předcházelo. Začala jsem být zvědavá, zda jsem jenom já na sobě pocítila tak nepochopitelnou změnu nálady. Za mnou šel jako poslední Nikolaj Andrejevič a já jsem se rozhodla, že se s ním podělím o svoje pozorování. Ukázalo se, že i on prožil stejnou směs protichůdných pocitů, pociťoval strach i inspiraci a příliv sil. Doktor vyjádřil domněnku, že jsme očividně prošli skrz jakési silové pole, které se nachází v oblasti kruhu.

Tunel se začal rozvětlovat. Brzy jsme se dostali do důmyslného labyrintu přímo jako v sýru, kde je mnoho vstupů a všechny si jsou navzájem podobné. Na naší cestě se začaly objevovat takové nepříjemné průchody, skrz které může projít jen jeden člověk, který se musí protáhnout mezi skalními průrvami. Přičemž když už se člověku podařilo nějak se protáhnout, čekalo ho nové překvapení – několik úzkých úplně stejných cest. Tady jsme si museli razit cestu pomocí lana, které nás všechny spojilo dohromady se Senseiem. Bez takové obezřetnosti bychom se v těch chodbách ztratili a odbočili někam úplně jinam raz dva. S hrůzou jsem pomyslela na to, jak strašné by bylo ztratit se v takovém bludišti. Tady by člověk nezahynul kvůli tomu, že by nenašel cestu ve spleti slepých uliček, ale bohatě by mu stačily jen jeho panické myšlenky. Zdálo se, že moje Materiální podstata čekala na vhodný okamžik pro strach. A ačkoli jsem se úporně snažila vzdorovat takovým myšlenkám, přesto mě při průchodu složitých a spletitých míst mimoděk zachvacoval lehký strach. Pravda, potom když jsme se úspěšně dostali z labyrintu, pocítila jsem nejen značnou úlevu, ale dokonce i určitý údiv nad svým strachem. Vždyť čeho jsem se v podstatě bála? Sensei i muži byly vedle. Mimochodem, Sensei šel po těchto cestách docela jistě, zjevně tu už několikrát byl.

Vešli jsme do další jeskynní galerie. Sotva znatelná stezka obtáčela výrazně vystupující skalní výběžek podivného tvaru. Pomyslela jsem si, že naše tajuplná cesta povede dál, ale Sensei se náhle zastavil. Poprosil nás, abychom chvíli počkali a osvětlil svítilnou tento skalní útvar. Potom vlezl na jeho pozvolna se svažující stěnu a zmizel za velkým kamenem. Asi o minutu později byl slyšet jakýsi nepochopitelný hluk, který se podobal otáčení těžkého kamene. Potom následovalo cvaknutí a stejnoměrné hučení, které trvalo pouze několik vteřin. Sensei se znovu objevil zpoza kamene a pozval nás k sobě. Svítilnou nám osvěcoval místo, kde bylo nejlepší vyšplhat po skále.

Když se všichni dostali až k Senseiovi a protáhli se za kámen, uviděli otevřený vertikální otvor v podobě světlíku. V něm byly vidět dokonce kamenné schůdky vstupující dovnitř, do nesnesitelné temnoty. **Začali jsme se jeden po druhém spouštět dolů do propasti této kamenné studny. Prakticky jsem to všechno vykonávala v jakémsi „automatickém režimu“. Kam jdeme? Proč tam jdeme? Tyto otázky tu ztrácely veškerý smysl. Šlo prostě o jakousi vnitřní práci, která byla zaměřena na morální a fyzickou vytrvalost.**

Po několika metrech vertikální otvor plynule přešel do horizontálního. Byl úzký, ale potom se začal znatelně rozšiřovat. Ovšem stejně jsme se museli stále pohybovat po všech čtyřech. Sergej s Nikolajem Andrejevičem už si začali z našeho nekonečného plazení po šachtě dělat legraci, vyprávěli si o tom vtipy a tím se také odpoutali od těžké fyzické námahy. Díky jejich vtipům se začalo mnohem veseleji lézt i ostatním. Když jsme se vynořili za další zátáčkou, očividně na cílové rovince, zaregistrovali jsme před námi denní světlo.

„O!“ usmál se Sergej. „No co to je, to jsme snad prošli skrz horu? A já jsem si myslel, že se plazíme do samého nitra.“

Zasmáli jsme se takovému nečekanému konci našeho dobrodružství a zdvojnásobili jsme své síly před poslední překážkou. Světlik se směrem ke světlu stále víc rozšiřoval. Nakonec jsme si mohli stoupnout a vyšli jsme na světlo. Nicméně když jsme se dostali ke zdroji „denního světla“, to, co jsme uviděli, nás donutilo strnout na místě a zapomenout na všechno na světě, včetně obtížné uražené cesty a namožených unavených svalů. Ztuhli jsme v němém úžasu, protože jsme nečekali a ani nepředpokládali, že nám někdy osud dá možnost vidět takový úchvatný zázrak.

Před námi se objevila obrovská hala připomínající polovinu koule. Její stěny vypadaly jako jednolitě černé sklo, které bylo hladké jakoby ho někdo taval. Ale nejvíc nás ohromil velkolepý, sněhobílý chrám, vytvarovaný do podoby rozkvétajícího lotosového květu, který stál uprostřed černé haly. Chrám měl v průměru asi dvánáct metrů, na výšku okolo sedmi metrů. Byl vytvořen z kamene, který se podobal bílému mramoru, ale tento mramor byl nějaký nepřírozený, poloprůzračný.

Chrám se nacházel v centru ohromné monády, která zdobila podlahu. Všechny hieroglyfy a složité vzory této monády byly vyryty tak přesně a jemně, že jsem prostě pocítila bezděčnou úctu k těm, kteří vyhotovili tak složitou práci. Vždyť podlaha byla ze složitého materiálu, ze stejného jako stěny. Přitom nebyla vidět ani jedna ostrá hrana hieroglyfu nebo vzoru. Všechno bylo hladce zaobleno, jakoby vypáleno. Složité, stejně mistrovsky provedené hieroglyfy byly vytesány i nad širokým obloukovým průchodem, do kterého jsme vešli.

Toto překrásné spojení kontrastu černé a bílé vytvářelo neobyčejnou harmonii místnosti. Ale nejúžasnější bylo denní světlo, které, jak se zdálo, vycházelo právě z hloubi chrámu. Bylo natolik něžné, jemné a příjemné, že mimoděk dávalo vzniknout jakémusi blaženému, konejšivému stavu upokojení a všeobjímající radosti.

V chrámu byl půlkruhový vchod. Uvnitř byla vidět bílá příčka, která zakrývala další výhled. Tento tajuplný vchod do třpytivého chrámu přitahoval naši pozornost ze všeho nejvíc.

„Tak co, už jste se dali dohromady?“ zeptal se vesele Sensei, a aniž by čekal na odpověď, řekl: „Tak pojďme dál.“

My, aniž bychom se domluvili, jsme se všichni naráz vrhnuli ke vchodu do chrámu.

„Hej, kampak to jdete?“ zastavil nás s úsměvem Sensei. „My musíme na druhou stranu.“

Navzdory našim nadějím nás vedl po ohromném prstenci monády okolo chrámu. Nemohli jsme odtrhnout oči od takového grandiózního výtvaru a jeho něžné krásy. Světlo vycházející z chrámu bylo denní, neoslepovalo nás, ale bylo dostatečně jasné a osvětlovalo všechno kolem. A co bylo zajímavé, nikde nebyly vidět stíny ani našich těl ani chrámu. Zamávala jsem rukou ve vzduchu a snažila jsem se vytvořit stín na stěně, ale bezvysledně. Navíc moje ruka byla nějakým nepochopitelným způsobem dobře osvětlena jak z jedné strany tak i z druhé. Dokonce, i když jsem přiložila jednu dlaň blízko ke druhé, uviděla jsem mezi nimi místo stínu to stejné měkké světlo.

Na druhé straně haly byl stejný obloukový východ, jenom s jinými hieroglyfy po stranách. K našemu nemalému překvapení se v chrámu i z druhé strany nacházel ještě jeden vchod. Nicméně i tam jsme kromě té bílé příčky uvnitř nic víc neviděli.

Skrze druhý oblouk jsme vyšli z tohoto neobyčejného místa a dostali jsme se do jeskynního tunelu. Pravda, měl jen pár metrů a několik zatáček. To mě velice zaujalo. Vždyť když jsme prošli okolo takového velkolepého chrámu, znamená to, že před námi je ještě úžasnější podívaná. Naše malá skupinka však vešla do malé místnosti mistrovsky vyražené a opracované tím samým černým

materiálem, jako byly stěny haly. Na levé a pravé straně jejich stěn byly umístěny dva velké bílé kruhy v podobě vypouklých poloprůhledných štítů. Uprostřed, trochu hlouběji v místnosti, na kamenném podstavci, ležela k mému údivu koňská lebka s rohem na čele, za kterou se nacházel zvláštní výklenek pečlivě vytesaný ve stěně.

„Pane jo!“ pronesl Sergej, sotva jsme vešli do místnosti. „Takže jednorožci opravdu existovali?“

„Kdo ti něco takového řekl?!“ usmál se Sensei. „To je mýtus!“

„A co je tohle?“

„Aha, tohle...“ Sensei se podíval na lebku, jak se mi zdálo, nějak teple a laskavě. Pronesl ale slova zcela opačná svému duševnímu stavu, ne zcela bez náznaku humoru: „Toho si nevšímej. To je „Černobyl“, tak, mutace.“

Všichni se překvapeně podívali na Senseie. Ten se usmál.

„Dělal jsem si z vás legraci... To je prostě padělek!“

Sergej se pozorně podíval na lebku, posvítil si na něj ze všech stran a zamumlal si pod nos:

„Aha, „padělek“ to určitě...“

„Radši se podívej sem,“ navrhl Sensei a zaměřil jeho pozornost na bílý, lehce vyklenutý štít, který měl asi tři metry v průměru a byl vmontovaný do stěny.

Jakmile Sensei namířil světlo své svítilny na štít, ten začal zevnitř svítit a osvětloval místnost měkkým světlem. Ale jakmile zamířil paprsek stranou, světlo znovu měkce pohaslo a místnost se ponořila do původního stavu.

„Normální,“ odpověděl Sergej. „A když posvítíš sem, bude efekt stejný?“

A ukázal na štít vmontovaný do protilehlé stěny.

„Ano.“

Vyzkoušeli jsme hru světla na druhém štítu a na obou současně, úplně jakoby hrstce primitivních lidí ukázali vypínač a oni by jeden po druhém cvakali a divili se takovému „zázraku“.

„Jak já to chápu, cíl našeho putování už není daleko?“ zajímal se tiše Sergej u Senseie, zatímco já s Valerou jsme pozorovali světelné experimenty Nikolaje Andrejeviče.

„Ano. Za tímto štítem,“ ukázal Sensei na levý štít.

Sensei se snažil rozvázat zatažený uzel svého batohu.

„Co je to, sejf?“

„No, něco takového. Vchod.“

„Vchod?“ podíval se Sergej se zvědavostí na štít.

„A tam je taky vchod?“

Kývnul směrem ke druhému štítu.

„Ano. Ale neradil bych žádné živé bytosti, aby se tam dostala.“

„Jasně. A jak se sem dostaneme?“

Sensei se na něj podíval, zlehka přimhouřil oči a s úsměvem navrhl:

„Sám přemýšlej.“

Senseiův návrh otevřít levý štít zaujal i nás. Zatímco já s Valerou jsme vytvářeli plné osvětlení místnosti, pustil se Sergej s Nikolajem Andrejevičem do pátrání po mechanismu, který uvádí štít do pohybu. Ohmatali stěny i samotný štít. Sergej dokonce proklepal i jeho okolí. Všechno bylo hladké. Nebyly tam žádné výstupky ani samostatné kamenné bloky. Štít byl jako vpájený do stěny. Lemovala ho jenom malá obroučka vytvořená z téhož bílého materiálu. Sergej stál zamyšleně před štítem a ruce měl zkřížené. Poškrábal se pod krkem, ohlédl se a tu ho něco napadlo.

„Je potřeba otočit lebku.“

„Na starodávnou raritu nesahej!“ zastal se lebky s úsměvem Sensei. „Ta s tím nemá nic společného.“

„Ano? No tak potom nevím. Podle mého je nejlepším klíčem k tomuhle sejfu trhavina.“

„To je zbytečné,“ řekl Sensei, zatímco se trápil s nepoddajným uzlem batohu. „Tenhle materiál je vůči

jakémukoli chemickému a mechanickému působení neutrální... Byl vyroben při teplotě absolutní nuly. Do jeho složení byly přidány určité ingredience, díky kterým se hmota stávala docela tekutou. To umožňovalo odlívat z ní jakékoli tvary. Při stydnutí si hmota určitou dobu uchovávala plastičnost. Bylo možné ji klidně opracovat do konečné podoby. Po konečné krystalizaci se však stala velmi pevnou. Co se týče pevnosti, můžeme říci, že nemá obdoby. A odolnost vůči opotřebení má také velmi vysokou.“

„A jak vysokou?“ zajímal se Nikolaj Andrejevič.

„No například,“ podíval se Sensei na jeho vysoké boty, „pokud by se na podrážku, řekněme na podpatek jakožto na nejzranitelnější místo tvé obuvi, nanasla vrstva tohoto materiálu o tloušťce jednoho mikronu, mohl bys v nich běhat celý život bez jediného škrábnutí.“

„Dobrá věc!“ podivil se Nikolaj Andrejevič a ohodnotil to jako dobrý hospodář.

„Sen všech vojáků,“ promluvil Sergej, poplácal štít a potom se v rozpacích s očima upřenýma na Senseje zeptal: „Tak jak ho ale otevřeme?“

Sensei se záhadně usmál a ještě víc vzbudil náš zájem dalšími slovy, která myslel napůl v žertu napůl vážně:

„Tady nemáte co dočinění s nějakou šedou dávnou minulostí této civilizace. Jde tu o vysoké technologie předchozí civilizace...“

Když nakonec rozvázal uzel, vytáhl z batohu jakýsi neobyčejný malý předmět ve tvaru řadicí páky, který, jak se potom ukázalo, byl sice miniaturní ale docela výkonnou lucerničkou. Lehce ho otočil kolem jeho osy. Když se lucernička rozsvítila, dal ji Valerovi.

„Na, podrž to!“

Potom Sensei z batohu vytáhl kus látky a hadrový sáček. Pečlivě rozprostřel na podlaze látku a vytřepal

na ni obsah sáčku. Z něj se s cinkáním vysypaly ozdobné tabulky vyhotovené ze stříbřitého kovu.

„Co to je, platina?“ podivil se Sergej, když jednu z nich zvedl a otočil ji v rukách.

„Ne, něco mnohem vzácnějšího,“ odpověděl Sensei a pustil se do skládání, aby z útvarů vytvořil jeden předmět. „Nemusíš si s tím lámat hlavu. Tenhle kov ještě není v periodické soustavě chemických prvků, kterou znáte...“

Když Sensei složil jakýsi předmět neobyčejné konfigurace, jenž vzdáleně připomínal nepravidelný členitý kruh, zvedl se a přiložil ho ke středu štítu.

„No, Valero, namiř světlo sem,“ a ukázal na jeden z ozdobných otvorů v předmětu.

Valera vyhověl jeho žádosti, cíleně posvítíl paprskem lucerničky, ale nic se nestalo.

„Hm,“ Sensei sundal předmět ze štítu a otočil ho v rukách, jakoby si něco sám pro sebe počítal, a potom, když si vzpomněl, nadšeně promluvil: „Aha, takhle ne... Valero, posviť mi!“

Sensei otočil stříbřitý tvar, opřel ho o štít jinak a ukázal, kam má být zaměřen paprsek. A jen co paprsek dopadl do otvoru, který Sensei ukázal, celý stříbřitý kov jakoby byl zalit vnitřním zářením, jasné světlo se rozzářilo ve všech jeho vyřezaných konfiguracích. Potom byl slyšet zastřený zvuk „pu-f-f-f“, přesně jako by parní lokomotiva vypustila páru. Štít se nepatrně pootevřel a trochu se oddálil od stěny. Vrhli jsme se k němu. Ale Sensei nás zastavil a poprosil nás, abychom zašli do výklenku, jenž se nacházel za podstavcem, na kterém ležela lebka. Když sám otvíral dveře štítu, přikryl si rychle nos a ústa kapesníkem a odběhl k nám, zatímco se ty dveře otvíraly a vyklápěly se naším směrem.

„Hned to bude... jen to vyvětrá,“ vysvětlil nám a smotával svůj kapesník.

Podivné, ale žádný zvláštní zápach jsem necítila, dokonce ani zatuchlina nebyla cítit. Pomyslela jsme si „A co

když tam je nějaký nebezpečný plyn? Proč jsme tedy úplně nevyšli z této místnosti, ale stojíme tu jak banda idiotů za podstavcem? To pak nebude trvat dlouho a ... budeme dělat dlouhá století společnost té koňské lebce“. Sensei se choval zcela klidně, jakoby se nic strašné nedělo. Asi po deseti minutách prohlásil:

„No, hotovo, kapsle je připravena přijmout hosty.“

„Proč kapsle?“ podivila jsem se.

„Protože kapsle je kapsle,“ promluvil s úsměvem Sensei. „Dokonce i kdyby celá Země vyletěla do povětří, kapsle zůstane.“

Vyšli jsme z našeho zvláštního úkrytu a zamířili jsme do místnosti, už jsme se ale obezřetně pohybovali za Senseiem, abychom se vyhnuli jiným nepředvídatelným překvapením. Svoje elektrické svítidlo jsme vypnuli téměř ihned, poněvadž světla tam bylo dost. Ukázalo se, že je to nevelká místnost, mistrovsky vyhotovená z téhož materiálu, jako byl chrám. Na dvou jejích protilehlých stěnách se vypínaly bizarní výrůstky v podobě jasně svítících bílých šištiček, které také očividně vytvářely tak jasné slavnostní osvětlení. Jedna ze stěn měla podobu dlouhé bílé skříňky s otevřenými schránkami. V nich ležely jakési starodávné svítky, papyry, stály tam malé amfory se záhadnými obrázky a ještě mnoho podivných věcí. Sensei zašel do místnosti jako obvykle a aniž by věnoval pozornost předmětům, vydal se ihned ke schránce, kde ležel temný, nevelký válec. Pečlivě ho otevřel a opatrně z něj vytáhl jakýsi starodávný list pergamenu, prolétl text očima, potom ho se stejnou pečlivostí zasunul zpátky do válce a zavřel ho víčkem. Pak tuhle složitou věc nečekaně podal mně.

„Tu máš, to je to, oč jsi žádala.“

„Já?!“ podivila se nevýslovně moje osoba.

Začala jsme rychle pátrat v paměti, usilovně jsem vzpomínala, kdy jsem Senseie o co žádala. Ale jelikož

jsem si stejně na nic konkrétního nevzpomněla, rozpačitě jsem pronesla:

„Děkuji... A co je to?“

„Je to pergamen Agapita.“

A tu mě osvítilo. Z náhlého rozrušení moje srdce zrychleně zatlouklo v hrudi. Opatrně jsem přijala tento vzácný poklad. Když jen pomyslím, že se v mých rukách nacházel pergamen samotného Bódhisattvy Agapita, jenž byl napsán podle pověsti samotným Duchem Svatým! Pergamen onoho ruského Bódhisattvy, který se proslavil daleko za hranicemi Kyjevské Rusi a to nejen jako nejšikovnější mnich léčitel, ale i jako člověk ohromné duchovní síly. Kolik tajemství a legend bylo spojeno s tímto pergamenem a jeho držiteli!

S neobyčejným příběhem Agapita jsem se seznámila, když naše parta spolu se Senseiem odpočívala u moře. Bylo to toho roku, kdy jsem končila školu. Právě tehdy nám Sensei pověděl o starém ruském lékaři Agapitovi z XI. století, monarchovi Kyjevo-Pečerského kláštera, díky jehož neustálému vlivu se lidé dodnes uzdravují. Agapit nebyl obyčejný mnich. Byl to Bódhisattva ze Šambaly, který dožíval svůj věk v klášteře. Říkali o něm, že v něm přebýval sám Duch Svatý. Právě díky jeho nevšední Osobnosti se posléze stala Kyjevo-Pečerská lávra nejen centrem vědy a kultury, ale i významným duchovním centrem Staré Rusi.

Moje zvědavá osoba bývala chtěla otevřít válec, ale Sensei mě zastavil a řekl:

„Podíváš se potom.“

Opatrně jsem uložila válec do batůžku za přítomnosti zaujatých pohledů Sergeje, Valery a Nikolaje Andrejeviče. Sensei přistoupil k druhé schránce, v ní se nacházela kamenná, velmi hezky vyřezávaná truhlice. Klidně ji otevřel bez jakýchkoli klíčů a tajných pojistek a vytáhl z ní zlatou věc. Otočil ji v rukách a zlehka ji otřel o své oblečení.

„O,“ promluvil spokojeně Sensei, „blýská se jako nová.“

Všichni se shlukli okolo Senseie.

„A to je tamga?“ zeptal se Sergej.

„Ano ona sama!“

Začali jsme si se zájmem prohlížet onen předmět. Byla to zlatá tabule ve tvaru poupěte lotosového květu, jenž se skládá ze tří okvětních lístků. Uvnitř byla seseknutá pyramida s okem uprostřed. Nad pyramidou ve středovém okvětním lístku se tyčil objemný trojúhelník, přesně jako seříznutá špička pyramidy. Uvnitř trojúhelníku se nacházely tři vytlačené kruhy. Na okvětních lístcích a na základu lotosového květu byly nanесeny paralelní zakřivené linie. Z takové krásy jsme mimoděk vykřikli nadšením.

„Velkolepá práce!“ pronesl v euforii Nikolaj Andrejevič.

„To je všechno jen maličkost,“ promluvil Sensei.

„Všechno tohle zlato...je jako orámování, které se neustále obnovuje.“

„A obrázek?“ zajímal se Sergej.

„Ten značí pouze příslušnost k Šambale. Ale tento kamínek v oku, to ano... To je to nejdůležitější.“

Úplně jako potvrzení těchto slov se kamínek tajemně zablýskl, když Sensei trochu otočil tamgu v rukách.

„Briliant?“ zeptal se Sergej.

„Ne. Prostě je mistrovsky obroušen, jako briliant. Ačkoli ve skutečnosti to briliant není. Je to umělý kámen mimozemského původu. Strukturou je to něco mezi sklem a krystalem. Na světě neexistuje briliant, který by se vyrovnal tomuto kameni,“ pronesl vážně Sensei a po chvilce mlčení dodal: „Pro ty, kdo mají dostatek osobní síly a znalostí, aby ho uměli používat, má neobyčejné vlastnosti. Ale pro ostatní nepředstavuje tento kámen žádnou vzácnost... tak, je to jen sklíčko.“

Vytáhl z kapsy krabičku, z ní měkký hadřík a opatrně, s láskou začal tamgu otírat.

„Tenhle krystal je zvláštní kámen. Je schopen uchovávat energii věčně, ale nejen uchovávat, ale i znásobit sílu v něm uzavřenou. Tento krystal je velmi starý. Navíc mimo to, že má mimozemský původ, tak s ním ještě meditovalo nejedno pokolení Prav. Poskytuje nedoceníitelnou pomoc zvlášť těm, kdo pracují na důležitých meditacích... Krystal mění frekvenční charakteristiky pole člověka, kterého se člověk dotýká během meditace... Zesiluje působení energií. V konečném výsledku, když se s ním neustále pracuje, dostává se jeho majitel na duchovní úroveň těch, kteří dříve měli krystal a odešli do Nirvány... V tomto krystalu je uzavřena síla mnoha pokolení Prav.“

„Zajímavá věcička,“ pronesl Sergej. „Nedivil bych se, kdyby byl tenhle kamínek jediný na planetě Zemi, tak říkajíc „poslední Mohykán“, který přijel z dalekých rožumných světů.“

„Jediný ani náhodou,“ namítl Sensei. „Celkem je na Zemi sedm takových kamenů. Pět kamenů se nachází v tamze Vladyky Šambaly, jeden v tamze Nav a jeden tady, v tamze Prav.“

„V tamze Nav?“ podivil se Nikolaj Andrejevič a opatrně se zeptal. „U hraniční strany?“

„Ano,“ odpověděl Sensei. „Je to zapotřebí, aby byla monáda v rovnováze. Pravda, na té tamze jsou jiné značky. Ale kamínek má prakticky stejnou velikost jako u tamgy Prav.“

„To jsou věci!“ pronesl šokovaně Nikolaj Andrejevič.

„To znamená, že v tomto střetu vyhrává ne síla kamenů, ale síla ducha soupeřů,“ udělal závěr Sergej.

„Přesně tak. Všechno to spočívá v nahromaděné osobní síle majitelů kamenů.“

„A Nav jsou kdo? Kandukové?“

„To samozřejmě ne,“ řekl Sensei. „V hierarchii temných sil stojí Kandukové na spodní příčce. Ale Nav – to už je vážný problém.“

„To znamená, že Etymonové a Geliarové bojují nejen s Kanduky?

„Ano. Můžeme říci, že to jsou univerzální Bojovníci Světla.“

Nějakou dobu jsme mlčeli a pozorovali jsme, jak Sensei, když se nad něčím zamyslel, pečlivě otíral tamgu.

„A jak vypadá tamga Vladyky Šambaly?“ zeptala jsem se já, když jsem se nakonec rozhodla narušit toto mlčení.

„Tamga Vladyky?“ znovu se zeptal Sensei a pokračoval ve vysvětlování: „No, v podstatě tamga Prav se jí v některých rysech podobá. V tamze Vladyky je stejný lotosový květ s pyramidou a okem uvnitř. Pouze je do rámu oka zasazen kámen větších rozměrů než u Prav a Nav dohromady. To je symbol „vševidoucího Oka“, který symbolizuje Šambalu. Nad pyramidou, v prostředním lístku lotosu, se nachází menší oko, do něhož je zasazen ještě zajímavější kamínek. Jeho hustota je mnohem vyšší než hustota diamantu. Jeho malé rozměry vzhledem k ostatním velkým kamenům nikterak nesnižují jeho význam. Je jako částička Po. A síla, kterou v sobě má, je nevyčerpatelná. Tento kamínek symbolizuje absolutní Boží moc včetně moci nad „vševidoucím Okem“... V tamze Vladyky Šambaly je lotosový květ připevněn ke zlaté kulaté monádě, na které jsou tři velké kameny uspořádané do trojúhelníku. Ty symbolizují souhvězdí Orion, odkud byl tento kamínek přivezen a nejenom to... Tyto kameny poukazují na boží trojjednost, sílu a moc nad životem a smrtí. Tomuto znaku se ve světě říká znak Grálu... Prakticky veškerá vyobrazení na monádě, včetně lotosového květu, jsou symboly všech světových náboženství, jako potvrzení toho, že všechno duchovní v tomto lidském světě pramení z Šambaly... Po obou stranách je monáda ozdobena egyptskými motivy, které byly zhotoveny při poslední obnově tamgy.“

„Tak to je tamga Vladyky Šambaly docela masivní,“ promluvil Sergej a s hraným sarkasmem dodal: „A celá je z ryzího zlata.“

„Ještě aby ne, vždyť to není jen tak, je samotného Vladyky,“ odpověděl mu ve stejném duchu s úsměvem Sensei a potom bodře vysvětlil, „zlato se vůbec v tomto případě využívalo jako vhodný materiál, který nepodléhá korozi jako například železo, nebo oxidaci jako stříbro. Takže zlato je jen a pouze příhodný materiál. Ale znaky...“ A s pousmáním promluvil: „To jenom v naší době znakům sotva kdo věnuje pozornost. V lepším případě, když je uvidí, si budou lidé myslet, že se nějaký nový rus vytahuje.“

„A kde je uložena tamga Vladyky?“ se zajímal Nikolaj Andrejevič.

„V současné době je uložena ve stejné kapsli v chrámu Lotosu,“ odpověděl Sensei, nečekal na další otázku Sergeje, který právě otevřel ústa, doplnil, „který se nachází v oblasti třetího oka hlavy Osirise.“

Sergej se poškrábal na hlavě a řekl s úsměvem:

„Ten Osiris má tak velkou hlavu nebo si z nás zase děláš legraci?“ Prosebným pohledem se podíval na Sensei: „Sensei, prosím tě, dnes už nám nefunguje mozek, nemáme dost energie na ty tvoje hádanky. Řekni rovnou, jak to je.“

„Žádnou legraci si nedělám,“ dobromyslně odpověděl Sensei. „Chrám Lotosu opravdu leží na hlavě Osirise.“

„No, doufám, že je to myšleno v přeneseném slova smyslu. Nebo to myslíš doslovně?“

„Naopak, téměř doslova,“ usmál se Sensei. „Abych byl přesnější, ve smyslu reliéfu a geografie.“

Tázavě jsme se na něj podívali. Po krátké pauze řekl: „Teď se na tomto místě nachází hlavní město Kyjevské Rusi - Kyjev.“

„Kyjev?!“ podivil se Nikolaj Andrejevič.

„A kde je teda třetí oko?“ zeptal se Sergej.

„Toto místo se nachází přesně tam, kde Ondřej první Povoláný na žádost Ježíše položil semena lotosu. Teď se tam nachází Kyjevo-Pečerská lávra,“ upřesnil Sensei.

„No podívejme se, tolikrát jsem byl v Kyjevě a vůbec jsem o tom nevěděl,“ podivil se sám pro sebe Nikolaj Andrejevič.

„Kdo by si mohl pomyslet, že Kyjev je hlava Usira?“ přemýšlel Sergej po svém. „Toto město se mi spíš vybaví v souvislosti s událostmi Černobylské katastrofy...“

„Ano, ten Černobyl div nezamíchal všemi kartami,“ pronesl zádumčivě Sensei.

„Jakými kartami?“ nepochopil Sergej.

„No jakými? Prorocství o hlavě Usira... Věc spočívá v tom, že po výbuchu se začal reaktor rychle rozehrávat. Žádní hasiči by ho přirozeně neuhasili. Situace se stala natolik kritickou, že Šambala byla donucena zasáhnout. A tento proces byl bohužel zaznamenán specialisty, neboť navzdory fyzikálním zákonům jaderná reakce místo toho, aby narůstala, začala intenzivně utichat...“ Chvilí mlčel, očividně o něčem přemýšlel, a pak Sensei dodal: „Na druhé straně ale, kdyby nebylo Šambaly... už by nebylo Kyjeva... A prorocství se nenaplnila.“

„A co je to za prorocství?“ zeptal se Nikolaj Andrejevič.

„Ale to je dlouhá historie, povyprávím vám to potom.“

Sensei přestal otírat tamgu Prav, a když se pokochal vykonanou prací, promluvil směrem k Nikolaji Andrejevičovi:

„Mimochodem, když mluvíme o legendách... Slyšel jsi mýtus o kouzelném Horově oku?“

„Ano,“ odpověděl souhlasně Nikolaj Andrejevič.

„A to je co za mýtus?“ zajímal se živě Sergej.

Nikolaj Andrejevič mu to spěšně vysvětlil.

„Je to staroegyptský mýtus. Syn Usira Hor bojoval se zlým bohem pouští Sutechem. Zpočátku utrpěl Hor porážku a Sutech mu v bitvě vyrval Oko. Ale potom Hor

přeci jenom Sutecha porazil a vzal si od něj zpátky své kouzelné Oko.“

„Správně,“ řekl Sensei. „A víš, co bylo to ,kouzelné Oko‘?“

Nikolaj Andrejevič rozpačitě pokrčil rameny. Sensei kývnul směrem k tamze Prav.

„To je to oko! A boj se vedl o to, kdo bude disponovat silou tohoto kamene.“

„Znamená to, že... to nebyl mýtus... Ale pravda!“ promnesl užasle Nikolaj Andrejevič.

„No to je něco! Takže to byl souboj mezi Prav a Nav?!“

„Přesně tak. Ale o tom později,“ promnesl Sensei a usmál se.

Pečlivě zavinul tamgu do kusu látky a když ji uložil do krabičky, zasunul ji do kapsy. My jsme stáli zcela ohromeni a pozorovali jsme, co dělá.

„Tak co, jdeme zpátky?“ navrhl nečekaně Sensei a vrátil nás zpátky do reality.

Upadli jsme dokonce trochu do rozpaků, protože odejít odsud tak rychle se zjevně nikomu nechtělo. Tak dlouho jsme sem putovali a na tom nejzajímavějším místě – „jdeme zpátky“.

„A-a...“ protáhl Sergej.

„Cože, už?“ podivil se Nikolaj Andrejevič.

„No co, to je vám málo?“ usmál se Sensei, když viděl naše reakce. „Pojďme. Zpátky to ještě máme kus cesty. Než se dostaneme k ostatním... A vůbec,“ usmál se, „už jsem se s vámi po těchto horách nalezl...“

Nikdo nezačal nic zvlášť namítat a stejně by to bylo zbytečné. Skutečně, bylo třeba uznat, že nás čekala dlouhá a namáhavá zpáteční cesta. Ačkoli já jsem si všimla, že když šel Sensei sem, ani jednou si nestěžoval, že by byl unavený nebo s něčím nespokojený. Naopak šel tak rychle, že jsme mu sotva stačili. Tak kde se najednou ta únava vzala...A přesto jsem vycházela z této kamenné kobky s tajnou nadějí, že navštívím alespoň chrám. Kdy se ještě naskytne taková příležitost? Podobné myšlenky

jsem očividně neměla jenom já. Když jsme procházeli malou chodbou, která spojovala místnost s velkým sálem, začal se Sergej vyptávat na chrám.

„A co je to za chrám?“

„Jeden z chrámů Lotosu.“

„A co je tam uvnitř?“

„Ale nic zvláštního, Mazač stínu.“

„A je možné jít dovnitř?“

„Co je tam zajímavého? Chrám jako chrám,“ odpovídal v žertu Sensei.

Tou dobou jsme přicházeli ke starobylé stavbě, která nám učarovala svou vzácnou krásou a měkkým světlem. Když jsme se ponořili do oceánu světla, mimoděk jsme se zastavili a se zatajeným dechem jsme hleděli na ten div. Naše pohledy přitahoval zvláště vchod do chrámu. Tolik se nám chtělo vystoupat po jeho bílých kamenných schůdcích a proniknout do skrytého tajemství toho neobyčejného květu. Podívali jsme se na Senseie s nímou modlitbou v očích. Ten sklonil hlavu, chvíli přemýšlel a potom vážně pronesl:

„Dobře. Kdo půjde první?“

„Copak, musíme jít popořadě?“ podivil se Nikolaj Andrejevič.

„Ano.“

„A co je tam?“

„Uvidíš.“

„Tak první půjdu já,“ nabídl se Sergej.

Podíval se vděčně na Senseie a beze spěchu šel ke vchodu, jako by si užíval sám okamžik přibližování se k tomuto velkolepému tajemnému výtvaru neznámé civilizace. Čím víc se přibližoval ke světlu, tím víc se jeho postava stávala temnou a nejasnou, jak byla ze všech stran zachvacována světlem. Vystoupal po schůdcích. A... úchvatný květ ho přijal do svého slunečního objetí. Asi minutu jsme stáli mlčky a upřeně jsme hleděli do tajuplného průchodu chrámu. Ten ale stejně jako před tím

zářil svým neobyčejným světlem, a ani žádným zvukem nedával nijak najevo, že je v něm přítomna živá bytost.

„Další,“ řekl klidně Sensei a podíval se na mne.

Upřímně řečeno, v ten okamžik jsem pocítila lehké obavy. Přesto ale moje důvěra k Senseiovi byla mnohem větší než vlastní úlek tváří v tvář neznámému, které se skrývalo za vchodem do chrámu. Došla jsem ke vchodu s určitým neklidem v očekávání toho, co tam uvidím. Vyzařované světlo bylo měkké a přívětivé, což mě trochu uklidňovalo. Vešla jsem směle dovnitř. Průchod zatačel doprava, potom doleva a zval mě k procházce po svém křivolakém labyrintu, jež byl zaplněn světlem. Zvláštní, ale čím jsem byla dál, tím víc jsem pociťovala jakýsi nevysvětlitelný a narůstající vnitřní chlad. Ačkoli vzduch, který jsem dýchala, byl teplý. Ruce mě začaly zábst jako na mraze.

Z nevelkého labyrintu jsem vyšla do kulaté místnosti, která se nepochybně nacházela v samém středu květu. Zdálo se mi, že její střed svítil ze všeho nejjasněji, jakoby to byl sloup slunečního světla. A zachtělo se mi ponořit se do tohoto proudícího světla, poněvadž jsem si myslela, že právě v něm se nakonec zahřeju. Bez rozmýšlení jsem vykročila doprostřed a... Místo předpokládaného tepla se mne zmocnil ledový chlad a mimoděk jsem zaťala ruce v pěst. Silný třes zachvátil celé mé tělo, jakoby do něj vrazili tisíc elektrických jehliček. Začala se mi točit hlava. Rychle jsem ztrácela pevnou zem pod nohama.

S mým zrakem se začalo dít něco nepřírozeného. Jasně světlo se střídalo s jakýmsi tmavými skvrnami, ale rychlost jejich pohybu se rychle zvyšovala. Nakonec všechno kolem zmizelo. Udělala se úplná tma. Potom se začaly ve tmě rozhořivat jasné body. Zvětšovaly se, zabarvovaly, navzájem se propojovaly a měnily se ve velké živé obrazy. Pokus zavřít a otevřít oči k ničemu nevedl, obrazy zůstaly tak, jak byly. Navíc jsem zcela ztratila pocit těla. Spolu s tím mizely i pocity, i myšlenky, jako

bych se stala nezávislou a svobodnou vůči pozemskému světu. A ačkoli obrazy byly víc než odstrašující, vnímala jsem je, kdo ví proč, klidně. Namísto úzkosti byla přítomna neobyčejná jasnost, hluboká podstata pochopení toho, co se děje okolo.

Události se měnily jedna za druhou, objevovaly se buď útržkovitě, nebo v globálních rozměrech. Zřícení ohromného mostu, smrt celosvětově známého náboženského činitele, ničivá zemětřesení, povodně, smršťe, tsunami, která svými vlnami stírají z povrchu země obydlená místa. Nečekaně probuzené sopky, jež ničí svým popelem a lávou vše živé, co jí stojí v cestě. Tání ledů na pólech, kolize obřích ledovců. Rychlé stoupání hladiny světového oceánu, vody v řekách. Celá pobřežní velkoměsta zmizela během pár hodin pod vodou. Některé přímořské státy zcela zmizely z povrchu Země během velmi krátké doby. A všechny tyto katastrofy probíhaly jako přívalová vlna – náhle se přivalily, potom utichly, potom se znovu přivalily, jenže ještě s větší silou a větším ničením, a znovu dočasně utichly.

Na Slunci docházelo k neobyčejně silným výbuchům. Ostrovy a kontinenty se posunovaly ze svých míst a docela rychle se sbližovaly do jedné jediné pevniny. Teplé proudy oceánů měnily své toky. Roční období se zpřeházely. Náhlé oteplení bylo vystřídáno náhlým ochlazením. Neúrody, hlad, krize... Úplná nadvláda paniky a chaosu. Hrůza globálních kataklyzmat zachvátila celou planetu. Jediné části pevniny, které nejméně ze všech trpěly přírodními živly, byly některé oblasti Euroasie, jakoby to byla poslední duchovní bašta a útočiště hynoucí civilizace...

Obrazy začaly mizet stejně rychle, jako se objevily, rozdělily se na jednotlivé fragmenty a zúžily se na pouhé body. Všechno znovu ztmavlo. Náhle se vrátil pocit vlastního těla. Jasné světlo, jež se znovu rozhořelo, vrátilo i pocity i myšlenky. Jakkoli to bylo zvláštní, stejně

jako před tím jsem stála na tom samém místě. Pravda je, že moje nehty byly bolestně zaryté v mých dlaních. Když jsem si to všechno uvědomila a vzpomněla jsem si na shlédnuté obrazy katastrof, zmocnil se mě příšerný strach. Nechápu proč, ale byla jsem pevně přesvědčena, že to, *co jsem viděla, se odehraje v několika příštích letech*. Když jsem ze setrvačnosti vyšla ze sloupu světla a vydala jsem se do dalšího labyrintu, zmocnila se mne tíživá bezvýchodnost hraničící s apatií. Děsivé scény katastrof se mi jedna za druhou přehrávaly v paměti a v mých myšlenkách zesiloval strach a zoufalství před tím, co přijde.

Pohlčena tímto skličujícím stavem jsem si ani nevšimla, jak jsem se octla ve východu z chrámu. Pod obloukem, který našim pohledům zcela nedávno poprvé otevřel natolik podivuhodné čarokrásné panorama, stál zamyšleně Sergej a čekal na ostatní. Mlčky jsem se k němu přidala. Celá ta podivná hrůza se mi znovu a znovu přehrávala v hlavě. **Zachvátna strachem z nevyhnutelné smrti jsem hleděla se smutkem svírajícím duši na tuto velkolepou stavbu neznámé civilizace, na bezchybné linie, neopakovatelný jas a sněhobílou čistotu. A najednou mne napadlo, jak výrazný je kontrast mezi věčnými duchovními hodnotami a tím, co je pomíjivé, negativní, nesprávné. Kolik civilizací, kolik přírodních kataklyzmat přežila tato stavba? A nejde tu vlastně ani o stavbu samotnou, ale o ty, kdo ji vytvořili. Jaké je potřeba mít znalosti, aby bylo možné zabezpečit tento chrám na mnohá tisíciletí dopředu před všemi ničivými vlivy?**

Když jsem takhle přemýšlela, objevila se ve východu z chrámu postava Nikolaje Andrejeviče. Bylo to s podivem, ale nebyla jen obyčejně obklopena světlem. Dělal to takový dojem, jako by jeho tělo bylo obstoupeno prstencem duhy, od níž odskakovaly chomáče jiskřiček. Zvlášť hodně jich bylo okolo hlavy. Nevím proč, ale připomnělo mi to Kiriliánův efekt. Jen co ale Nikolaj Andrejevič vyšel

z chrámu, toto záření ihned zmizelo. Zaujata takovým neobvyklým jevem jsem se trochu odpoutala od svých myšlenek a začala jsem pozorněji pozorovat „vchod a východ“ z chrámu. Asi minutu poté, co se k nám připojil Nikolaj Andrejevič, objevil se u východu Valera. Jeho záře byla mnohem mohutnější a bohatší. Natolik krásně hrála barvami, že dokonce Nikolaj Andrejevič se neudržel a tiše poznamenal:

„Ohó! Vida, mladík zjevně za několik měsíců pochopil mnohem více než my za tolik let vedle Senseie.“

Ale když vycházel Sensei, všichni přítomní nevědomky zatajili dech. Dokonce jsme ani ihned nepochopili, že tohle – je Sensei. Byl to Kdosi s ohromnou oslnivě zářící aurou. Byl oděn v bílé tunice. Plavé vlasy rámovaly velmi krásné pravidelné rysy obličeje. Ale asi tím nejneobyčejnějším byly jeho oči, jeho neopakovatelný, bolestně známý pohled. A tu mě nečekaně napadlo, kde už jsem tenhle pohled viděla. Kdysi dávno jsme s naší partou odpočívali u moře. Zdál se mi tehdy docela zvláštní sen o Krásném Jezdci, který sjíždí z vrcholů hor. Jeho ohromující pohled, pohled Rigdena Djapo, se mi teď do nejmenších detailů objevil před očima.

Vnitřní chvění zachvátilo celou moji bytost. Najednou „Lotosový květ“ sám od sebe dal najevo své neviditelné, ale zcela znatelné „pohoupání okvětních lístků“ ve sluneční pletení. Pocit nadšení se prolínal s pocitem vyrovnanosti v důsledku natolik výjimečné reálné vidiny právě Tváře. Uvnitř mne se rozhostil takový klid a lehkost, jakoby někdo moji duši zachumlal do peřinky z nejjemnějších sněhobílých okvětních lístků.

Tato neobyčejná vidina trvala pouze několik vteřin. Ale jakých vteřin! Vteřin z cyklu neznámé Věčnosti. Vteřin, které zanechaly svoji nesmazatelnou stopu v nejposvátnějším koutku duše. Vteřin, vzpomínka na něž dokonce po mnoha letech se vzrušujícím chvěním znovu přesně

promítne všechny úchvatné záběry, a znovu a znovu přiměje prožít tu neuvěřitelnou škálu ušlechtilých citů, které nelze ani slovy popsat. Nad tímto okamžikem opravdu čas neměl žádnou moc.

Jakmile tato velkolepá Bytost stanula pod obloukem východu z chrámu, světlo jakoby se zachvělo a na pár okamžiků zaslepilo oči. Ale když se vidění navrátilo do normálu, viděli jsme, že k nám jde Sensei s těmi rysy obličeje, na které jsme zvyklí. Byl zjevně v povznesené oduševnělé náladě, měl na sobě svůj obyčejný výletní oděv a na zádech batoh. Ohromeni takovou náhlou přeměnou jsme v němém úžasu pozorovali, jak se k nám přibližuje. A on, když k nám s dobráckým úsměvem došel, se ohlédl na chrám a potom řekl:

„Tak co, jsou vaše dušičky spokojené?“

„Ještě aby ne!“ odpověděl za všechny Sergej.

„Tak vzhůru na cestu, přátelé.“

A jako první vešel pod oblouk skály, která přecházela v tunel. Ale my jsme vrhli na velkolepý chrám Lotosu pohled na rozloučenou, a aniž bychom se mezi sebou domlouvali, všichni naráz jsme sklonili své hlavy. Zjevně se takové upřímné přání zrodilo v duši každého z nás a očividně bylo natolik silné, že nikdo z nás se nestyděl učinit tak v přítomnosti ostatních. Sensei se zastavil, pohlédl na nás a se smíchem pronesl:

„Tak už pojďte, vy fanatici!“

Zpáteční cestu s komplikovanými průchody jsem téměř neviděla, překážky jsem překonávala automaticky. Mým opravdovým labyrintem, kterým jsem ve skutečnosti procházela, se staly myšlenky, přesněji onen ohňostroj ze dvou různorodých stavů, který vznikl ve stěnách tajemné jeskyně se starobylým chrámem. Obrazy katastrof a přírodních kataklyzmat se prolínaly s klidným pohledem Rigdena. A tento pohled měl jakýsi překvapivý efekt: uklidňoval, laskal duši svojí neobyčejně procítěnou dobrotou. Pod jeho nápořem se živočišný strach zcela

vypařil, jakoby ho nikdy nebylo. Teď se už obrazy živlů klidně přehrávaly v hlavě a umožňovaly mi, abych to, co vidím, mohla analyzovat.

Jak je křehká naše lidská civilizace, co se chlubí svými moderními technologiemi! Stačí jeden vzdech Země, a místo měst by byly ruiny, místo užitečné techniky hromada nepotřebného kovového šrotu, místo mírného obyvatelstva klany bojující o kousek chleba a půdy. Jak nespolehlivé a iluzorní je všechno to materiální, jehož hromadění lidé věnují celý svůj život. Kolik nervů, duševních sil je vydáno zbytečně! A kolik černých negativ vypouští člověk do svého okolí, čímž trpí nejen lidé ale i příroda a všechno živé v ní. Skutečně se po všech těchto zločinech můžeme divit, že trpělivost Země už je u konce?

Při všem přemýšlení jsem si nevšimla, jak uběhl čas, a my jsme se dostali ke známé jeskyni. Mimochodem, tentokrát všichni prošli kruhový průchod docela obyčejně, bez veškerých psychologických kouzel. Ti, co zůstali, klidně spali uloženi v „pozorovací“ lodžii, jak se to komu líbilo. Vyšli jsme potichu za nimi, abychom je nevzbudili, a unaveně jsme usedli na kamenné lavice.

„No, ještě hodinku na odpočinek a budeme se muset vydat zpátky,“ řekl Sensei a pohodlně se usazoval.

Uložil se na lavici a dal si batoh pod hlavu. My jsme také následovali jeho příkladu.

* * *

„Kdo to tady tak chrápe?“ uslyšela jsem ve snu Senseiův hlas.

„Že by Vano?!“ promluvil se smíchem Sergej.

„Je to on, sám inkvizitor!“ připojil se Žeňův hlas. „Už mám toho jeho chrápání dost! Už mi ta „zaseknutá deska“ začíná lézt na nervy.“

V místnosti se skutečně ozývalo hlasité chrápání, přesně jako kdyby spícímu člověku přiložili k ústům

megafon. Otevřela jsem oči. Byla to taková situace, jako když člověka probudí z hlubokého spánku a on se ještě špatně orientuje, kde je, a co se od něj vůbec chce. Skutečnost přesně hraničila s neskutečností toho, co se děje, a člověk nemohl zcela pochopit, v jaké polovině se právě nachází. Hlava byla, jak se říká, „těžká“. Protřela jsem si oči a ohlédla jsem se. Většina ještě spala. Sensei se Sergejem a Žeňou stáli dole.

Zatímco se pánové smáli Vanovu chrápání, já jsem se trochu zorientovala v situaci a rozpomněla jsem se na uplynulé události. V mé paměti vyplul na povrch silně působivý chrám Lotosu a mé vzpomínky ožily. Z druhé strany ale, zjevně proto, že jsem se ještě zcela neprobudila, začaly se do mě vkrádat pochybnosti: „A skutečně se to opravdu stalo?“

Sensei, Sergej a Žeňa se předbíhali ve vtipkách a vydali se ke „zvukovému“ balkónu, odkud se zjevně rozléhalo tak mocné Vanovo chrápání. Rozhodla jsem se vydat se za nimi, abych se s konečnou platností probudila. Ale když jsem muže dohonila, opět mě zavalila vlna pochybností ohledně reálnosti událostí, k nimž nedávno došlo.

Zastavila jsem se a posvítila jsem svítilnou na skalní výběžek, jenž se nacházel na konci levé kamenné stěny. Za ním by měl být onen kruhovitý průchod, kterým se začalo naše úchvatné putování za tajemstvím těchto hor. Abych rozptýlila všechny své pochybnosti, vydala jsem se k výběžku a zašla jsem za roh. Kruhovitý průchod v hloubce tunelu se nacházel stejně jako dřív na svém místě a čekal na nové odvážlivé návštěvníky. Posvítila jsem na něj svítilnou. A znovu mě překvapila ideální hladkost žlábků mistrovsky „vtisknutého“ do skalní horniny. V ten okamžik ze sálu zazněl družný mužský smích. I já jsem si pospíšila, abych opustila toto místo a mohla jsem se k nim přidat. Všechny pochybnosti jako by se rozptýlily, ale přesto zůstal jakýsi zvláštní

pocit, že něco bylo jinak než dřív. Ale co konkrétně, to jsem nemohla pochopit.

Otec Joann, který se zjevně pohodlně uvelebil na „zvukovém balkóně“, sladce spal. Velkolepá akustika tohoto sálu přenášela všechny tóny, které kněz produkoval svým statečným chrápáním. Chystali jsme se na něj zakřičet, abychom ho vzbudili. Ale Žeňa nás všechny zastavil a sám se hlásil na tak specifický úkol. Rozhodl se, že vyleze až na balkón a tam se s Vanem osobně vypořádá.

„Teď mu připravím tragédii Soudného dne!“ pronesl mladík s vítězoslavným úsměvem. „Teď na sobě pocítí všechny okamžiky mé hrůzy...“

Žeňa si v příjemném očekávání promnul dlaně, potom si zlehka rozcvičil ruce a nohy a s entuziasmem se začal hbitě škrábat po kolmé skále na balkón. My jsme se zájmem pozorovali zespod, jak se bude celá věc vyvíjet. Mladík se s půvabem kočky neslyšně vydrápal na „zábradlí“ balkónu. Stačilo udělat už jen poslední pohyb, aby se dostal na otce Joanna. Žena se očividně připravil ke skoku, jako když jde panter na lov divé zvěře. Ale jen co začal uskutečňovat svoji vymyšlenou „hrůzu“, jako na uvítanou jeho pohybu náhle vyletěla Vanova ruka, jež ho chytila smrtelným chvatem pod krkem.

„Oj-jo-o-o!“ rozlétl se po sále přidušený zvuk a v lodži byl slyšet hřmot masivního těla.

Po balkónu se začal míhat paprsek svítlny.

„Á, to jsi ty, dítko? Co pro tebe můžu udělat?“ zazněl udivený hlas kněze zároveň s jeho sladkým zívnutím. „A co to máš s obličejem, očka ti nějak vylezla na čelo...“

Žeňa si odkašlal a potom sípavě pronesl:

„Co, co, já mu nesu dobrou zprávu, že je čas jít na zpátek a on...“

Nad tak zjevnou přeměnou Žeňova „opravdového úmyslu“ Sensei se Sergejem smíchem zahučeli. Vanův rozespálý obličej vyhlédl z balkónu.

„O, to už zpátky?“ promluvil, když uviděl Senseie. „Tak rychle? Vždyť jsem si sotva lehnul, zavřel oči, a vy najednou...“

„Oho, zavřel oči,“ zavrčel Žeňa, když se zvedal na nohy, ale potom, když si promnul krk, napodobil podlézavý, pisklavý hlas, „pokračování vašeho „nepřekonatelného kázání“, svatý otče, jsme měli to potěšení poslouchat už dostatečně dlouhou dobu...“

„Ano?“ usmál se kněz. „Nevadí, synu, pro vás je to věc nanejvýš užitečná. Neboť jen pokora odsekává škodlivé vášně, pouze trpělivost tělesnou zvyšuje duch...“

S těmito slovy začal kněz opouštět své ležení a slézat dolů. Žeňa ho následoval a dovolil si trochu se pohoršovat jen tehdy, když získal pevnou půdu pod nohama. Nepovedený vtípek vymyšlený na Vana Žeňu jen ještě víc provokoval k dalším srandičkám. A když ho Sensei poprosil, aby vzbudil ostatní, aby se nachystali ke zpáteční cestě, tu se také projevila veškerá jeho bouřlivá fantazie. „Oběťmi“ Žeňových vtípků se stali Stas a Andrej. Ostatní totiž prostě probudil hromadný smích. Nakonec byla celá tato historie zakončena, jako vždy, veselými vtipy a smíchem.

Já jsem se ale, bez ohledu na všeobecné veselí, snažila vyznat ve svých zvláštních pocitech. A tu mě náhle osvítilo, co bylo jinak. V sále jeskyně, kdo ví proč, nikde nebyly vidět ony překrásné zrcadlové krystaly podobné křišťálu, které jsme s takovou horlivostí zbavovali prachu. Rychle jsem našla ty schůdky, mezi nimiž se mělo nacházet „zrcadlo“, které jsem ještě nedávno osobně čistila od prachu a špíny. Na místě hladce vyleštěného krystalu trpytícího se svojí čistotou jsem však našla jen rovnou, kulatou prohlubeň, která byla jedním koncem trochu utopená v kamenné hornině pod určitým úhlem. Přičemž svojí barvou se nijak nelišila od okolní šedi. Znovu mě přepadla celá lavina pochybnosti ohledně reálnosti uběhlých událostí, a vlna rozčarování mě celou pohltila.

Mechanicky jsem rukou otřela kulatou prohlubeň. Ve světle svítilny se na povrchu „kamene“ objevil slabý odlesk. Na křídlech naděje jsem vyndala kapesník a pečlivě jsem otřela malý kousek od prachu. A bylo to tak. Pod vrstvou mnoho století staré vrstvy prachu a špíny se skrýval známý hladce vyleštěný krystal. „Jak se mohlo něco takového stát, že všechny námi očištěné krystaly se hned pokryly tou stejnou vrstvou prachu a špíny? A možná že jsme je vůbec nečistili? Možná že to byl všechno přeci jenom sen? Ale jak to mohl být sen, když si zřetelně pamatuju, že jsem tento krystal leštila...“ Moje nic nechápající osoba se vydala k mým věcem a sama sebe přesvědčovala, nehledě na všechny „argumenty“, že se mi tohle všechno nejspíš zdálo. V ten okamžik ale, když jsem procházela kolem shromažďujících se, jsem náhodou zaslechla, jak se Vano tiše ptal Sergeje.

„Tak co, zašli jste tam, a výsledek?“

„Pořádek v tankových vojskách,“ přikývl Sergej.

„A výsledek?! Jaký výsledek?“ a tu mě to napadlo, „tamga! Takže v mém batohu musí ležet Agapitův pergamén!“ Rozeběhla jsem se ke svému batohu a začala jsem rychle rozvazovat šňůrku. Když jsem ho nakonec otevřela, zanořila jsem do něj spěšně obě ruce. A prakticky hned jsem nahmatala válec. Zmocnilo se mě neklidné chvění. Ale jen co jsem chtěla vytáhnout válec z batohu, přišel ke mně neslyšně Sensei, položil svoji ruku na tu mou, čímž zastavil můj pohyb a zároveň důrazně promluvil:

„Řekl jsem přece, že se podíváš potom.“

Jeho slova a to, jak náhle se objevil v tak vzrušujícím momentu, mě vedlo k tomu, že jsem sebou úplně trhla. Se spěchem dítěte, které něco provedlo a nečekaně ho nachytali, jsem odsunula ruku od válce a demonstrativně jsem zatáhla šňůrku batohu na pevný uzel. Moje pochybnosti ohledně pochodu k chrámu se znovu rozptýlily a nezanechaly po sobě žádné stopy.

Až později jsem si pomyslela: „No to je jasné, ukazuje se, že tato cesta na Krym vůbec nebyla náhodná, jak se nás podařilo Nikolaji Andrejeviči přesvědčit.“ A čemu se vlastně divím? Za tu dobu, co se známe se Senseiem, jsem si všimla, že v jeho okolí se vůbec nic neodehrálo náhodně. Navíc takové „náhody“ jeho slov, skutků a způsobu života nepozorovaně vyvolávaly v osudech lidí, jež se s ním setkávali, celý řetězec následných událostí.

Když jsme se shromáždili, vydali jsme se opačným směrem. Jít zpátky je vždycky o něco těžší než dopředu do vábivého neznáma, alespoň mně se to tak zdálo. Únava z mnohahodinového pochodu si vybírala svoji daň, zastavovali jsme na oddych stále častěji. Podzemí už jsme vnímali jako zcela obvyklé prostředí, a jako všechno obvyklé k sobě přitahovalo jen málo pozornosti. To mi poskytlo možnost soustředit se na přerušené přemýšlení o událostech v tajuplném Chrámu, jež mnou do hloubi duše otráslly. Mnohokrát opakované přehrávání nezapomenutelných snímků v hlavě, kulminační bod vlny vznešených citů mě ponořovaly do jakéhosi neobvyklého stavu vnitřní lehkosti, otevřenosti. Vzpomínky na skutečný vzhled Senseie, jeho nezapomenutelný pohled pronikající do hloubi lidské duše, vedly k tomu, že jsem se začala vnitřně chvět, což přerostlo téměř v jakousi nábožnou nervozitu. Upírala jsem zrak na postavu vpředu jdoucího Senseie a moje vznešené myšlenky ho samy od sebe vyzdvihovaly do kategorie veliké Bytosti, která přišla do našeho pokleslého světa kvůli naší spáse.

Najednou si Sensei poranil ruku, když se zachytil o kámen. Všichni přispěchali a nabízeli mu pomoc. On ale jen ledabyly mávnul rukou, prý jen škrábanec, k východu už to není daleko, až vylezeme, ováže se to. Nehledě na tento případ moje nábožná nervozita nepřešla, dokonce naopak, zesílila. V paměti začaly vyplouvat na

povrch scény utrpení Velkých lidí. Tou dobou už jsme vcházeli do krasové jeskyně s „palmami“. Cesta byla víc než známá, k východu už zbývalo docela málo. Sensei zůstal pozadu. A zatímco chlapci pokračovali dál, přišel ke mně. Moje srdce začalo divoce bít rozrušené dalším vzletem vznešených myšlenek o Bytosti z jiného světa, která spasí hynoucí lidstvo. Sensei odmítavě zavrtěl hlavou a řekl následující:

„Já jsem obyčejný člověk... Vidiš, teče mi krev, taky cítím bolest... **Každý sám se musí postarat o svoji spásu a ne čekat, že někdo přijde a všechno to za něj udělá. Božské je třeba hledat ne ve vnějšku, ale uvnitř sebe. A ne prostě hledat, ale snažit se splynout s Ním a stát se dobrým Tvůrcem svého života. Bůh je uvnitř každého člověka. A pouze skrze svůj vnitřní svět můžeme postihnout Jeho a dojít k Němu.**“

Těmito slovy Sensei poněkud zchladil mé nadšení a donutil mě podívat se na svět reálněji. A skutečně, všechno je v člověku, a nikdo za něj nevyřeší neodkladné problémy. **To jenom my chceme, aby to bylo jako v pohádce, aby někdo přišel a všechno za nás udělal... Ale my sami jsme líní změnit sami sebe z „plazícího se červa v překrásného motýla“. Ačkoli nám jsou k tomu dány všechny nástroje, stačí jen konat... Veškerá složitost je v jednoduchosti...**

Sotva tyto myšlenky zmizely, moje vědomí okamžitě zaplavila vlna úvah o shlédnutých obrazech masového neštěstí, které mi stále nedávaly pokoje. Právě o tyto vzrušující myšlenky jsem se začala ve spěchu dělit se Sensei-em, který šel vedle, aniž bych se starala o to, že bych mu převyprávěla vidění, která jsem prožila v chrámu.

„Ale vždyť lidé... Oni nevědí, je třeba je varovat před nebezpečím. Tam bylo tolik neštěstí. Já jim chci pomoci... chci jim vysvětlit... Jsem přesvědčena, že pochopí, stanou se lepšími, budou se moci spasit...“

„O, naivní dítě,“ povzdychl si tiše Sensei a pohlédl stranou. „Neumíš si představit, kolik lidí před tebou se o to snažilo. Byli to i velicí Mistři, kteří ovládali tajemství lidské mysli. A i těm se podařilo jen velice málo. Lidé zůstávají lidmi. A bohužel po uplynutí mnoha tisíciletí se nezměnili.“

„No ale proč? Skutečně se Mistři snažili zbytečně?!“ namítla jsem já. „Vždyť aspoň trošku, něco, co si zaslouží pozornost, se podařilo. Už to potěší! Já chápu, samozřejmě, nejsem Mistr a ještě zdaleka ne Člověk, a musím na sobě pracovat a pracovat... Ale chci pomoci lidem, předat jim, co jsem se dozvěděla... Vždyť pro někoho to může být jediné záchranné stéblo, díky kterému bude moci vidět podstatu. V každém případě je to Šance!“

Sensei se dobrácky usmál, zjevně kvůli mé upřímnosti, a řekl:

„No, co já ti k tomuto můžu říci? **Blahé myšlenky ve spojení se silným přáním jsou posly blahých činů. Blahé činy jsou podstatou dozrávajících duší. Odvaha rodí Sílu ducha. Síla ducha spojuje do Jednoty. Jednota zdesetinásobuje Sílu, Jednotný Duch mění cyklus. Společný výsledek závisí na úsilí každého. Úsilí každého závisí na změně vnitřní frekvence. Frekvence je skok okamžiku, který odvádí na hranice Po.**“

Sensei se odmlčel. A ačkoli pronesl v podstatě prostá slova, u mě v hlavě, jak se říká, se všechno zcela zastavilo. Tehdy se tyto věty jednoduše vpily do mé paměti svojí neobyčejností a pro mě ne zcela pochopitelným smyslem. Následně se ale sám život stal klíčem k téměř každému slovu, které Sensei pronesl.

Když jsme se plazili skrz průchod, poslední překážku hory, která nás dělila od východu, už se nám nezdál tak děsivý jako poprvé. Naopak, poslední metry jsme překonávali se zvláštním entuziasmem a přáli jsme si co nejdřív se prodrat na povrch. Řídila jsem se svými subjektivními pocity a nevím proč, ale myslela jsem si, že jsme pod zemí byli nějakých dvanáct hodin, takže jsem čekala, že uvidím soumrak. Když jsme ale vylezli, k mému překvapení svítilo slunce. Znamená to, že jste tam byli skoro 24 hodin. A musím poznamenat, že jsem pocítila velkou spokojenost, že jsem se znovu ocitla v rodném prostředí nedozírných prostor. Skutečně stojí za to pobýt v jeskyni byť už jen proto, aby člověk pochopil hodnotu denního světla po dlouhém temnu, když se před ním otevírá celá škála různorodých barev přírody, aby pocítil ten svěží a čerstvý vzduch, i ty nejmenší poryvy větru, aby celým tělem pocítil prostor a obsáhl pohledem jeho dálky a nakonec si odpočal od nahromaděného podzemního napětí, vzniklého nekonečným pochodem po temných podzemních labyrintech.

Tatána a Koťa si jako doma postavili stany nedaleko od vchodu a čekali, než se vrátíme. Radostně přivítali vysílenou skupinu a vyptávali se na podzemní putování. Ale měli jsme dost sil akorát na to, abychom velmi zhruba povyprávěli o tom, co bylo, což zdaleka nevypovídalo vše.

Poněvadž všichni byli značně unaveni, rozhodli jsme se tento den zasvětit velkému odpočinku, a teprve další den se vydat k vesnici, kde jsme nechali auta. Vždyť nás čekala ne právě nejkratší cesta. Když jsme poobědvali, rozešli jsme se do stanů. Tak jsem se těšila, že se vyspím, ale když jsem si zalezla do spacáku, moje blahé spočinutí na „polštáři“ trvalo jen nějakých dvacet minut. A potom

spánek zmizel, jako když utne. Taťána na boku už úplně odfukovala, ale já jsem se pořád přetáčela a nemohla jsem usnout. Myšlenky celou dobu přehrávaly ty nejvzrušivější obrázky z našeho pochodu. Zároveň ale ani pochybnosti nespaly. Přesně jako roj dotěrného hmyzu kroužily okolo vzpomínek na záhadné události tohoto putování a snažily se „bodnout“ při každé vhodné příležitosti svými otázkami. „Proč na zrcadlovém krystalu ležela tlustá vrstva prachu, jakoby se ho nikdo po tisíceletí nedotýkal? Ačkoli já si přesně pamatuji, že jsem ho utírala. Proč v chrámu Lotosu nebyl stín? Vždyť když jsem k sobě sevřela dlaně, bylo mezi nimi místo stínu měkké světlo. Proč jsme neopustili místnost, když se otevíral štít kapsle, ale zachraňovali jsme se před nějakým neznámým plynem ve výklenku za podstavcem s lebkou jednorožce? Jednorožce?! Možná že je to blouznění mého mozku? Byla jsem unavená, usnula jsem, můžou se zdát různé věci. Ale válec?! Ale válec mi možná Sensei dal, když jsem byla v polospánku a moje osoba automaticky položila tu věc k sobě do batohu, aniž bych tomu hned přikládala nějaký význam. Očividně i kvůli tomu jsem měla takový zvláštní sen. Ale jestli jsem snila, odkud se vzala tak vyčerpávající informace o tom, co jsem se dozvěděla v tomto „snu“ od Senseie?! Vždyť do té doby jsem nikde nic podobného neslyšela a neviděla! Ačkoli jak řekl Sensei, podvědomí někdy s člověkem dělá takové psí kusy... Hm, umělý kámen mimozemského původu... Nějaká tamga Prav, tamga Vladyky?! Bojovníci Světla... „Kouzelné Horovo Oko“... Kyjev... Černobyl... Šambala... Usirova hlava. To je nějaká pitomost, jak může být Kyjev hlavou Usira? A tím spíš jak se v této hlavě může nacházet chrám Lotosu?! Ne, ne, to je určitě moje blouznění. V životě se takové věci nedějí. Byl to zjevně můj sen!“

Nakonec abych se vytrhla ze svých myšlenek, vstala jsem a rozhodla jsem se provětrat. Vedle doutnajícího ohniště, na kterém se vařil oběd, seděl Sergej a otec Joann.

Přičemž jestli Vano vypadal unaveně, tak Sergej naopak čile a svěže.

„Neruším?“ zeptala jsem se, když jsem přicházela k ohništi.

„Přisedni,“ pozval mě s úsměvem Vano. „Copak, nemůžeš spát?“

„Nestojí to za nic!“ mávla jsem rukou.

„No tak pojďte, posedíme nad čajem,“ navrhl Sergej.

Asi po pěti minutách se k našemu mlčenlivému pití čaje připojil Valera a potom Nikolaj Andrejevič. Přičemž na stejnou Vanovu otázku: „Copak, nemůžeš spát, doktore?“, odpověděl Nikolaj Andrejevič stejně jako já: „Nestojí to za nic!“ Události, ke kterým došlo během pochodu, očividně zanechaly ve všech nesmazatelné dojmy. Brzy ze svého stanu vyšel i sám Sensei. Vypadal zcela odpočatě, ačkoli od našeho oběda uplynuly jen nějaké dvě hodiny.

„O, vy jste už vstali?“ podíval se na naši skupinku Sensei a pronesl to žertem.

„My jsme ani nešli spát,“ odpověděl také v legraci Vano.

„Opravdu se dá usnout po tom všem, co se stalo?“ potvrdil náš psychoterapeut. Jak říkal Bertolt Brecht: „Žádná cesta není tak namáhavá jako návrat ke zdravému rozumu“.

Sensei se zasmál a řekl:

„No když už se vám nechce spát, tak pojďte... Ukážu vám ještě něco zajímavého.“

„Ještě něco?!“ trhla jsem sebou. „To mě zaujalo.“

„A můžu jít s vámi?“ zajímala se opatrně moje osoba u Senseie.

„Samozřejmě že můžeš,“ promluvil Sensei, jako že se to rozumí samo sebou.

Bez ohledu na únavu nejen že nikdo z přítomných nezačal nic namítat proti této procházce, ale ani se nikdo neptal, kam jdeme a proč. Naopak, všichni se dali

družně do pohybu a vstávali ze svých míst, jakoby to bylo potřeba. Sergej předvídavě uhasil doutnající uhlíky vodou z konvice, aby nedošlo k požáru.

„A vybavení bude potřeba?“ zeptal se Nikolaj Andrejevič?

„Ale ne, jen se tak projdeme,“ mávnul rukou Sensei.

Zpočátku jsme šli podél svahu procházkovým krokem a kochali jsme se krymským horským vzduchem a neopakovatelnou krajinou. Potom se naše neviditelná stezka, jež se táhla skrz řadu podivuhodných stromů různých druhů, dostala nahoru k palouku pokrytému zelenou luční trávou. Tráva, která se nestačila na slunci spálit, se táhla v trsech za světlem a vybojovala si od kamenů každý kousíček země. Zahlédli jsme i jalovec, který vynikal svým tmavě zeleným jehličím na světlém horském lučním koberci. Jakoby se nízko klaněl matce Přírodě, tiskl se k zemi a roztahoval své větve do různých stran. Čím výš jsme stoupali, tím krásnější panorama horské krajiny se nám otevíralo a vyvolávalo strhující pocit svobody a pomyslného letu v tomto ohromném vzdušném prostoru.

Vano se Sergejem vyprávěli nějaké vtipné historky, což činilo naši cestu ještě příjemnější. Přece jenom na povrchu, možná že díky takové různorodosti přírodních barev a jejímu kypícímu životu, se cesta nezdála být tak těžká a únavná jako pod zemí. Ani jsme si nevšimli, jak utekl čas, když jsme došli do konečného bodu naší pěší procházky po horách.

„Tady,“ kývnul Sensei a ukazoval dolů po svahu.

Naše skupina sestoupila k velkému kamennému „památníku“. Tento mnohatunový krasavec byl zjevně velmi starou stavbou. Jeho kdysi dobře opracované boky zvětraly a místy byly částečně rozpadlé. Ale co se dá dělat, jak se říká, nic pod sluncem není věčné. Všechno je někdy zničeno a všemu je jednou konec. Zatím ale kmet velikán pevně stál na svých kamenných nohách a držel

nad sebou jako Atlas nebe těžkou kamennou desku, břemeno, které kdysi někdo naložil na jeho mocná ramena.

„Ano, úchvatný výtvar!“ řekl Nikolaj Anderjevič.

„A kdo se s tím jen tak z dlouhé chvíle lopotil?“ pronesl v žertu otec Joann.

„Co blázníš!“ pohoršil se se smíchem Sergej. „Vždyť je to dolmen! To je velká architektura dávné minulosti!“

„Tohle že je architektura?! Dejte mi jeřáb a já vám takových architektur nasekám, kolik budete chtít.“

„A v tom to právě je, že říkáš „dej jeřáb“, ale ti, kdo tohle stavěli, se obešli bez něho.“

„A k čemu jim tohle bylo zapotřebí?“ pokrčil rameny Vano a očividně pokračoval v tom, že si dělal ze Sergeje legraci.

„K čemu?“ napodobil ho on, ale když se zamyslel, v žertu odpověděl, „vždyť i archeologové se dohadují: „No, k čemu se tohle stavělo?“

Skupina se rozesmála. Zatímco Sergej a Vano si dělali legraci, já s Nikolajem Andrejevičem a Valerou jsme obešli dolmen.

„Ano,“ promluvil tiše doktor, když se dotýkal kamenného balvanu, „prehistoričtí stavitelé nepochybně ovládali jakousi univerzální sílu nebo techniku.“

„Zajímavé, kdo je asi opracovával a instaloval?“ zeptala jsem se já.

„Záhada. Opracování některých kamenných dolmenů se datuje do doby kamenné. A v té době, jak hlásá naše oficiální historie, žili jen lovci a sběrači. Ačkoli...“ Nikolaj Andrejevič se usmál, „říká se, že nikdo nemění historii tak, jako historici. Ale paradox dolmenů a jiných megalitických staveb spočívá v tom, že čím je komplex starší, tím je větší a mohutnější. Pro hluboce dávnou minulost jsou tedy charakteristické gigantické, pečlivě promyšlené a naplánované stavby a často jsou v nich ještě vyjádřeny znalosti astronomie a geometrie. O čem to vypovídá? O tom, že v dávných dobách ovládali důležité znalosti.“

„A kolik bylo asi tak zapotřebí lidí, aby postavili takový kolos?“

„Nejzajímavější je, že dřív bylo na Zemi mnohem méně lidí než nyní. A i ti byli roztroušeni po celé zeměkouli. To vůbec nebyly naše dnešní miliardy.“

„Zajímavé, a proč potřebovali stavět tyto dolmeny?“

Nikolaj Andrejevič pokrčil rameny.

„Má se za to, že jsou to „hroby hrdinů“, ačkoli mnohé z dolmenů jsou prázdné. Nejsou tam stopy žádných zpráchnivělých lidských ostatků. Ale hlavní je, že tyto dolmeny jsou roztroušeny po celém světě, na všech kontinentech. Jen v oblastech prehistorické Evropy je víc než tisíc přibližně stejných staveb. Vědci dokonce vy počítali podle rozměrů kamenných monolitů, že v dobách dávné minulosti byla v Evropě obecně přijata jedna stejná délková míra – megalitický yard. Jeho velikost byla rovna 82,9 centimetru. Proto tedy můžeme směle předpokládat, že ti, kdo budovali, docela dobře ovládali i matematiku. Kromě toho není jasné, jak to všechno instalovali.“

Když jsme obešli dolmen, připojili jsme se k Sensei-ovi a Valerovi, jež se usadili na nedaleko se válejícím kameni. O něco později se vedle usadil Vano se Sergejem. Nějakou dobu jsme mlčeli a kochali se obrazem přírody. Vítr jako pán rozehrával vlny na zeleném svahu hory a čechral špičky níže stojících stromů. Čarokrásná horská krajina, na níž se nám z tohoto místa otevíral pohled, nás okouzlovala svými rozměrnými panoramaty. Okolo vládnul neobyčejný klid – věčný strážce mnoha staletí starých vzpomínek.

„Ano...“ řekl zamyšleně Sensei. „Kolik let uplynulo...“

Sergej se na něj podíval a tak nějak nesměle se zeptal:

„Zajímavé, kolik století je tomuto staříkovi, dolmenu?“

„Mnoho... velmi mnoho,“ odpověděl Sensei. „To je dolmen Prav...“ A po chvilce mlčení nečekaně dodal:

„Mimochodem, pokud bychom vizuálně vedli přímou linií v tomto směru, tak by vedla právě na místo bývalé „rezidence“ Rigdena Djapo, která se kdysi, velmi dávno, nacházela na opravdu rajském místě na břehu nádherného jezera. Bohužel, teď se tam pleskají vlny Černého moře.“

„Takže při troše štěstí by bylo možné najít na dně pozůstatky této dávné stavby?“

„Při troše štěstí je všechno možné,“ odpověděl dobřácky Sensei.

Sergej chvíli mlčel a potom řekl:

„Ale kameny těchto balvanů zjevně nejsou místní, soudě podle druhu horniny.“

Sensei vrhl pohled na dolmen.

„Ano, vzali je na místě vzdáleném odsud asi devadesát kilometrů.“

„Krásné,“ pronesl Sergej.

Sensei přikývl na souhlas.

Všichni se dívali tím směrem. Upřímně řečeno, stejně jsem nepochopila, o jaké kráse šla řeč. Kámen jako kámen, i když trochu se od místních kamenů lišily. Ale tak...

„Tady byl pochován jeden z Prav,“ promluvil Sensei.

„Cože, takže tady spočívají jeho ostatky?“ zajímal se otec Joann.

„Toto je poslední útočiště jeho těla na Zemi. Odtud odešel do Nirvány.“

„Jestli je tady pochován sám Prav, tak by tady asi mělo být silné energetické místo,“ poznamenal Nikolaj Andrejevič. „Tam byl jen malinký krystal, a jak byl cítit, ale tady je celý dolmen. Ale že bych měl nějaké vnitřní pocity, to tedy ne.“

Sensei hleděl kamsi do dáli a řekl:

„Těmto kamenům je mnoho let. Kdysi zde přítomné energetické pole se už bohužel prakticky rozptýlilo.“

„A jiné dolmeny mají také podobný účel?“ zeptal se Nikolaj Andrejevič.

„Záleží jak které,“ pokrčil rameny Sensei. „Někdy to byly výtvořiny Geliarů a Etymonů. Tyto dolmeny byly dříve využívány jako lapače síly.“

„V jakém smyslu?“ zeptal se Sergej.

„No někdy o tom povyprávím... Později je lidé začali napodobovat při stavbě už menších dolmenů.“

„Znamená to, že v něm spočívají ostatky Prav?“ upřesnil znovu otec Joann.

„Ale tam nejsou žádné ostatky.“

„Jak nejsou? Vždyť jsi říkal, že je tu pochován.“

„Umřel tady v našem pojetí smyslu toho slova. Ale ve skutečnosti vědomě odešel do Nirvány, když předtím zničil svoje tělo na atomové a subatomární částice. Takže tady nenajdeš dokonce ani prach.“

Vano se s nedůvěrou úkosem podíval na Senseie:

„Takhle to nebývá.“

„Ale bývá,“ odpověděl mu dobrácky Sensei. „Lidské tělo je pouze iluze, jako každá hmota. Je to fokusovaná vlna. Už jsem ti o tom několikrát vyprávěl. Když si to člověk přeje, může s ním provést, co se mu zachce, zvláště když ten, co v něm přebývá, dosáhl významných duchovních výšin. Může klidně rozložit své tělo na energetické složky, ale může také zachovat tělo v té nejlepší podobě, zabrzdit životní procesy natolik, že jeho organika se bude velmi dlouho uchovávat téměř naživu, ačkoli on už tam nebude. To znamená, že jeho organismus se ničím, ani kůží, ani vlasy, ani nehty nebude lišit od organismu živého člověka. Dokonce ani zápach, jenž informuje o procesu rozkladu, nebude přítomen. Jenom vůně! Přičemž není důležité, kde se bude tělo nacházet: v zemi, v jeskyni nebo na otevřeném vzduchu. Variací se hmotou je spousta. Vždyť pokud v tobě vládne duše, otevírá se síla Boha. A pro Boží sílu prostě není nic nemožné.“

„No, s posledním tvrzením bezvýhradně souhlasím,“ promluvil měkce otec Joann, ale hned namítl,

„vždyť ale i relikvie svatých podléhají procesu rozkladu organismu.“

Sensei se tajemně usmál, díval se na něj jakýmsi pronikavým pohledem a řekl:

„V tvém životě nastane případ, že se budeš moci osobně přesvědčit o mých slovech. Za pět let v Burjatsku budeš přítomen při vytažení těla buddhistického mnicha pohřbeného v roce 1927.“

„Já?!“ povytáhl překvapeně obočí otec Joann. „V Burjatsku? Copak jsem si tam něco zapomněl a ještě u hrobu buddhistického mnicha?.. Děláš si legraci?“

„Vůbec ne,“ odpověděl Sensei.

Vano hleděl s úsměvem na přítele a snažil se sám pro sebe určit, kolik procent pravdy je v jeho slovech. Sergej poplácal kněze po ramenou, mlasknul jazykem o patro a pronesl:

„V každém vtipu je jen část vtipná. Takže se nedá nic dělat, čeká tě cesta – do Burjatska!“

A udělal zvací gesto... do nejbližší budoucnosti. Všichni se rozesmáli.

„Ano Sensei, to jsi mě tedy poslal na skvělé místo,“ usmál se Vano. „Teď musím do Burjatska! Nemohlo to být někam víc na jih, například tam, na Kanárské ostrovy...“

„Cha,“ mávnul rukou Sensei a pokračoval v jeho žertovném tónu, „k čemu by ti byly ty Kanáry? Brzy tam napadne sníh a bude tam zima.“

„Co to povidáš, Sensei, vždyť to jsou Kanáry! To je Španělsko, severozápadní pobřeží Afriky! Jaký sníh uprostřed věčného léta?“ pohoršoval se s úsměvem Vano. „Ne, ty určitě neznáš geografii!“

„Copak já jsem vinen tím, že se pořád mění?“ odpověděl mu se smíchem ve stejném duchu Sensei. „Kdo si má pamatovat všechny tyhle malé kousíčky země.“

Všichni se znovu rozesmáli.

„Ale co, život je věc nepředvídatelná,“ pronesl záludně Sergej. „Například já jsem se před několika hodinami

viděl, jak stojím v kostele, v kutně, s vousy a křížem na břiše.

„Co by to mohlo znamenat?“

Sergej se podíval na Senseie.

„No, cesty Páně jsou nevyzpytatelné,“ odpověděl klidně Sensei.

„No a co já jsem viděl,“ řekl nečekaně Nikolaj Andrejevič vážným tónem. „Zpočátku jakési nepochopitelné, řekl bych dokonce, nepřírozené znaky přírody. Jakoby po zemetřesení a zatmění měsíce jedovatý had, zcela neobvyklý pro naši oblast, rozbíral velké mraveniště a ulehl do jeho středu, přičemž zabíjel mravence svoji vahou. Leží a ze všech stran ho podlézají dělnice černých mravenců, lezou přímo pod něj, jakoby si nevšimli nebezpečí. A on naschvál rozvlní své záhyby a zabíjí je svoji vahou. Já jsem vzal klacek a chtěl jsem ho vyhnat. Had však zasyčel a vztyčil se jako kobra... Byl tedy pořádný, dvakrát vyšší než člověk. Já jsem strachy přímo ztuhnul. Ale jakmile ten had začal útočit, byl jsem z tohoto krutého vidění vyhozen ...“

„Pánové, poslyšte, to jste se v jeskyni nadýchali nějakého plynu nebo co?“ pokusil se o vtip Vano. „Jeden mě posílá to Burjatska, druhý si prohlíží kříž na pupku, třetí ten je vůbec dotěrný k plazům.“

Místo očekávaného smíchu uviděl otec Joann pouze jakousi ubohou nápodobu vlažných úsměvů.

„Možná,“ nerad podpořil jeho vtip Nikolaj Andrejevič. „Ale všechno je to už příliš reálné... Vždyť ten had byl jen zpočátku hadem. Je pochopitelné, že se trochu bojím plazů, a můj mozek prostě asociativně přetvořil nějaké nebezpečí do podobného obrazu. A pokud vezme v úvahu tu okolnost, že během posledních dnů se mé myšlenky věnovaly otázce o Destruktorech a Kanducích, pak je logické předpokládat, že právě o tom se snažilo moje podvědomí přinést mi nějakou informaci... Takže sotva co jsem stihl odskočit, vyhodilo mne

to z jednoho vidění do jiného, s ještě strašidelnější realitou. Stojím uprostřed ohromné tlupy, která něco skanduje. Ale lidé se chovají nějak velmi zvláště, jako by byli náměsíční. Opakují do nekonečna jedna a ty samá hesla, jeden druhému vyprávějí slovo od slova jednu a tu samou informaci. Za vnějšími úsměvy je skrytá agrese, za „počestnými řečmi“ z tribun jeden velký podvod...”

Když Nikolaj Andrejevič dokončil své vyprávění, pronesl Sensei:

„To, co jsi viděl, je bohužel nejbližší budoucnost, začátek konce.“

Sensei chvíli mlčel a potom náhle bez jakéhokoli úvodu začal recitovat zvláštní báseň:

„V období Na Křižovatce
Křivda nahradí Pravdu.
Za rok do kraje Slovo dáno,
ale jeho echo je křikem do prázdna,
málo kdo ho slyší.
Číslo je v součtu nekonečnost,
přetočená do vertikály,
otevře bránu Hněvu.
Chyba je klíč,
jež otevřel Pandořinu skříňku.
Mořský Vládce se v onen den probudí,
potřese vlasy
a stovky tisíc životů pohltí
jako první odplatu za Hloupost a Ego.
Druhá odplata překvapí náhle,
když lidský svět uvrhne do obrovské hrůzy...”

Poslouchala jsem tuto zvláštní báseň o samých katastrofách a neúspěšně jsem se snažila v duchu konkretizovat geografii a nadcházející události. Když Sensei dokončil přednes, rozhostilo se ticho.

„No to jsi přehnal,“ nevydržel to jako první Vano.
„Umíš ovšem uklidnit.“

Sensei pokrčil rameny.

„Není čas na odpočinek.“

„Jakýpak „odpočinek“? Já mám teď v hlavě samé „čínské hieroglyfy“ ve staroevropském provedení. A co tahle „sbírka“ znamená?“

„Pochopitelná věc, brzy bude šlus!“ řekl bez přemýšlení Sergej a ihned se opravil, přičemž se podíval svým směrem. „Samozřejmě se omlouvám za ten výraz.“

„No to pochopí i Tatar, ale co konkrétně bude?“ dožadoval se otec Joann.

„I kdybych ti konkrétně řekl, co bude, stejně bys mi neuvěřil,“ řekl Sensei.

„A proč bych ti neměl věřit?!“

„A ty bys bezvýhradně uvěřil v rozpad Sovětského Svazu, kdybych ti o tom řekl den poté, co se Gorbačov stal Generálním tajemníkem?“

„Samozřejmě že ne.“

„No a teď chceš, abych ti řekl o tom, co je v porovnání s rozpadem Svazu jen čajíček.“

„To je to opravdu tak mizerné?“

„Horší.“

„Mně osobně se zdá, že nic horšího než rozpad Svazu, mé Vlasti, už není možné vymyslet. Dokonce živelné pohromy nejsou tak strašné,“ pronesl Sergej.

„Bohužel,“ odpověděl Sensei. „**Před lidmi stojí takové zkoušky, dej Bože, ať vydrží a uspějí!** A co se týče Slovanských území, brzy budou velmi lákavé pro klimatické uprchlíky světa. A hlavně na ně zaměří oči Destruktoři, jako na lákavý kus. Právem – neprávem, se budou snažit podnikat všechny pokusy, aby tyto země ovládli a stali se tam vládci. Budou vynakládat velké finanční obnosy na nákup pozemků, protože ví, že se peníze brzy obrátí v nic. A kusem papírku se nenajíš. Peníze ztratí svůj význam. Pro koho například budou potřebné dolary, když nebude Amerika. Takže nemusíte spořit na stáří,“ Sensei se usmál a udržel svůj pohled na Nikolaji

Andrejevičovi. „Velmi brzy nastoupí období, kdy jedinou materiální hodnotou mezi lidmi bude jídlo, teplo a střecha nad hlavou. No a i tohle bude dočasný jev, jako vše v tomto světě. Když lidé ztratí svoje materiální cennosti, pro které žili, pak na sobě ucítí a pochopí důležitost včasného získání duchovního bohatství.“ Chvíli se odmlčel a dodal: „Planetu čekají vážná, velká kataklyzmata. A jen duchovní spojení Slovanů, jehož jádro bude Rusko, Ukrajina a Bělorusko může zachránit a pomoci přežít lidem na Zemi. Protože Slované jsou jediná zbylá duchovní opora světa, která je schopna spasit nejen sebe samé, ale i celé lidstvo. V opačném případě, jestli se v lidském světě bude, jako dříve, udržovat dominance Živočišného, které se přirozeně pokusí rozdrobit Slovanů a udělat z nich otroky ega, historii této civilizace to nastaví konečný bod...“

Před mýma očima se jako naživo začaly znovu objevovat obrázky globálních katastrof, jež jsem viděla v Chrámu. Svět se hroutil během krátkého okamžiku. Mnozí lidé umírali, když je nečekaně zastihl hněv přírody. Cítila jsem, že tento svět balancoval na okraji obrovské propasti. A perfektně jsem chápala, že v tomto drtivém mlýnku přírodních katastrof a lidské zloby mají všichni lidé jen malou šanci přežít, což se týká i mne. Tento vyostřující se pocit nevyhnutelné smrti dodával nový impuls životu, činil prožívané okamžiky cennějšími. A zachtělo se mi jen jedno: prožít tyto poslední okamžiky s maximálním užítkem pro svoji duši, ve jménu Boha a pro blaho lidí.

Když jsem takto přemýšlela, znovu mne udivilo, že se rozhovor ostatních stočil ke Geliarům.

„...Když už nastává takový globální konec, tak by to chtělo alespoň před smrtí potěšit svou duši, poskytnout duchovní pomoc lidem a posloužit jejich duchovnímu blahu,“ zakončil svoji řeč kněz.

„Ano, Geliarové žili jiným, reálným životem, nikoliv iluzí nekonečných materiálních problémů, se kterými

se potýká současné lidstvo,“ přikývl Sensei na odpověď otci Joannovi. „V každodenním boji s temnými silami Geliarové zdokonalovali a zvyšovali svoji duchovní sílu. Duchovní síla může nejenom řídit přírodní živly, ale také pohybovat planetami. **Není nic nemožného pro toho, kdo přebývá v reálném světě Boha.** Proto se Geliarové a Etymonové právem nazývali Velkými Bojovníky. Ti, kteří přišli z řad obyčejných lidí, dokázali v sobě zdolat Materiálno, získat vlastní celistvost a postavit se temným silám pro dobro lidí v boji za hranicemi vědomí. Čistotou ducha a skutečnou službou Bohu si zasloužili nejceněnější duchovní odměnu – získat moc nad smrtí a právo odejít do Nirvány, do skutečného světa Boha. Ocenit toto štěstí - být blízko Bohu - může jedině ten, kdo se k Němu každý den přibližuje v těžké duchovní práci.“

„Ano,“ zamyšleně pronesl Nikolaj Andrejevič, „je to opravdu nesrovnatelné s jakoukoli pozemskou odměnou, včetně uznání tvých zásluh společnosti. Obecně řečeno, toto uznání je velmi falešné, takové poplácání na rameni ...“

„... a intenzivní kopanec do zad,“ dokončil větu Sergei.

„To je právě ono,“ řekl smutně Nikolaj Andrejevič. „Jeden velký klam.“

„Lidé jsou na omylu, když si myslí, že skutečnou odměnou je uznání jejich zásluh společností nebo jejich okolím,“ promluvil Sensei. „Vlivem vnějších podnětů lidská podstata nemůže získat svoji celistvost. Proto na podvědomé úrovni člověk vždy zůstává nespokojený a se svojí hromadou psychologických problémů... Život letí rychle a zdánlivě důležité hodnoty se také mění poměrně rychle. A tato nespokojenost se sebou nese zklamání, nesplněné naděje a vlastní iluze, které nakonec jenom posilují vnitřní neklid a pocit nesmyslnosti existence. Vše, co se zdálo na začátku tak důležité s časem ztrácí svůj význam a přeměňuje se v prach a nepotřebné

haraburdí minulosti. Každý člověk se s ohledem na minulý život snaží ocenit svůj život a uklidnit sám sebe, že roky neprožil zbytečně. Proč? Protože nehledě na krásné výmluvy a všechny události, zůstává stejně nespokojený – vždyť vnitřní život byl prázdný. Veškeré síly utratil na vnější činnosti a na vnitřních se ani nesnažil pracovat. A nakonec všechno vnější bylo jako fata morgána, oslepilo ho svou vidinou a zmizelo v temnotě.

Materiálně vždycky najde způsob, jak může oklamat, protože tento svět je jeho domov. Člověk je tady na návštěvě. Tento svět je dočasný, jenom iluze, kde se každý jedinec snaží najít svoje štěstí. V různých obdobích vládne různá iluze tohoto štěstí. Dneska je to móda peněz. Spousta lidí si myslí, že trochu vydělají a nakonec dosáhnou vytouženého štěstí. Peníze člověk vydělal a na duši je pořád smutno. Snaží se vydělat více a více, zbohatnout, možná tak přijde opravdové štěstí...ale zase uvnitř něco chybí. Pak si člověk myslí, když budu mít opravdovou moc, tak to je ono, skutečné štěstí. Už má v rukou moc, ale štěstí zase nepřišlo. A co když zkusím prezidentské křeslo, myslí si člověk, možná to mi přinese uspokojení. Nakonec člověk sedí v prezidentském křesle se stejným nedostatkem štěstí a uvědomuje si, že veškeré jeho úsilí bylo marné. Žádná cesta mu nepřinesla tak dlouho očekávané štěstí. Protože opravdové štěstí člověk může najít jenom uvnitř sebe, kdy žije v harmonii se svou duší a se svým okolím.

Na toto téma existuje jedno jasné podobenství, pravda, je velmi staré a dlouhé. Ale když stručně řeknu to hlavní, tak v současném pojetí zní asi takto. „Příroda se neptala, když přiváděla člověka na svět, zda chce doušek života. Ale člověk vyrostl a stal se myslící bytostí mezi takovými, jakým byl sám. Když chodil do mateřské školy, chtěl jít co nejdřív do školy. Myslel si, že tam to přeci bude mnohem zajímavější. Člověk vyrostl a šel do školy. Brzy byl ale zklamán. Ukázalo se, že ve škole je život

stejně nudný, jen se ještě objevily problémy. A člověk si přeje, aby co nejdřív dokončil školu a šel na vysokou školu. Tam je to totiž, podle jeho názoru, ten pravý život. Dokončí školu a jde na vysokou školu. Život, o kterém snil, ale stále nepřichází, jen problémů je ještě víc. Člověk si myslí: dobře, najdu si dobrou práci a urvu co nejlepší pozici, založím rodinu, pak budu žít tak, jak se má. Uplynul nějaký čas a jeho záměry se vyplnily. Ale skutečný život stále nepřicházel, pořád byly nějaké starosti, nepřetržitá řada nekonečných problémů. Člověk si myslí: v penzi už ale určitě skutečným všechna svá přání. Dožil se penze, zastárnul a nikdo ho nepotřeboval. Ukázalo se, že smrt nebyla daleko, že nestihl ani žít, a že sny o štěstí zůstaly jen sny. Život utekl od mateřské školy do penze, ale člověk ani nepoznal, jaký je ten – *skutečný život*. Jako přišel holý na tento svět, tak i odešel, nic si s sebou neodnesl. Příroda se neptala, když člověka odnášela na onen svět, zda si chce dát ještě jeden doušek života“. A ponaučení je, že největší klam Materiální podstaty spočívá v tom, že se snaží před člověkem skrýt jeho skutečnou vnitřní duchovní sílu a to, že dřív nebo později ale jednou určitě nastane „právě teď“, kdy umře, ať už si dělá jakékoli plány do budoucna...”

Sensei mluvil a ve mně vznikaly různé pocity. Ano, pokud se na to podíváme z pozice hmoty, život je v podstatě vzácný, jedinečný a neopakovatelný. Ale když se na to podíváme detailně, tak skutečně žijeme ve tmě svých iluzí. Ale hlavně, všechny své síly věnujeme svému vnějšku, o to, co je uvnitř, se nestaráme. Žijeme jakousi přízračnou nadějí, že už zítra se nám bude žít lépe. Pokud tuto naději ztrácíme, propadáme sklíčenosti z neshodnosti své existence. Vždyť ale život, to je neustálé „tady a teď“. A v prvé řadě je to život tvého vnitřního stavu, život tvých myšlenek. Pokud se ale duše nachází v neustálém vnitřním útisku nekonečných přání hmoty, je to skutečně život? To je nekonečné utrpení.

„...Geliarové se liší od obyčejných lidí tím, že rozbíjí iluze Materiálna,“ pokračoval ve vyprávění Sensei. „Pro ně život znamená boj, kterému oni zasvětili svůj život a proto neztrácejí ani minutu na tuto iluzi materiálního života. Geliarové slouží jenom Bohu, bojují s temnými silami pro blaho lidí. Z generace na generaci si předávají legendy o poslední bitvě mezi Dobrem a Zlem. Geliarové nečekají na poslední boj, ale statečně bojují tady a teď. Oni obětují svůj klidný život pro dobro lidí, aby lidé mohli poznat krásu Stvoření a Boží Lásky.“

Sensei vytáhl krabičku, velmi podobnou té, kterou jsem viděla ve „snu“. Překvapením jsem málem popadla dech. Ale on ji jenom otočil v rukou, ale neotevřel.

„Cesta Geliara umožňuje se za krátkou dobu dostat do skutečného světa Boha. Ale nedovedete si představit, přátelé, jak je to těžké... Za prvé, je to moc nebezpečná cesta. Boj s temnými silami potřebuje neobyčejnou odvahy a úsilí. Nedá se to porovnat se zkušenostmi, které máte. Abyste mohli být připraveni k boji s temnými silami, musíte v první řadě vynaložit veškeré úsilí, abyste zkontrolovali svoji živočišnou podstatu, jinak ona zničí vás. Za druhé, nedovedete si představit, co je to život Geliara. Je to dvojí existence, kde Geliar kromě normálního života pro lidi kolem, vede intenzivní, každodenní vyčerpávající duchovní práci, která nikdy nebude oceněna ani vašimi blízkými, tím spíše těmi, koho chráníte. Protože lidé zůstávají lidmi. Každý z nich je zaneprázdněn svým bytím, nekonečnými problémy a bloudí jako přízrak v temnotě svého Materiálna. Musíte milovat lidi natolik, abyste mohli bez náhrady pomáhat těm, o kom si myslíte, že si tuto pomoc ani nezaslouží. Nelehká je tato cesta. K tomuto duchovnímu rozhodnutí se neodhodlá každý. Především musíte mít velikou touhu pomáhat lidem, dobré srdce a čistou víru v Boha. Takže přemýšlejte pořádně, jste na to připraveni? Máte ještě možnost to odmítnout...“

Poslouchala jsem Senseie a cítila jak můj „lotosový květ“ otevírá svoje „okvětní lístky“ pod vlivem zvláštních blahodárných vln, až blaženost zaplnila moji duši. V mysli jsem měla mimořádnou jasnost a čistotu. A pak jsem si najednou na nějaké hluboké vnitřní úrovni uvědomila, že pomoc, o které mluvil Sensei, je tak důležitá a cenná pro lidi!

Jak je nezbytné dobro, které konáš tajně! V paměti se vynořil verš z Bible: „Aby almužna tvá byla v skrytě, Otec pak tvůj, kterýž vidí skryté, odplatí tobě zjevně.“

Skutečně, když máš před sebou blahodárné cíle, vše ostatní mizí beze stopy. Vzpomněla jsem si, jak jsem se před pár minutami snažila litovat sama sebe a své nepovedené merkantilní vlastní zájmy. Uvědomila jsem si, jak pevně mě drží v objetí Materiálno. Jak jsem mohla k Materiálnu tak vzhlížet, když je vedle mě nejceněnější věčné! Jaký je smysl pomíjivého života, kde jsi zapomněla na duši a vláčíš ubohou existenci? Jaký je smysl v blízké budoucnosti, jestliže příroda povstane proti lidem a přijdou časy horší než v období války? Dožiju se vůbec stáří? A co mi přenese, když tak rychlé změny ve společnosti nejsou k lepšímu? Jaký je smysl těchto iluzorních plánů do budoucna, když ve skutečnosti nevíš, co se může stát za minutu? Najednou jsem si všimla, jak se v této přílivové vlně myšlenek bojí mé Materiálno. „K čertu s tím vším materiálním!“ pomyslela jsem si. „A co se týká budoucnosti... Co se má stát, to se stane. Alespoň poslední roky prožiji pro blaho duše, v souladu se svědomím, ve jménu Boha, pro dobro lidí! Možná v období budoucích globálních kataklyzmat a záhuby civilizace je to moje poslední šance, jak zachránit svoji duši.“

Když Sensei vyprávěl kamarádům o složitosti duchovní cesty Geliarů, uvědomila jsem si, že to je ta pravá cesta, na kterou bych chtěla vstoupit.

Sergej řekl:

„Já už dávno rozhodnul. Tohoto živočišného už mám dost! Zvnějšku láká, ale uvnitř je jedovaté. Osobně mám dost těchto halucinogenů.“

Otec Joann také potvrdil své rozhodnutí:

„Tato činnost je ušlechtilá a Bohu milá, stojí to za to.“

Nikolaj Andrejevič přikývl, souhlasil s ostatními:

„Jak by tam nebylo, jsem rád za tuto šanci ve svém životě.“

„Já chci být také Geliarem!“ vykřikla jsem, zůstávajíc stále na vlně společného vlastenectví.

Všichni se překvapeně otočili a snažili se neukázat skrytý úsměv. Sensei svůj úsměv neschovával a dobrosrdečně mi řekl:

„Každý, sluníčko, si rozhodně vybírá svoji vlastní cestu. Ale pro člověka je cenná ta cesta, kterou dokáže nejnem zdolat, ale která mu pomůže maximálně zrealizovat jeho individuální vnitřní potenciál.“

Sensei se odmlčel, podíval se na všechny přítomné pronikavým pohledem, zejména na kluky, jako by studoval tajné hloubky jejich vnitřního světa. Pak se podíval na zářící sluneční kotouč a řekl:

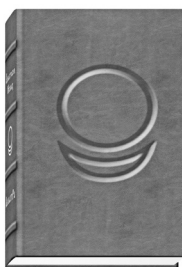
„Dobrá, když jste pevně rozhodnutí, asi tak tomu má být! **Už je na čase, aby ezoosmóza Geliarů znovu uviděla sluneční světlo!**“

Sensei otevřel krabičku a vysvobodil z kousku látky... přesně tu samou tamgu Prav! Sluneční paprsky vesele zahrály na jejím povrchu. Vzduch se kolem zachvěl, když staré krystaly zazářily oslepujícím světlem a osvětlily naše tváře neuvěřitelným leskem svých dokonalých tvarů. Tyto lesklé, čisté paprsky rychle naplnily okolní prostor. Zdálo se, že pro ně neexistují žádné překážky. Nezadržitelné potoky proudily do našich duší a plodily neuvěřitelný vnitřní vzestup mocných sil Dobra.

OBSAH

Neobyčejné rybaření	3
Skrytá realita	100
Tamga Prav	172

AllatRa

Anastasia Novych

Kniha, na kterou čekaly tisíciletí!

Stará proroctví na různých kontinentech, v různých dobách a v různých náboženských systémech vypovídala o tom, že v dnešní době, v době globální změny epoch, se objeví kniha, která změní svět. Bude silná v každém svém slovu a znaku. Díky informacím, které přinese, lidé ztratí pochybnosti a strach a uvidí pravdu. Starověké Znalosti budou obnoveny z popela, a síla, kterou nese, naplní každého, kdo s ní přijde do kontaktu.

Kniha AllatRa obsahuje unikátní vědecké poznatky, které moderní věda objeví až v budoucnosti. Nicméně, tyto znalosti jsou schopné už teď obrátit představy lidí o světě a o sobě samých. Tato senzační kniha odhaluje umělost vnějšího světa i informace, které vytvářejí hmotu. **Je to astrofyzika budoucnosti!**

Víceúrovňová struktura vesmíru, tajemství černé díry, exkluzivní podrobnosti o elektronu a tajemství jeho okamžitého přechodu ze stavu částice do vlnové podoby; obsahuje jedinečné prvotní znalosti o vícerozměrné konstrukci člověka v neviditelném světě, o spojení člověka s jinými dimenzemi a o výjimečných schopnostech mimo třetí dimenzi. Odpovídá na otázky, k čemu člověk potřebuje výkonný mozek a víceúrovňové vědomí, co je to změněný stav vědomí a jak probíhá postupné ponoření se do něj.

Kniha poskytuje starobylé praktiky pro duchovní sebezdokonalování a spojení se svou Duší, radí, jak rozvinout šestý smysl a kontakt s neviditelným světem. Popisuje povahu nadpřirozených schopností (jasnoživosti, jasnoslyšení, čtení myšlenek, předvídavosti) a dvojakost jejich projevů i proč je tak důležitá práce na sobě a pochopení procesů neviditelného světa.

Kniha AllatRa dává **univerzální klíč k dešifrování starověkých symbolů, které v sobě uchovávají Znalosti starodávných civilizací a jsou zafixovány v petroglyfech z dob paleolitu.** Je bohatě ilustrovaná kresbami archeologických artefaktů z různých starověkých civilizací (protoindické kultury, tripolské kultury, různých kultur staré Evropy, Balkánu, Blízkého Východu, Uralu, kultur Afriky, Asie a Severní a Jižní Ameriky), což dokazuje přítomnost stejného duchovního poznání v různých dobách u různých lidí, kteří žili na různých kontinentech. **Odhaluje tajemství tisíciletí, příběhy o znacích a symbolech, jež v masách aktivují agresi nebo pocit naděje pro budoucnost. Příklady jejich využití kněžskými nalezneme jak v historii vojenských expanzí na vlajkách a štítech, tak v současné době v náboženských institucích.** Dává možnost hlouběji pochopit, jak se buduje pevný vztah muže a ženy, manželství, jaký je význam rodiny, co je to sexuální energie a jak ji ovládat, co je to opravdová Láska i co je důležité při výchově dětí. Kniha AllatRa nabízí bezprecedentní model lidské společnosti, která dokáže fungovat bez politického a kněžského systému. **Je to životní encyklopedie prapůvodních Znalostí o světě, společnosti a člověku, fundament pro duchovní probuzení a radikální transformaci Člověka i celého Lidstva.**

Nakladatelství IBIS

Inspirací k založení nakladatelství byly knihy Anastasie Novych, ruské spisovatelky, výtvarnice, autorky série knih s názvem Sensei ze Šambaly

Cílem nakladatelství je:

- vydávat a rozšiřovat díla hodnotné duchovní literatury
- provádět osvětovou a vzdělávací činnost,
- rozvíjet duchovní potenciál člověka

www.ibisbooks.cz

info@ibisbooks.cz

tel: +420 774 689 512

P.O. Box 45, 251 70 Dobřežovice

Polahoda

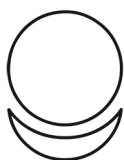
~ **pozitivní noviny do každé rodiny** ~

unikátní zdroj informací, který přináší nový pohled na svět, znalosti o světě a člověku, o fenomenálních lidských schopnostech. Dává náměty k zamyšlení, podporuje zdravý životní styl, morální, kulturní a historické hodnoty ve společnosti.

Zde se můžete podělit o své tvůrčí myšlenky, práce a fotografie a najít odpovědi na nevyslovené vnitřní otázky.

www.polahoda.cz

Dobro plodí dobro!

ALLATRA
INTERNATIONAL PUBLIC MOVEMENT

ALLATRA, je globální, světové všenárodní hnutí, které sdružuje stovky tisíc účastníků ve více než 200 zemích po celém světě. Jeho prvořadým úkolem je vytváření příznivých podmínek na planetě pro formování duchovně bohaté, mírové, tvořivé, kulturní a mravní světové společnosti.

Naše motto: Konáme dobro!

Cíle a úkoly Mezinárodního společenského hnutí ALLATRA:

Naší prioritou je jednota a přátelství mezi všemi národy na základě kulturních, morálních a duchovních hodnot, které sjednocují lidi po celém světě. Podporujeme přirozenou svobodu a lidská práva, formování kvalitativně nových vztahů mezi národy na základě dobra a nezištné pomoci. Podporujeme kreativní spolupráci lidí na celém světě, bez ohledu na místo jejich původu, sociální, etnickou, politickou nebo náboženskou příslušnost.

Nejsme financováni žádnou politickou organizací nebo vládní strukturou. Stojíme mimo politiku a náboženství. Veškerý sponzoring a charitativní podpora je zajišťována samotnými lidmi, lidmi Dobré vůle, pro něž Svědomí a Duše nejsou jen slova, ale jejich životní krédo. Veškeré finanční prostředky jsou použity na konkrétní projekty a pomoc lidem a ne na strukturu a PR hnutí, jak se to obvykle provádí v organizacích konzumní společnosti. Mezinárodní hnutí ALLATRA je postaveno výhradně na dobrovolném základě a jeho doménou jsou LIDÉ NEZIŠTNÍ, POCTIVÍ A NELHOSTEJNÍ.

Naším Generálním ředitelem je Svědomí!

+420 774 689 512, + 420 737 124 037

+380 (44) 238 89 80 • +380 (44) 238 89 81

www.allatra.org • E-mail: center@allatra.org • Skype: allatra-center

1. vydání, 2014

Sazbu zhotovilo Nakladatelství IBIS s. r. o.

Vytiskla Tiskárna Tisk SPRINT s.r.o.

Vestecká 541, 252 42 Jesenice-Vestec

České vydání © IBIS, 2014

Překlad © Mgr. Hana Duffková, 2014

Obálka © nakladatelství Lotos

Kontaktní adresa: Nakladatelství IBIS s.r.o.,

P.O. Box 45, 251 70 Dobřejovice

info@ibisbooks.cz

www.ibisbooks.cz